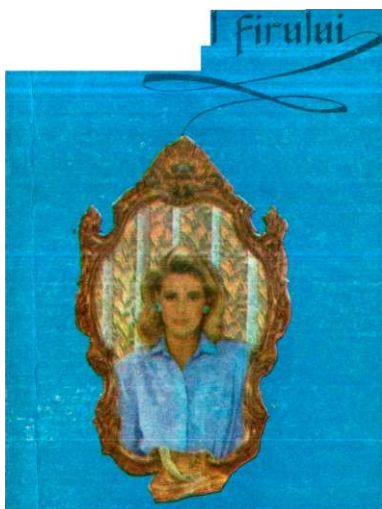

FLORENCE L. BARCLAY
LA CAPĂTUL FIRULUI
ROMAN
EDITURA PARTICULARĂ „TERRA”.

După zece ani.

În după amiaza zilei de 12 decembrie, o ceață deasă atârna deasupra Londrei; fenomenul acesta atmosferic nu surprindea însă pe nimeni căci nu mai erau decât vreo două săptămâni până la Crăciun

Totuși, în aceeași zi. traversarea Manecii se făcuse sub un cer albastru și un soare strălucitor, cu toate că marea, era puternic agitată. Valurile, ca niște cai de mare ce se ridică pe picioarele dinapoi, își scuturau coamele albe, alergând să întâmpine vaporul, se spărgeau de flancuri zvârlind în aer spuma, se fărâmau pe punte și udau rarii călători ce se încumetaseră să stea afară; apoi, strecurându-se sub pupa vasului, îl ridicau în înălțime puternic și se retrăgeau zgomotos, lăsând vaporul să-și taie cu grijă brazda care ducea spre Folkestone.

„Trenul vaporului” traversă cu viteză mare provincia Kent. Unii călători care mai puteau face eforturi – căci traversarea fusese într-adevăr îngrozitoare – încercau să șteargă abureala de pe geamuri ca să privească câmpia ce se perinda în fața ochilor. Deasupra grădinilor se întindea promoroaca, bisericuțele apăreau între livezi și ferme și,

din loc în loc, strălucirea purpurie a bobîțelor de ilice desprinzându-se pe un fond verde, dădea o notă de veselie priveliștii de iarnă.

Londra părea să-și fi adunat toate puterile pentru a primi Crăciunul cu onorurile cuvenite și a permite afaceri bune miilor de comercianți. Acestora nu le prea păsa de ceață, care de altfel se mulțumea să plutească la o anumită înălțime, ca o cupolă imensă de un galben opac pe care o străpungea brusc soarele ca un bulgăre de foc gata să se stingă. Cât privește mulțimea grăbită care trecea, ea se lipsea ușor de soare și era mulțumită că vălul galben care atârna deasupra capului ei nu se lăsa brusc mai jos cufundând toate în întuneric și înăbușind chiar zgomotele până ce ajungeau vuiete surde.

Ora la care „trenul vaporului” trebuia să sosească în gara din Charing-Cross trecuse. Mesele pentru bagaje, erau curățate în așteptarea numeroaselor geamantane care se vor îngrămădi. Funcționarii vămii, la posturile lor în dosul meselor, își omorau așteptarea plimbându-se în liffig și în lat, sau mângălind cu creta semite cabalistice pe scândurile tejghelelor.

În sfârșit expresul fu semnalat. O mică armată de hamali sprinteni și vioi se năpusti pe peron.

Prietenii veniți să primească călătorii se înghesuiau în spatele hamalilor. Curând, scoțând aburul cu un zgomot asurzitor locomotiva greoaie se desenă în ceață și încetinindu-și mersul se opri în gară.

Dintr-unul din primele vagoane, sări deodată un bărbat înalt care întoarse întâi capul, apoi, desprinzându-se din mulțime, se îndreptă spre centrul gării.

Călătorul acesta ținea mâinile înfundate în buzunarele pardesiului său și părea să nu aibă niciun bagaj. Doar o eșarfă, aruncată la întâmplare pe umăr, trăda însușirea lui de călător indicată și de tenul bronzat care purta urmele vreunei șederi recente sub un cer oriental. Atitudinea călătorului era tot așa de firească, ca și a unui simplu muritor oarecare coborând dintr-un tren de provincie.

Și totuși sunt zece ani de când călătorul acesta înalt n-a mai văzut ceață și n-a mai auzit uruiala formidabilă a comerțului londonez. Ani de zile a străbătut toate continentele, a trăit prin țări diferite. Azi, străbătând cu pas egal, măsurat, una din gările Charing-Cross-ului, aspiră cu o mulțumire tainică mirosul caracteristic al unei gări londoneze și, cu reticența sa instinctivă de englez, speră că nimeni nu ghicește emoția de care este cuprins la regăsirea priveliștilor și a zgomotelor cunoscute.

Nu se aștepta să găsească nicio rudă, niciun prieten acolo, și primirea în gară era pentru dânsul doar o amintire. Iată însă că pe peronul aproape gol, o femeie tânără înaintează cu pași grăbiți, venindu-i în întâmpinare, o femeie micuță, grasă, ascunsă în blănuri, care lasă să se vadă numai un cap fermecător; buchețelul de toporași pe care-l poartă la palton se ridică și recade pe măsură ce ea se grăbește. Ajunsă lângă călătorul înalt, deschise larg brațele și tot în fugă îi strigă: „Ah, copilul meu drag. Fii binevenit!”

Călătorul înalt se aștepta să fie înlănțuit de brațele acestea deschise, să fie strâns lângă buchețelul de toporași. Se întreba tocmai ce va răspunde acestei primiri neașteptate când deodată înțelese că frumoșii ochi strălucitori priveau dincolo de persoana lui. Aruncând o privire înapoi, deasupra umărului, descoperi la câțiva pași în spatele lui, un școlar micuț, foarte palid, care sosea probabil din vreun internat de pe continent și care mai simțea încă traversarea înspăimântătoare.

Călătorul înalt se dădu la o parte.

Mica doamnă grasă îl depăși, cu un clinchet de lăntișoare și o adiere de parfum.

O clipă mai târziu, micul școlar, obosit și zdrobit de răul de mare, era în brațele mamei sale. Ea îl săruta, îi puneă întrebări, îl săruta din nou, și el o lăsa, deoarece colegii lui nu erau de față ca să poată vedea. Cât de reconfortant este ca, după singurătatea lungii călătorii, să simți sprijinul brațelor materne și pe față mângâierea blânnii cunoscute, mirosind așa de plăcut a viorele! Uita

astfel și de necazurile traversării și toate episoadele supărătoare ale lungii călătorii de iarnă de la Lausanne la Londra. Cu toate că nu era decât în gara din Charing-Cross, micul școlar englez se simți dintr-odată ajuns în „home”. Călătorul înalt zâmbi și-și urmă drumul oarecum întristat.

Cât de nebun era, dacă a putut crede, fie o clipă măcar, că urarea de bun venit pe care o surprinsese în treacăt, ar fi putut să fie pentru el!

Nu știa oare că nu exista nicio ființă pe lume pentru care întoarcerea lui în Anglia, după o absență de zece ani, să aibă vreo importanță? Cu un oftat involuntar se îndreptă spre chioșcul de ziare spre care pornise de la început și pe care-l găsi mult mărit și înfrumusețat. Ochii lui cercetători descoperiră îndată un teanc de opere de ale sale, oferite publicului în ediții variate și atrăgătoare. O carte în fiecare an de absență, acesta fusese bilanțul său. Un afiș cu litere groase semnală acest teanc atenției cumpărătorilor.

ULTIMELE OPERE

ALE LUI RODNEY STEELE „FURTUL BUMERANGULUI”.

Călătorul puse mâna pe un volum din „Furtul bumerangului” și-l răsfoi grăbit. Era primul pe care-l vedea căci trimisese corecturile pe un drum mai scurt decât acela pe care venise el.

Într-o clipă vânzătorul chioșcului fu lângă dânsul.

— E o carte foarte interesantă, domnule; e ultima a lui Rodney Steele. Acum a apărut.

Steele îi aruncă o privire înveselită. Cuvintele acestea erau primele care i se adresau de când călcase pe pământ britanic. Era oare urarea de bun sosît pentru dânsul?

— Cartea se vinde bine? întrebă el.

— Toate cărțile domnului Steele se vând domnule. Au în ele ingredientele care plac călătorilor de peste tot. Multe aventuri, culoare locală și de ajunsă dragoste pentru a interesa. N-au nicio problemă socială sau altceva care să obosească creierul și în plus ești asigurat dinainte de un

deznodământ fericit. E ceea ce cer cititorii noștri.

— Înțeleg. Și astea sunt ingredientele din care ți-ai compuse cărțile lui Rodney Steele?

— Da, cam astea, dar varietatea e în felul de a le prezenta. D-l Steele e un mare călător. El trimite câte o carte din fiecare țară pe care o străbate. Iată: „*Mireasa fluture*” e Japonia, „*Prințul cozilor lungi*” e China, „*Printre ciucurii de purpură*” e o poveste din Far Westul american, „*Sentinela pustiului*” este Egiptul. Singura țară care nu l-a inspirat încă e India, dar are să-i vie rândul fără îndoială.

Rodney, cu sprâncenele încruntate, puse la loc volumul ce-l ținea în mână.

— Asta nu înseamnă tocmai mult... zise el.

Fața expresivă a vânzătorului arăta dezamăgire.

— În sfârșit, domnule, nu zic că e chiar „literatură” (Rodney zâmbi căci criticii creaseră expresia aceasta arhicunoscută). Și poate n-are să fie tocmai pe gustul dv. Dar sunt ușoare la citit, cu multă culoare locală cum v-am spus și e ceea ce place cititorilor.

Vânzătorul privi teancul de cărți pe care îl echilibra cu grijă, scoase în evidență afișul reclamă și vându, parcă dinadins, chiar exemplarul pe care Rodney Steele îl ținuse în mână. El se întoarse spre clientul său cu o expresie triumfătoare în privire, însă Steele părea că nu se mai interesează de „*Furtul Bumerangului*”. El pusese mâna pe un roman cu tartaje negre, cu titlul și numele autorului scris cu litere groase aurii pe copertă:

„DESPĂRȚIREA CEA MARE” DE
MAX ROMER

Banda de deasupra teancului anunța: „*Cartea zilei*” - o carte nouă a unui scriitor nou.

S.teele îl întrebă pe vânzător. Ce-i cu cartea asta?

— Ah! Domnule, e cartea care vă trebuie. Patronul nostru susține că ea singură valorează mai mult decât toate cărțile lui Steele împreună. E într-adevăr cartea zilei. Toată lumea o cumpără și toată lumea vorbește de ea, ceea ce este foarte important. Da, doamnă... îi răspunse unei cliente. „*Despărțirea cea mare*”, iată volumul. Șase șilingi,

mulțumesc.

— Cine e Max Romer? continuă Steele mai încet.

— Nu pot să vă spun domnule. Cred că e un pseudonim. Se spune că ar fi o femeie, dar nu prea cred.

— Și care sunt „ingredientele”?

Tânărul vânzător șovăi o clipă, apoi zise cu simplitate: – Dragoste! Dragoste și viață!

— Dragoste? reluă Rodney Steele, parcă spuneai că și în toate volumele de aici e câte o poveste de dragoste?

— Desigur... Sunt povești cu îndrăgostiți. În cartea asta însă totul e dragoste adevărată.

Călătorul răspunse râzând:

— Bine, dă-mi atunci dragostea adevărată.

În timp ce înfunda volumul în buzunarul pardesiului, îi întinse un „souvereign” vânzătorului.

— Păstrează restul, băiete, ți-am luat din timp pentru mai mult de o liră și mi-ai dat informații pentru mult mai mult încă. Și acum spune-mi drept, pe cine preferi tu personal? Pe Max Romer sau pe Steele?

Obrajii băiatului se colorară cu o roșeață ușoară. Cu un efort vizibil răspunse:

— Adevărul, domnule, e că n-am citit „Despărțirea cea mare”. Am auzit numai vorbindu-se de ea. În schimb cunosc toate cărțile domnului Steele, afară de „Furtul Bumerangului”. Ba le am chiar acasă.

Apoi, cu o sinceritate britanică, adăugă, privind drept în față pe clientul său:

— Drept să vă spun domnule, dl. Steele e autorul meu preferat.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus-o tinere, zise Steele și luând unul din volume, scrise ceva pe prima pagină. îi întinse vânzătorului exemplarul, foarte bine dispus, și adăugă:

— Pune și cartea asta în biblioteca dumată. O clipă, iată cei doi șilingi. Ești primul care mi-ai urat bun soset după zece ani de absență.

Steele se întoarse și se gândi că era timpul să se ecupe de bagaje. Pe fața lui brună și uscățivă, plutea un

zâmbet ciudat căci în buzunarul din dreapta avea faimosul roman al lui Max Romer care „singur” valorează mai mult decât toate cărțile lui Steele împreună, după cum declarase patronul și după cum probabil socotea publicul. Și totuși tânărul vânzător rămăsese credincios „autorului lui preferat”.

„Slavă ție Doamne, că există totdeauna compensații pe lumea asta”, își zise Steele.

Întoarcere fără urare de bun sosir

Când Steele ajunse la vamă, văzu călătorii îngrămăclindu-se în jurul meselor ca să-și recunoască bagajele, afirmând cu toții că n-au nimic de declarat.

Găsi repede valizele sale și chemă un hamal.

— Poți pune bagajele astea pe cabrioletă sau trebuie să iau o birjă?

— Le punem într-un taxi domnule, răspunse hamalul.

Cuvintele acestea așa de simple îl făcură pe Steele să simtă ce prăpastie se săpase în urma lui în timpul acestor ani de absență.

— 49 Regent House, Regent Park, zise el șoferului. E o casă mare nouă. La capătul lui Harley-Street. Dar treci mai întâi prin Park, dacă nu te împiedică ceața. N-o lua prea repede, fiecare bucată de drum mă interesează.

Și în timp ce taxiul luneca de-a lungul strandului înțesat de lume, străbătea Trafalgar Square și trecea pe sub arcada care duce spre bulevardul larg dinspre Buckingham Palace, Steele privea spre geam cu nesaț pândind fiecare monument pe care îl putea distinge prin ceață, și descoperindu-se cu respect când trecură prin fața marmorei albe care comemorează maiestatea Marii Regine moarte. La Hyde Park Corner, ceața cobora prea jos. Șoferul, preferând siguranța străzilor bine luminate, întoarse prin Picadilly, urcă Bond-Street și străbătu Oxford Street.

Magazinele erau inundate de lumini și dădură lui Steele senzația întregului progres de zece ani încoace. Mulțimea era și ea mai mare ca înainte. În sfârșit taxiul se adânci în Wimpole-street și el se regăsi iar în atmosfera

lucrurilor neschimbătoare. Aici, în strada aceasta veche cu fațade uniforme și triste se strădui să descopere pe acea cu nr. 50 în fața căreia nu trecuse niciodată fără un fior de emoție. Ochii lui se munceau să descopere placa comemorativă așezată deasupra imobilului pe care scria astfel: „În casa aceasta poeta Elizabeth Barrett Browning a trăit între 1838 - 1846”.

Iată în sfârșit și mica terasă atât de des urcată de Robert Browning, în vremea când poetul aclamat de mulțime, unul din cei mai frumoși bărbați ai generației sale, se ducea să ofere plăpândeii și melancolicei Elizabeth Barrett omagiile dragostei pe care aceasta refuza s-o creadă, socotindu-se incapabilă de a o inspira - din cauza nenorocitei sale sănătăți, care părea s-o condamne la sihăstrie veșnică... Din casa aceasta, tristă ca o închisoare, a smuls poetul îndrăgostit ființa zdrobită și i-a redat sănătatea, viața, și a trăit cu ea cel mai frumos potm de dragoste visat vreodată până în ziua în care, copleșită de fericire, ea i-a murit în brațe.

Ah! desigur că poeții aceștia îndrăgostiți au fost întâmpinați de urări de bun sosit, se gândea Steele în timp et taxiul îl ducea departe de casa dragostei. Dar și câte fantome ar fi putut să stăvilească drumul acestor ființe deosebite, dacă ar fi șovăit sau ar fi privit în urmă în loc s-o pornească drept înainte, așa cum au făcut în dragostea lor desăvârșită, biruitoare asupra temerilor!

Dragostea desăvârșită? Încrederea desăvârșită? Dumnezeu mare! Pot exista astfel de lucruri într-o lume unde domnește îndoiala? Poate exista vreo dragoste demnă de numele acesta, acolo unde încrederea nu-i neștirbită? Pe vremuri, în trecutul deja îndepărtat, Steele își spunea că el nu fusese un erou ci un om cinstit pe care împrejurările îl puseseră brusc într-o situație grea. Și aceea pe care o iubise din tot sufletul, căreia îi dăruise o încredere nețărmurită, se îndepărtase de dânsul numai cu o săptămână înaintea zilei care trebuia să i-o dăruie lui pentru vecie.

Ultimele cuvinte ale logodnicei sale fuseseră. „Tot ce

poți face, Rodney Steele, este să dispari și să nu încerci niciodată să-mi mai vorbești". Și el plecase, sunt zece ani de atunci și nu încercase niciodată să-i vorbească.

Deodată, traversând aleea Marylebone, taxiul devia brusc și fu pe punctul de a se ciocni cu un autobuz care nu ținea seamă de ceață, de străzile cleioase, și mergea cu o viteză neîngăduită. Lunecușul, strigătele, accidentul evitat de așa de aproape, îl treziră pe bărbatul pentru care primejdia sub orice formă era savoarea vieții. El se aplecă în afară, înveselit de furia șoferului autobuzului și de severitatea oficială a polițistului.

În sfârșit taxiul intră într-o curte și se opri la una din ușile unei frumoase clădiri din piatră care făcea față străzii Wimpole și unde se găsea apartamentul pus la dispoziția lui Steele de către vărul și prietenul său Billy Cathcart.

În clipa în care taxiul se oprea în fața intrării principale, un alt taxi intrat prin poarta opusă se oprea și el. Portarul, sprinten și îndemânat, coborî în fugă scările terasei, ca să se ocupe de bagaje. În timp ce Steele cobora și plătea șoferul, clientul celui alt taxi îi întinse portarului o valiză și rămase o clipă să numere banii. În același timp se auzi o gălăgie mare de la fereastra de deasupra intrării. Cei doi bărbați ridicară capul odată. Datorită numeroaselor fotografii trimise de Billy, fațada largă unde se afla și apartamentul care-l aștepta îi era cunoscută lui Steele. El ghici deci îndată că ferestrele puternic luminate cu storurile trase erau ale apartamentului său. În apartamentul din dreapta însă storurile erau tot trase dar odăile erau cufundate în întuneric. La stânga, cu storurile ridicate și cu odăile vesel luminate, turtindu-se la geamuri, apărură trei capete de copii. În picioare, în spatele capetelor bucălate, înconjurându-i cu brațele, se zărea o siluetă feminină fermecătoare. Trei perechi mici de mânuțe ciocăneau în geam în tact.

Călătorul care coborâse din celălalt taxi răspunse cu un gest vioi și vesel, salutând cu mâna.

— Urcă-ne imediat, Maloney, i se adresă acesta portarului. Ai să te întorci mai târziu după bagaje.

— Bine domnule, răspunse Maloney. Dați-mi voie numai să pun valizele la adăpost.

Noii sosiți străbătură repede hall-ul și intrară în ascensor. Portarul îi urmă imediat și ascensorul se ridică până la etajul al doilea.

Ușile celor două apartamente erau față în față.

Una din ele era larg deschisă și se auzea distinct glasuri vesele de copii bucuroși.

Când ascensorul se opri, Steele se dădu înapoi ca să-l lase să treacă pe tovarășul său, gândindu-se că de așa de aproape nu se putea să nu vadă ceea ce va urma.

Se auzi întâi zgomot de piciorușe, apoi un foșnet de mătase. Brațele unei femei înlănțuiră gâtul aceleia ce sosea. Steele văzu bucuria izvorând de pe frumosul chip al femeii. „Bun sosit, iubitul meu”. Bun sosit! auzi el. „Aceste zece zile mi-au părut zece ani! Ah! Ce fericire că ne găsim!”

Cu un gest mângâietor ea îl trase înăuntru și ușa se închise. Sicrie rămase singur între două uși închise.

Ce istorii mai făceau nevestele și mamele în după amiaza asta cu întoarcerea lor!... Steele zâmbi ciudat și sună la nr. 49.

Ușa se deschise îndată și apărură sergentul Jake. Cu toate eforturile laudabile ce le făcea de a semăna cu un servitor de casă bună, se vedea totuși imediat că e un soldat. Sergentul Jake era acela care îl ajutase pe Steele să-l ducă pe Billy la adăpost, când acesta fusese grav rănit la „Spion Kop...” Jake, cu călcâiele unite, cu pieptul scos, salută militărește. Brațul stâng, rămas în Africa de sud, era prețul cu care salvase viața tânărului său căpitan.

— Ah! Jake, tu ești? Ce surpriză, zise Steele binevoitor. Nu mă așteptam să întâlnesc aici un vechi camarad!

Și trecând pragul, intră în hall-ul confortabil al apartamentului lui Billy.

S-a născut un fiu

O oră mai târziu, Steele, instalat confortabil într-unul din marile fotolii din bibliotecă, savura, fumându-și pipa,

senzația minunată a întoarcerii și a odihnii perfecte. Printre micile plăceri la care se aștepta, nu bănuise pe aceea a unei liniști atât de desăvârșite, cu toată apropierea uneia din cele mai zgomotoase artere ale Londrei.

Jake luase tava cu ceai și pusese un număr din Times pe mäsută.

Steele întinsese mâna până acuma de două ori ca să-l ia și de ambele dăți renunțase, preferând calmul propriilor sale gânduri, citirii unor fapte indifferente. De altfel pierduse obiceiul jurnalului zilnic și numai cu oarecare repulsie hotărî să desfacă ziarul.

Cu toate că-și dădea seama limpede că scara și ascensorul care duceau la etajele superioare erau un bun comun al tuturor locatarilor vastei clădiri, totuși, când ușa nr. 49 fu închisă și se trezise singur în hall-ul liniștit unde ardea un foc plăcut ce lumina stampele vechi care-l împodobeau, când străbătuse liniștit un coridor care ducea la odaia sa și se simțise apoi instalat în atrăgătoarea bibliotecă a lui Billy unde zgomotele de afară nu ajungeau, el avu iluzia plăcută de a se afla într-un conac mare de țară, izolat de celelalte case. Liniștea era așa de perfectă, că gândul de a avea vecini în dreapta și în stânga îi părea inadmisibil. Cum putea crede că dincolo de peretele acesta din stânga, probabil, cineva, bea ceai, și că în partea cealaltă a sufrageriei, muritorul fericit, care cu o clipă înainte fusese primit așa de exuberant, era probabil așezat lângă frumoasa sa soție și înconjurat de trei capete mici bucălate? Era o senzație ciudată de a se simți în același timp așa de izolat și așa de înconjurat, în fine, peste câteva minute, Billy va fi aici. Telefonase că sosește, numai că va întârzia din cauza ceții. Telefonul era în hall. Soneria sunase deja de câteva ori. Cum Jake răspunsese și nimic nu se întâmplase, Steele conchise că mesajele nu-l priveau pe el. De altfel cine ar fi cerut să vorbească cu dânsul? Toată lumea afară de Billy și editorii săi nu știau de întoarcerea lui.

Senzația de a fi la Londra, fără să se știe, îi păru ciudată. Va fi în stare oare să reia în mâini firele care-l

leagă de interesele zilnice?

Puse jos pipa și de data aceasta luă ziarul.

Un nume îi atrase imediat privirea. Citind, nu făcu nicio mișcare, dar fața îi deveni de culoarea cenușei.

„La Simla, la 26 noiembrie, un fiu s-a născut în casa lui lady și lordului Hilary”.

Rodney Steele lăsă jos ziarul. De zece ani se străduia să se obișnuiască cu gândul că puțin după ruptură, fata pe care o iubise, care era aproape a lui, se căsătorise cu un alt bărbat, cât timp el mai era în viață!

O bucată de vreme așteptase, cercetase prin ziare să găsească un anunț în felul aceluia pe care-l citise... Dar nu văzuse nimic și aflase mai târziu în mod precis că aceea din cauza căreia suferise nu dăruise niciun copil soțului ei!

Și azi la Simla... un fiu se născuse în casa lui lady și lordului Hilary!

Reluă pipa care se stinsese.

Odată, în trecutul îndepărtat, se plimbaseră amândoi pe o cărare înflorită din Surrey. Dragostea lor era pe atunci tânără și minunată. Amândoi săriseră peste o mică îngrăditură ca să intre într-un câmp de ciuboțica cucului. Niște copii, pe care-i cunoștea iubita, rupeau floricele. Când trecură, un mititel cu obrăjorii roz se agăță de fusta ei albă. Ea se aplecă spre copil, îl luă în brațele ei tinere și puternice, îl ridică foarte sus și-l legănă deasupra capului, zâmbindu-i dulce. Apoi blând lăsă copilul care se lipi de pieptul ei și îi mângâie ceafa cu mânuțele lui grăsuțe. Ea se întorsese atunci, spre Steele care o privea cu ochi de îndrăgostit și buzele ei rostiseră:

— Ah! Roddie, mult mi-ar plăcea un mititel ca ăsta!

Și el înțelesese ce va însemna pentru dânsul ziua în care o va vedea cu un fiu al lor, al amândurora. Mireasma florilor de ciuboțica cucului plutea în jurul lor.

„S-a născut un fiu în casa lui lady și lordului Hilary”.

O cheie se învârti în ușa hallului, care fu izbită cu putere.

Rodney Steele se sculă. Era înalt, ferm și drept, și stătea pe covorașul din fața sobei, cu ochii îndreptați spre

ușă.

Aceasta se deschise cu zgomot și Billy năvăli în odaie.
Billy încearcă să fie diplomat

Billy e mai tânăr ca oricând și plin de entuziasm.

— Alo! băiete, strigă el vesel, și amândoi bărbații își strânsesă mâinile.

— Vezi că am luat în serios invitația ta și iată-mă instalat la tine și simțindu-mă de acum ca la mine acasă. E o senzație plăcută, te asigur, după zece ani de hoinăreală pe glob.

— Bravo, răspunse, afectuos, Billy. Nu-ți poți închipui cită plăcere îmi face să te știu aici pentru oricât timp ai chef. Noi suntem nevoiți în tot cazul să fim la castel de Crăciun și Anul Nou, poate chiar și o parte din ianuarie, așa că apartamentul ar fi gol dacă nu l-ai ocupa tu. Ce zici de Penații mei, Rod?

— Dacă-mi plac? Dar e tot ce poate fi mai plăcut și mai confortabil. În neștiința mea îmi închipuiam locuințele din Londra ca niște locuipte în care abia te poți mișca. Nici nu știi cât de surprins am fost când am intrat aici. De abia mă obișnuiesc și eu cu un interior așa de elegant.

— Cu atât mai bine, Sunt încântat că apartamentul e pe placul tău. Cât privește restul, sunt sigur că Jake și soția lui au să aibă grijă de tine. Îmi pare bine c-am putut să-i ofer aici lui Jake o situație convenabilă și că a mai avut și el norocul să dea peste o femeie cinstită și muncitoare care-și adoră soțul și mi-e devotată și mie indirect. Cum înainte de a se căsători cu Jake era bucătăreasă, știe să gătească perfect. Ea e aceea care se ocupă de toate, inclusiv de Jake.

De când mi-am luat partea de moștenire, îmi repet adesea când călăresc prin pădurile care-mi sunt dragi: „Fără Jake, toată averea mea în clipa de față s-ar compune din 12 palme de pământ în cimitirul Transvaal-ului”. Sunt ferm hotărât ca Jake să nu aibă nimic de suferit, pentru că mi-a sacrificat mie brațul.

— Ah! Billy, sunt în viață pierderi mai mari decât un braț. Jake a câpătat medalia „Victoria Cross” în schimb și

azi pare tot așa de îndemânatic cu un singur braț ca înainte cu ambele. În plus, are o femeiușcă care-l răsfăță și situația materială pe care i-ai făcut-o tu. Fii sigur că sdcotește pierderea compensată din belșug.

— Poate. Totuși n-aș putea uita niciodată ceea ce-i datorez omului acesta curajos.

Aplecându-se apoi spre foc, și fără să-l privească pe Steele. adăugă: „Și soția mea e de părerea ta”.

În felul în care intona aceste cuvinte, se strecura o notă de mândrie aproape exaltată care-l uimi pe Rodney și-l făcu să privească mai atent pe vărul său. La licărirea focului, Billy părea mai tânăr decât era, și Steele surprinsese, înveselit, roșeața care se urcase în obrajii lui Billy când pomenise de soția sa. Evenimentul căsătoriei recente a lui Billy nu fusese încă discutat între dâșii.

Ultima oară când se întâlniseră, fusese în regiunea stâncoasă a Far-West-ului american. Billy aducea acolo o inimă zdrobită, credea el, din cauza căsătoriei lui lady Ingleby cu Jim Airth. Îndată după nunta lor plecase și-i destăinuise lui Rodney suferința sa.

Steele se considerase atunci o brută că nu putuse răspunde cu o încredere tot așa de mare, dar durerea lui era prea adâncă ca să o poată exprima în cuvinte. Și iată că Billy, azi, era căsătorit, fericit, și roșea pomenind de soția sa, în timp ce el, Steele, continua să rămână singuratic, credincios amintirii în care se amesteca așa de mult plăcerea cu regretul.

— Va să zică, Billy, s-a făcut? Tinere pierde-vară, aștepți să te feliți?

Întrebarea ridică ultimele îngrădiri entuziasmului lui Billy.

— Nu înainte de o vezi, Rod. Abia atunci ai să înțelegi. Nu-mi pot explica încă de ce m-a ales tocmai pe mine din toți acei care îi cereau mina. Și totuși! îți amintești ce imbecil eram când am venit după tine în Far West?... Din fericire nimeni n-a aflat nimic despre incidentul acela! Pe atunci mă credeam îndrăgostit serios, dar azi de-abia îmi dau seama care e adevărul.

— Nu răscoli trecutul. Pe atunci erai într-adevăr îndrăgostit serios și nu trebuie să-ți fie rușine, căci femeia aceea merita. Fii credincios trecutului, totdeauna, Billy oricât de mândru ești de prezent.

— Ah, dar pe atunci nu cunoșteam ce este dragostea adevărată. Pentru asta trebuie să fi căsătorit.

Întorcându-se spre chipul serios și blând din fața lui, Billy urmă cu o voce tremurătoare:

— E un miracol așa de neașteptat când cea mai adorabilă dintre ființe te alege pe tine din toți cei care i se oferă, te iubește pe tine, îți arată o încredere desăvârșită, ți se dă în sfârșit fără restricție. Câteodată simți atâta mândrie încât cuvintele n-o pot exprima și după aceea, sentimentul inferiorității tale te covârșește, te simți nedemn de... de...

— De... a desface șireturile pantofilor ei, sugeră Steele. De cât timp ești căsătorit Billy?

— Ieri s-au împlinit patru luni. Imediat după nuntă am dus-o în Scoția, căci îmi plăcea foarte mult s-l-văd umblând printre ierburi. Știi, purta un...

— Ce importanță are ce purta? Eu nu mă pricep la îmbrăcăminte feminină așa că degeaba mi-ai descrie. Presupun că frumoasa ta soție e înaltă și subțire și calcă peste ierburi ca pe nori... Ah! ființă fericită. Un simplu muritor poate să afle numele zeiței?

— Valeria, răspunse Billy.

El pronunță numele cu atâta respect și duioșie că gluma care îi trecuse prin mintea lui Steele nu mai fu exprimată și ironia privirii sale se stinse.

Billy urmă.

— Era lady Valeria Beaucourt înainte de a se căsători cu mine. Tatăl ei a murit anul trecut și fratele ei a moștenit titlul de noblețe. E cea mai mare din patru surori. După moartea tatălui, a fost nevoită să părăsească vechiul castel și să se retragă cu mama lor în casa pe care o moștenise aceasta.

— Mă bucură fericirea ta, Billy, felicitările mele cele mai sincere! Îți doresc ca fericirea voastră a amândurora

să fie veșnică! îmi închipui și eu că lady Valeria a știut să ghicească pe cavalerul leal și mândru în acela care era la picioarele ei...

— Ce prostie! zise Billy. Nu sunt demn de dânsa. Mulțumesc însă Domnului că am cunoscut toată viața numai femei nobile – ca Jeana Dalmain și Myra Airth – și cunoscându-le pe ele, am putut rămâne pe drumul cel bun în așteptarea Valeriei. Dar ce însemnau prietenii acestea ale trecutului față de ceea ce mi-a hărăzit prezentul? E așa de minunat să capeti o încredere absolută și nețărmută și să nu fii respins niciodată!

— Hai Billy, mai potolește-te! Tu ai, fost totdeauna înclinat spre prea multă expansiune... Nu-ți arăta perlele în fața unui filistin, ca să nu regreti vreodată. Tu, prin urmare, consideri căsătoria ca starea cea mai perfectă. Cu atât mai bine, cu cât ai avut curajul s-o înfrunți. Eu însă prefer să rămân un celibatar. Să lăsăm asta. Nu putem avea toți norocul să întâlnim câte o lady Valeria! Ia o țigară, Billy.

Billy aprinse un chibrit, apoi cu grijă își aprinse țigara. Conversația sa bogată secase dintr-odată. Câteva minute urmări gânditor zborul ușor al fumului, apoi zise brusc:

— Rodney, n-ai vrea să-ți dau vești despre Madge?

Chipul lui Steele se întuneacă.

— Dacă aș vrea să aflu vești despre sora ta, ți le-aș cere. Sunt oaspetele tău pentru că am credința că n-ai să-mi vorbești de ea decât dacă am să încep eu, Billy.

— Rodney, dragul meu, e vorba de ceva, în legătură cu Madge, care trebuie să știi neapărat.

— Știu despre ce e vorba, zise Steele. Fii așa de bun și nu mai adăuga nimic.

Billy aruncă țigara și aprinse alta.

— Ah, n-am văzut de cina sunt un om căruia să i se potrivească așa de bine numele¹); îmbraci o za foarte tare în fața sentimentelor și a emoțiilor.

— Când am să simt nevoie de simpatie sau de

1 Stoel înseamnă oțel.

informații, am să-ți spun, Billy. N-am stat zece ani departe de Anglia pentru ca să scormonesc cenușa stinsă din prima zi a întoarcerii. Informațiile care îmi trebuie le voi găsi în ziare. Am avut grijă de a mă asigura înainte de întoarcere că sora ta mai e în India... Nu! Niciun cuvânt sau plec! Și Billy, te asigur >că mă țin de cuvânt. Ne-am înțeles? Da? Și acum să ne ocupăm de alt subiect. Cum ți-ai aranjat viața? Te prezinți la alegeri în districtul tău? Lady Valeria își va putea dovedi puterea ei de seducțiune asupra alegătorilor! Afacerile merg bine? Unchiul tău așa de cumsecade se bucura că într-o zi îi vei lua locul.

Billy fu silit deci să se supună dorinței vărului său și să nu vorbească decât despre generalități. Cum i se încredințase însă o misiune delicată, ardea de dorința de a o îndeplini și în același timp nu știa cum să procedeze. Steele avea un dar special de a deruta persoana care îi vorbea până o făcea să uite ceea ce voise să-i spună. Încurcat și supărat, Billy privea în jur, căutând inspirația care nu venea. Deodată pe masa de lângă el, zări un exemplar din „Despărțirea cea mare”.

— Oh, zise el, ai și luat volumul lui Max Romer? Ce zici de el?

— L-am cumpărat de la chioșcul din gara din Charing-Cross. Vânzătorul m-a anunțat că toată lumea vorbește de el și că romanul acesta face cât toate ale mele împreună! Se găsește îți el, pare-se, „Dragostea adevărată”. L-ai citit, Billy?

— Da, ca toată lumea. Nu sunt în general amator de romane, dar Valeria m-a silit să-l citesc pe acesta. Ba mai mult, nici nu mi-a dat voie să sar pagini și mă întreba în fiecare clipă unde sunt. M-am supus și ca să-i fac ei plăcere am citit în întregime „Despărțirea cea mare”.

— De ce ține așa de mult soția ta să citești cartea aceasta?

— Ca s-o poată discuta cu mine.

— Sărmane Billy! Și „Despărțirea cea mare” te-a plictisit rău?

— Ca să fiu drept, trebuie să mărturisesc că nu. Aș fi

trecut cu plăcere peste mijloc, dar aş fi citit precis sfârşitul ca să văd ce se întâmplă până la urmă. Fusesem „răpit”.

Steele zâmbi.

— Nu e expresia lui lady Valeria, Billy?

— Da, răspunse Billy naiv. Valeria a fost chiar „răpită”.

— Înţeleg! Ascultă-mă Billy: Orice roman care valorează ceva trebuie să fie citit de două ori, o dată pentru poveste şi acţiune în general şi a doua oară pentru analiză. Cum în clipa de faţă am însă o sumedenie de lucru care mă aşteaptă şi foarte puţin timp pentru cititul romanelor, ce-ar fi să-mi povesteşti tu pe scurt subiectul cărţii despre care toată lumea vorbeşte? I-ar face plăcere soţiei tale să afle aşa ceva, sunt sigur. Ai putea să-mi redai şi impresiile ei odată cu ale tale.

— Cu plăcere, zise Billy. Aş putea chiar să mă prezint la un examen cu cartea asta.

— Începe atunci. Ce-i cu titlul „Despărţirea cea mare”?

Despărţirea cea mare

Billy se sculă şi se rezemă de cămin.

Rodney Steele, cu fata în umbră, îl privea atent pe Billy.

— „Despărţirea cea mare”, începui Billy, e un punct de pe continentul american indicat printr-un pod primitiv sub care valurile unui torent se despart în două cursuri de apă din care unul se îndreaptă spre Oceanul Pacific prin fluviile mari din apus, iar celălalt aleargă spre Atlantic prin golful Hudson. Pe arcada podului, deasupra torentului, chiar în locul în care se despart apele, e scris cu litere gigantice:

„DESPĂRȚIREA CEA MARE”.

— Foarte interesant, răspunse Steele. Și exact, de altfel. M-am rezemat și eu de arcada acestui pod. Asta însă. băiete, e geografie, nu literatură.

— Voiai explicația titlului, răspunse Billy. Și de altfel toate amănuntele acestea se găsesc în prefață.

— Prin urmare, lady Valeria te-a silit să citești chiar

și prefăta?

— Chiar ea mi-a citit-o.

— Perfect. A avut grijă de atmosferă. Să ajungem la poveste.

— Povestea începe cu logodna a doi tineri.

— Serios? Adam și Eva în Paradis! Situația nu-i tocmai nouă. Presupun că șarpele apare de la capitolul IV.

— Într-adevăr apare și șarpele. Păcat că nu-i Valeria aici ca să-ți explice ea mai bine. E foarte simplu să spui că e vorba despre doi tineri logodiți, dar vezi că dragostea lor îl răpește pe cititor. Toți bărbații sunt îndrăgostiți de fată, toate fetele sunt amorezate de băiat. Iată de ce se vorbește atâta despre carte. Tot timpul când citeam, îmi închipuiam că fata e chiar Valeria și te asigur că sufeream îngrozitor...

— Și lady Valeria avea și ea impresia că tu ești amorezul?

— Oh! nu, zise Billy modest. Eroul e foarte inteligent, e bun și are gesturi rafinate. Numele lui e Valentin. I se spune de obicei „Val” și ceea ce e de ajuns de curios e că și eu îi spun câteodată soției mele „Val”.

— Foarte curios într-adevăr! continuă povestea Billy, căci deocamdată nu mă simt încă „răpit”.

— Cum îți spuneam, sunt logodiți, reluă Billy cu glas resemnat, dar fericit. Nu-i vina mea dacă tu nu ești răpit. Trebuie să știi că părinții fetei nu vedeau cu ochi buni căsătoria cu Valentin căci exista un individ bogat și nobil care făcea curte Catherinei - ți-am spus c-o cheamă Catherine - și, Catherine nu era o ființă care să lase să se impună ceva. Familia ei trebuia deci să primească. Catherine avea 20 ani și Val 27. Aveau o încredere perfectă unul în celălalt și vorbeau de trecut fără să ascundă nimic.

— Nu prea au avut timp să capete experiență de altfel. Aveau ceva de ascuns?

— Ai să afli îndată, urmă Billy. Cu un an înainte de s-au întâlnit, Val suferise un accident grav la vânătoare. Căzuse în cap pe când sărea peste o barieră înaltă. Consecința fu o hemoragie cerebrală. Fu dus la o clinică condusă de două surori, cea mare foarte devotată și cu

grijă de toate, cea tânără, mai în vârstă totuși decât Val, drăguță, inteligentă și infirmieră desăvârșită. Stătu 6 săptămâni în home-ul acesta unde după multe îngrijiri fu salvat, cu toate că-și întârziase convalescența lucrând pe ascuns la manuscrisul cărții pe care o avea în curs. Din fericire pentru el.

doctorii îl surprinseră și i se luă hârtia și condeiul. Abia atunci începu să facă progrese, dar mai fu silit să rămână câteva luni încă într-o stare anormală. El îi povestise Catherinei toate astea și cât de devotate se arătaseră infirmierele.

Cu câteva zile înaintea nunții, Val vine într-o seară la logodnica lui și o găsește într-o discuție aprinsă cu frumoasa infirmieră. Pe masa care le despărțea era un teanc de scrisori. Scrisorile acestea erau niște scrisori de dragoste, pe care le scrisese el infirmierei. Ea i le arătase Catherinei ca să-i dovedească că Val nu trebuia să se căsătorească decât cu dânsa.

Când Val intră, Catherine, palidă ca o fantomă, îi întinse scrisoarea pe care o avea în mână și-i ceru să-i răspundă dacă el o scrisese. Val luă scrisoarea și o examina în tăcere. Apoi o parcurse încet în timp ce ambele femei îi pândeau mișcările.

În cele din urmă, Val declară: „Da, e scrisul meu!”

Triumfătoare, infirmiera îi întinse Catherinei alte câteva dovezi de același gen, dar Catherine le refuză, declarând că dovada pe care o ținea în mân; îi era suficientă. Apoi, întorcându-se spre Val, nu-i ascunse ceea ce gândea despre purtarea lui și-i porunci să plece îndată fără să mai încerce vreodată să-i vorbească. Val rămase împietrit și nu mai putu spune nimic. El luă scrisorile și ieși urmat de infirmieră.

La hotelul unde locuia. Val ceru să i se dea un salonaș și, odată instalat, se apucă să citească pe rând toate scrisorile. După ce termină, declară infirmierei că, oricât de ciudat i s-ar părea, el nu-și amintea nicidecum să fi scris vreodată aceste scrisori și că în același timp nu putea nega că nu sunt scrise de mâna lui. Cea mai mare parte erau

scrise atunci când el mai era în clinică și frumoasa infirmieră îl îngrijea pe bolnav. La citirea acestor scrisori Val avu revelația perturbării mintale pe care i-o provocase accidentul și de care nu-și dăduse niciodată bine seama până atunci. Observă că făcuse o confuzie ciudată între personajele romanului pe care-l scria după accident și infirmiera și dânsul.

Val se simți năpădit de dezgust la citirea acestor scrisori. Nu putea, oricât efort făcea, să-și amintească că le scrisese el. Avea senzația că pierduse totul: dragostea Catherinei, încrederea în sine și că totul se spulberase ca un vis!

Infirmiera încercă atunci să-l convingă s-o ia de nevastă, mărturisindu-i că-l iubise întotdeauna și că ea nu l-ar fi părăsit chiar dacă i s-ar fi dovedit c-a scris scrisori de dragoste la oricâte femei.

Val îi răspunse așa cum merita și aruncă toate scrisorile în foc, lăsând infirmiera singură.

Se întoarce atunci la Catherine, dar aceasta fusese profund jignită și refuză să-l mai vadă. El încercă să-i dea explicații în scris dar scrisoarea i se înapoie fără să fi fost deschisă.

Val plecă atunci în Africa să vâneze. Într-un ținut sălbatic și izolat primește de la prietenul care trebuia să-i fie martor la căsătorie o scrisoare în care e anunțat de logodna Catherinei cu pretendentul bogat și nobil. Prietenul afirmă că ea s-a lăsat influențată de familie, dar că nu pare fericită și că e sigur că tânjește în ascuns după Val, pe care îl sfătuiește să se întoarcă înainte de a fi prea târziu. Val se hotărăște să lase deoparte orice amor propriu și să se întoarcă imediat în Anglia.

În clipa când ajunge la hotărârea aceasta, sunt o mulțime de rânduri despre un apus de soare. Un poștaş însă îi aduce un mesaj telegrafic. Val rupe plicul și citește următoarele: „Anulează scrisoarea, căsătoria are loc azi!” Vai află astfel că a așteptat prea mult până să se decidă să renunțe la amorul său propriu... îl lăsăm cu brațele încrucișate în vârful unei stânci, cu animalele ucise la

picioarele lui, cu soarele care dispare.

— Asta e tot, îl anunță Billy, așezându-se.

Steele întinse mâna în tăcere, luă cartea, parcurse 2 - 3 pagini și o puse la loc.

Părea că-i vine greu să vorbească. La urmă zise:

— Și lumea discută într-adevăr despre povestea asta, Billy?

— Te asigur că da.

— Ce găesc de discutat?

— Mai întâi dacă e posibil ca un om să scrie un șir de scrisori și să nu-și amintească de ele.

— Cred că hemoragia cerebrală e o explicație suficientă, luă Steele apărarea.

— După aceea se pune chestiunea următoare:

O logodnică ar ceda așa de ușor altei femei bărbatul pe care îl iubește? Jane afirmă că după caracterul nobil pe care autorul l-a dat Catherinei, ea nu se putea purta în felul acesta. Valeria pretinde că da, pentru că orgoliul e mai puternic decât dragostea. Când o aud pe Valeria vorbind așa, mă bucur grozav că nu exista pe lumea aceasta scrisori de dragoste scrise de mâna mea! Ducea, la rândul ei, afirmă că fetele sunt în stare de orice nebunie când devin geloase, și că o femeie drăguță și inteligentă de 30 de ani - e vorba despre infirmieră - ar fi fost probabil o soție mai bună decât Catherine. Și așa discută între ele la nesfârșit.

— Înțeleg. Sărmanul erou până la urmă moare de foame între două praznice. După cât se vede „Despărțirea cea mare” nu are deznodământul fericit de rigoare.

— Deznodământul e pur și simplu îngrozitor, zise Billy. N-am știut eu să-ți redau impresia aceea de părăsire fără nicio licărire de speranță... Valeria descoperă tot felul de semnificații simbolice în tabloul animalelor moarte, întinse la picioarele lui Valentin, și soarele roșu care apune la orizont... Lăsăm eroul care părea sortit unui destin așa de frumos, îl lăsăm singur pe o stâncă cu brațele încrucișate, cu disperarea în ochi, singur de tot.

— Nimeni nu știe, dar eu am impresia că e...

— Cine e Max Romer? întrebă, brusc Steele.

Soneria telefonului zbârnâi în timp ce vorbeau. Îl auziră pe Jake care răspundea:

— Apropo de telefon, urmă Billy, mi-e foarte teamă să nu te enerveze. S-a întâmplat că forurile superioare au schimbat pentru nu știu care motiv numărul telefonului nostru și ne-au impus altul care aparținuse până acum „Salvării Spitalului Metropolitan”. Noul anuar al telefoanelor apare de abia în ianuarie. Până atunci însă ne sună mereu pe noi pentru Spital... Jake răspunde bineînțeles, dă lămuririle necesare, totuși deranjul acesta veșnic e supărător și mă tem să nu te supere până la urmă.

— Nicidecum îl asigură Steele, din contră, mă va distra. Oricât de neînchipuit îți pare, află că n-am locuit niciodată până acuma într-o casă cu telefon. Nu vorbesc de hoteluri, bineînțeles. Dar un telefon la dispoziția mea e ceva nou pentru mine, așa că îmi propun să răspund cât mai des în locul lui Jake.

— Ai să te sature repede, afirmă Billy. Și afară de asta, Rody ai să te plictiseai curând de singurătate. Cred cel puțin. Vino să petreci Crăciunul cu noi. Soția mea tot dorește să te cunoască. Vom face tot posibilul să te distrăm. Ducesa așteaptă la Overdene o bandă de prieteni care sunt și ai tăi. Ai să fii sărbătorit, te asigur eu. Hai, Rod, spune da și vino.

— Mulțumesc Billy, mulțumesc. Dă-mi câteva zile de gândire. Pentru moment mai sunt încă omul din pădure. După zece ani e așa de greu; dar nu-ți mulțumesc mai puțin totuși, și creds-mă că nu sunt nerecunoscător!

Billy privi ceasul din perete.

— Hei, strigă el, e 7! și am promis soției mele să fiu înapoi la masă la 8 și jumătate! Va trebui să forțez viteza. Salutare dragul meu. Nu uita că apartamentul cu tot ce are în el îți stă la dispoziție... Anuță-mă însă că sosești la Castel cât mai curând... Iată sună telefonul iar... Ai ocazia acuma să răspunzi... Nu Jake, nu aștept ascensorul. Bună seara.

Și Billy coborî scara în fugă.

De partea cealaltă a peretelui

La scară, Billy găsi șoferul în discuție aprinsă cu portarul. Zărindu-și stăpânul, deschise portiera mașinii. Billy îl opri.

— Nu plec încă Loder, zise el. Mă întorc peste o jumătate de oră și va trebui atunci să mărești viteza și să mergem la noroc. Poți să mă aștepți înăuntru.

Imediat mișcările lui Billy căpătară un aer misterios. El făcu întâi înconjurul casei, fără nicio țintă în aparență, apoi se întoarse și urcă în grabă scările terasei care ducea la apartamentele vecine. Ascensorul îl urcă până la etajul al doilea unde se ciocni de cineva care aștepta să coboare.

— Tu ești Billy? spuse străinul.

Billy se opri și-l recunoscu pe Ronald Ingram.

— Hallo! răspunse el, nu cumva ai făcut o vizită surorii mele?

— Am vrut numai, dar nu mi s-a dat drumul. Mi s-a spus că lady Hilary e foarte ocupată și că nu primește pe nimeni.

Billy izbucni în râs.

— Adevărul e că mă așteaptă pe mine. Eu sunt „ocupația” care o împiedică să primească musafiri. Și deja sunt în întârziere!

— Fericit muritor! strigă Ronald Ingram în timp ce pornea ascensorul.

Billy sună la ușa din dreapta.

— Doamna e în salon, anunță servitoarea care deschise. Billy se opri o clipă, își trecu mâna nervos prin părul lucios și respiră adânc. Apoi intră.

O lumină foarte dulce izvora din lămpile acoperite. Un paravan mare indian, lângă ușă, ocupa o mare parte din odaie. Billy înaintă și pașii lui se înfundară în covorul moale fără cel mai mic zgomot.

O femeie tânără și frumoasă, îmbrăcată într-o elegantă rochie neagră, stătea pe un scăunel în fața focului.

— Alo, Madge! spuse Billy.

Tânăra femeie întoarse capul, se sculă, și-l întâmpina

pe Billy.

— Oh, Billy, șopti ea, s-a întors!

— Știu soră dragă, răspunse Billy, cu tonul unui confident de scenă. Am stat o oră cu dânsul de partea cealaltă a peretelui acesta și mai e și acum acolo... la vreo doi metri doar de scaunul tău. Cerul e cu noi, draga mea, căci te crede în India.

— Billy, spuse lady Hilary, continuând meditația-i proprie, l-am văzut sosind cu taxiul, căci telefonasem întâi la Charing-Cross ca să știu la ce oră exact e anunțat „tresrul vaporului”. Am stins toate luminile și, la fereastră, ascunsă pe jumătate după perdele, am așteptat. De altfel nu puteam și zărită din cauza ceței, cu toate că eu puteam distinge perfect, ceea ce se petrecea jos. Două taxiuri au sosit în același timp și doi bărbați au coborât. L-am recunoscut îndată **p**, e Rodney. Cred că cineva a ciocănit în clipa aceea la vreo fereastră de deasupra, căci amândoi bărbații au ridicat capul odată, și o secundă privirile lui Rodney s-au îndreptat spre fereastra mea. Oh Billy, nu l-am mai văzut de zece ani și inima mea îi striga „Bun sosit”.

Tânăra femeie deschise atunci larg brațele, cu un gest de primire călduroasă.

Eram așa de aproape de el, așa de plină de dragoste și de dor! Inima mea îl chema și el nu știa! Nu crezi că ar fi trebuit s-o simtă?

Billy se așeză, potrivindu-și pantalonii cu grijă pe genunchi.

— Nu știu Madge, ce să-ți spun. Fapt e că mi-a afirmat că înainte de a se întoarce în Anglia s-a asigurat că tu ești în India! Ia ascultă Madge, dacă ai binevoi să stai jos și să-mi vorbești cu glasul tău de toate zilele, ți-aș fi foarte recunoscător. Când înaintezi spre mine cu brațele întinse ca aripile unei mori, mă enervezi și-mi ajunge cât m-am muncit de partea cealaltă a peretelui ca să aranjez lucrurile dintre tine și Rodney. Dacă vrei să discuți liniștit, am să-ți explic cum stau lucrurile!

Lady Hilary se așeză zâmbind într-un fotoliu.

— Bine dragul meu, sunt o proastă, dar trebuie să mă

înțelegi. Gândește-te la lunile lungi în care am așteptat întoarcerea lui Rodney. Și nu uita că, în ceasul de față, nu știu deloc care sunt sentimentele lui față de mine. Știe de schimbarea cea mare intervenită în viața mea?

— Da, știe că ești văduvă. M-am asigurat că e la curent cu lucrul acesta.

— I-ai spus tu lămurit?

— Nu mai era nevoie să precizez, căci aflate din ziare.

— Ești sigur Billy? Anul trecut Rodney era prin deșertul australian și moartea lui Gerald a fost ținută secret ca să se evite vreo anchetă, căci știi doar că s-a stins din cauza dozei prea mari de cloral pe care o luase. Fără poziția lui socială, mizeria ultimilor ani ar fi fost dezvăluită mulțimii și suferințele pe care le ascundeam cu atâta grijă ar fi fost târâte în plină lumină.

— Sărmană Madge! Știu că ai trecut prin clipe îngrozitoare! Mă întreb chiar cum ai reușit să-ți păstrezi buna dispoziție și mai ales frumusețea ta, pentru că, zău așa, ești mai bine încă decât acum zece ani!

Lady Hilary zâmbi roșind, căci un compliment spus de un frate e totdeauna sincer și totdeauna neașteptat. Frumusețea și farmecul lui lady Hilary fuseseră de nenumărate ori laudate în versuri și proză, afară de complimentele șoptite cu voce emoționată. Dar fraza simplă a lui Billy, „Zău așa, ești mai bine încă decât acum zece ani”, o impresionează mai mult decât cel mai subtil compliment.

— Mulțumesc, dragul meu. La drept vorbind, în timpul acestor ani lungi, am avut un talisman care m-a susținut.

Mi-ar veni greu însă să-ți spun de ce natură e și care i-a fost puterea. Povestește-mi mai bine în amănunt ce s-a petrecut între Rodney și tine, pentru că nu vreau să risc să se fi strecurat vreo neînțelegere. Câteodată trăiesc ca halucinantă, din cauza fratelui lui Gerald, care deține azi și titlul de noblețe și situația fostului meu soț, încât anunțurile din ziare, în legătură cu lordul și lady Hilary

continuând fără întrerupere, ar putea să se creadă că e vorba de mine și de Gerald, în timp ce ele privesc pe cumnatul meu și soția lui. Apropo de asta, văd în ziarul de azi că au căpătat un fiu la Simla. Îmi pare bine căci va fi moștenitorul. Ceilalți copii sunt fete.

— Bine draga mea. Am să-ți fac atunci o dare de seamă amănunțită asupra întrevederii noastre, zise Billy. Mai întâi l-am întrebat pe Rodney dacă nu vrea să afle vești despre tine. Mi-a răspuns că, atunci când va dori să afle, mă va anunța. I-am răspuns lămurit că există un fapt în legătură cu tine pe care el trebuie să-l cunoască. El mi-a zis pe loc că să nu mă mai ostenesc, căci îl lămuriseră ziarele. După aceea și-a reluat armura de oțel și m-a rugat să nu-i mai vorbesc despre tine, adăugând chiar că nu-mi primește ospitalitatea decât cu condiția asta. După care, socotind că m-a pus suficient la punct, mă anunță că înainte de a se întoarce în Anglia s-a asigurat că tu ești în India. Ei, cum să-i mai fi spus, după felul cum mi-a vorbit, că tu locuiești în apartamentul de alături?... Fratele tău, cu toate intențiile sale bune, s-a simțit împietrit.

— Ah Billy, spune-mi cum arată!

Billy, după ce-și trecu mâna prin părul blond, răspunse:

— Știi că nu mă prea pricep la descrieri, Madge. Să încerc totuși. E foarte înalt și foarte slab. Părul îi e negru și încrețit ca pe vremuri, dar îl poartă mai scurt și are câteva fire de argint pe tâmpile... Ochii îi sunt întunecați și pătrunzători și, ca și pe vremuri, parcă te pătrund când vorbești și că citesc ceea ce vrei să spui. Îți face impresia că și gândește dacă să-ți permită sau nu să te exprimi.

— Mi-a părut mai bronzat.

— E drept. E bronzat ca un arab din deșert. Are fața netedă și maxilarele lui exprimă energie. A'tfel e tot așa de bun băiat, și ochii și gura i se îmblânzesc când zâmbește.

Ochii lui lady Hi lary și gura ei frumoasă se înduioșară.

— Eu mă sperii greu, Billy, zise ea. Forța la un bărbat mă sperie mai puțin decât slăbiciunea lui. Și chiar dacă m-

aș teme puțin, ar fi o plăcere pentru mine să pot simți o astfel de teamă.

— Maidge, nu mi-ai spus niciodată ce a intervenit între tine și Rodney când v-ați despărțit.

— Nu, și n-am spus-o niciodată cuiva. Dacă aș fi avut zece ani mai mult și o oarecare experiență a vieții, lucrurile ar fi luat o altă întorsătură... O fetiță de 19 ani nu știe să iubească cu dragoste adevărată, aceea de cre are nevoie un bărbat, dragostea înțelegătoare, dragostea aceea care așteaptă și care iartă. După un an, Billy, îmbătrânisem cu zece ani! Atunci abia mi-am dat seama, atunci am înțeles abia cât de mult îl iubeam pe Rodney.

— Fată dragă, oare n-a fost greu pentru Gerald?

— Gerald avea ceea ce dorise și în cursul anilor următori a avut toate motivele să binecuvânteze talismanul care m-a făcut răbdătoare și datorită căruia rămăsesem tot timpul alături de dânsul.

— În tot cazul nu cred ea Steele să se fi înarmat cu vreun talisman oarecare. Nu are deloc aerul. Nu știu de ce, dar îmi evocă imaginea bărbatului singuratic în lumina, apusului de soare, pe stâncă, cu brațele încrucișate, cu animalele moarte la picioarele lui.

— Pentru Dumnezeu, despre cine vorbești Billy?

— Despre Valentin din romanul „Despărțirea cea mare”. Tu nu l-ai citit Madge?

— Nu, n-am citit zilele acestea niciun roman, afară de acelea ale lui Rodney.

— Valeria nu le prea apreciază pe ale lui, replică. Billy. De altfel ieri, la chioșcul librăriei din Charing-Cross” i s-a spus lui. Rodney că „Despărțirea cea mare” singură, valorează cât toate romanele lui împreună. Bineînțeles că nu-l recunoscuseră. Când Rodney mi-a povestit asta n-am știut ce să-i răspund, pentru că Valeria făcuse aceeași observație chiar azi dimineață.

Lany Hilary se înroși de ciudă.

— Oh Billy, se poate să nu fi răspuns tu nimic? Valerra nu e deloc expertă în ceea ce privește talentul unui scriitor. Toată frumusețea descrierilor, culoarea locală, așa

de bine realizată, astea i-au scăpat ei din vedere. Dar ce neplăcut este să fii primit în clipa întoarcerii cu o apreciere așa de supărătoare.

— Fată dragă. Rod nici nu s-a sinchisit. Mi-a povestit-o chiar râzând.

— Oamenii rid câteodată ca să ascundă o suferință. Aș vrea să îndrăznească careva să afirme în fața mea așa ceva! Și ce-i cu romanul acesta „Despărțirea cea mare”?

— E o poveste de dragoste, de dragoste adevărată însă. Tu știi doar că Rodney nu poate să scrie o poveste de dragoste adevărată.

— Billy, e pentru că nu s-a ostenit niciodată. El vorbește despre dragoste ca un bărbat fără iluzii.

— Tocmai. Are să poată găsi dragostea și iluziile ei în „Despărțirea cea mare”. O citește acum?

— Da. A cumpărat de la gară un exemplar ca să-și dea seama și el ce e cu cartea aceasta care face cât toate ale lui împreună. M-a silit să-i povestesc tot romanul și am făcut-o perfect. Valeria va fi încântată când va afla, căci din caaiza ei am citit cu atenție „Despărțirea cea mare”.

— Cine e autorul?

— Max Romer.

— Cine e Max Romer?

— Nimeni nu știe, e poate un... Cum se cheamă asta”.

— Un pseudonim!

— Exact. Unii cred că Max Romer e o femeie.

— Poate că un soț și o soție au scris împreună.

— Nu cred, Madge. Am să-ți încredințez un secret mare! Eu cred că Valeria e autorul „Marii Despărțiri”!

— Dragul meu Billy, cum de ți-a venit în cap o idee așa de năstrușnică?

— Din mai multe motive. Mai întâi că ea arată pentru «romanul acesta un interes extraordinar, silește pe toată lumea să-l citească și afirmă că e cel mai bun roman pe care l-a citit vreodată. O serie de mici lucruri, ca acestea, «nă fac să cred că ea este autoarea.

Ochii lui lady Hilary sclipiră de veselie.

— Billy, dragul meu, eu am să-ți încredințez uâi.

secret încă și mai mare decât al tău. Eu cred că tu și cu Vaăeria ați scris romanul împreună, în colaborare.

— Nu! Pe cuvântul meu de onoare, îi răspunse grav Billy. Dacă Valeria l-a scris, atunci l-a scris absolut singură.

— Dar, bine, nu se poate scrie un roman în clipele libere și pe ascuns.

— Eu sigur că n-aș putea, dar e tocmai ceea ce poate Valeria.

— Ei bine, dacă Rodney, de partea cealaltă a peretelui „îl citește acum, am să-l imit și eu de partea astălaltă. Am să trimit dimineață să mi se aducă un exemplar. Și după aceea Billy, cum o să facem?

— Dumnezeu știe, răspunse Billy. Probabil că o să dați unul peste celălalt în stradă. Să nu uiți, dacă se întâmplă așa ceva, că el te crede în India.

— Am eu grijă să nu se întâmple așa ceva. Am să-i urmăresc câteva zile și am să aștept. Poate atunci să mă hotărâsc să-i scriu ca să-l anunț că sunt aici și să-l chem la mise... Mă tem însă să nu mă pripesc. Nu vreau să risc să procedez greșit. Nu știi, cumva, cum are de gând să-și petreacă timpul?

— Mi-a spus că are enorm de lucru și se bucură căi apartamentul e așa de liniștit. Asta e adevărat de altfel „afară de plictiseala cu telefonul.

— De ce e plictiseală?

— Mi s-a schimbat numărul vechiului telefon cut nr. „494” „Mayfair” care aparținuse până acum „Salvării Spitalelor Metropolitane”. Noul anuar n-a apărut încă, așa că suntem mereu sunați pentru infirmiera primă sau doctorul Browning. Jake dă fiecăruia explicațiile nețsaie, dar cu toate acestea sună telefonul toată ziua. Pe Rodney l-a amuzat când i-am spus lucrul acesta și mi-a spus că x-ar face plăcere să răspundă chiar el. Pentru moment, un telefon în casă îi pare o jucărie în mină. Are să se sature însă până în 24 de ore și are să-l dea dracului. Dragă Madge, trebuie să zbor „că n-am să ajung decât pe la vreo nouă și nu-mi place & – o las pe Valeria singură nicio clipă. Mi-a spus zilele astea ceva care e prea frumos ca să pot

crede. Nu pot să-ți spun și ție pentru că am promis că nu voi spune nimănui. Și totuși Madge, când mă gândesc nu mai știu unde mi-e capul. Când voi avea oare de ajuns grijă de Valeria? Mă tem chiar când o văd urcând scara.

Ochii lui lady Hilary erau plini de simpatie caldă dar și de o ușoară îngrijorare când se îndreptară spre fața de copil a lui Billy. Oare tot copil mai e? Prin ce încercări va trebui să treacă înainte de a-și fi pierdut încrederea în viață și bucuria de a trăi?

Lady Hilary se sculă, puse mâna pe umărul fratelui ei și spuse:

— Billy dragă, nu-mi încredința nimic din ceea ce ai promis că vei ține secret. Sărat însă sigură că n-ai niciun motiv să te îngrijorezi dacă Valeria urcă scara. În orice caz mișcarea nu poate să-i facă decât bine. Dacă pot să-ți dau un sfat, Billy, e să nu te ocupi așa de mult d-le Valeria, să nu lași neliniștea să intre în inima ta așa de iubitoare.

— Tu nu știi nimic de lucrurile astea, răspunse Billy foarte serios.

— E drept dragul meu, dar țin să te știu fericit și câteodată sunt fericită din cauza ta așa cum ești tu mereu din cauza Valeriei. Nu vreau însă să te rețin. Gândește-te puțin și la mine și dacă afli ceva despre Rodney, anunță-mă. Am să aștept cu răbdare până atunci. Îmi va fi ușor acum după ce l-am văzut și-l știu vecin cu mine despărțiți numai printr-un perete. Ah! Cum aş vrea să putem vedea prin peretele acesta și să pot ști ce face în clipa aceasta!

Ce făcea Rodney în clipa aceea?

După plecarea lui Billy, Steele se întorsese în bibliotecă și, instalat în vastul fotoliu, rămase câteva clipe adâncit în gânduri. Apoi luă „Despărțirea cea mare”, citi ici și colo câteva pasaje... și deodată izbucni în râs. Puse cartea jos și scoase din buzunarul hainei un plic mare cu numele său, găsit la sosire. Din plic scoase un al doilea plic adresat lui *Max Romer*.

Îl deschise și scoase o mulțime de articole tăiate din ziare. Înfundându-se bine în fotoliu, cu lampa lângă el, Steele își umplu pipa și o aprinse, zicându-și

— Să vedem ce spun criticii despre „Despărțirea cea mare”. Nu-mi pot închipui însă nimic mai îngrozitor decât s-o auzi povestită de Billy!

Pentru Max Römer

În seara următoare, Rodney Steele se instalează să lucreze în micul hali pe care-l prefera vastei biblioteci pentru anumite motive dintre care primul era că te puteai bucura aici de o liniște absolută și de senzația ciudată că ești despărțit de tot restul universului. Era ca o celulă de pustnic înzestrată cu tot confortul modern.

O ampă acoperită se găsea pe masa de scris. Nici nu se putea dori o atmosferă mai prielnică pentru corectură, în afară de un singur punct, izolarea era perfectă. Totuși, tocmai punctul acesta vulnerabil fusese motivul pentru care Steele părăsise bibliotecă. Scaunul scriitorului se rezema de peretele unde era aparatul, așa fel că, îndată ce soneria afurisită începea să sune, scriitorul nu avea decât doi pași de făcut ca să ridice receptorul. De 24 ore de când avea sub mână telefonul, începuse să se cam sature, după cum prevăzuse Billy.

La început îl distrase să răspundă unor oameni mai mult sau mai puțin nervoși care cereau imperios comunicația cu spitalul și se înfuriau când li se răspundea că nu pot vorbi cu dr. Brown sau cu infirmiera primă. Distracția slăbi însă repede și Steele începu să fie mai indulgent față de furiile lui Jake din cauza afurisitului de telefon. În seara aceasta, Jake ceruse voie să iasă în oraș pentru un cea «sau două cu D-na Jake, după ce servise cina, așa încât răspunderea telefonului îi revenea implicit lui Steele care preferă să se instaleze acolo unde putea să apuce imediat receptorul și să oprească soneria. Deodată, când era mai absorbit de corectură, soneria răsună grăbită și stridentă. Steele sări. la receptor.

— Alo! zise o voce bărbătească, pot vorbi cu dr. Brown?

Și micul dialog enervant începu, Steele însă o făcu pe scurt și se întoarse la corecturile lui. De abia reluase lucrul că soneria se auzi iar. Era același individ perseverent care

dorea să vorbească cu dr. Brown.

Înfuriat, Steele chemă patetic centrala ca să-l salveze de „dementul” care-l plictisea și anunță că nu va mai răspunde pe viitor.

După aceea, o întreagă jumătate de oră liniștea fu desăvârșită și Steele lucră repede și cu spor.

Deodată, un fel de avalanșă păru că se rostogolește în dosul paravanului, urmat îndată de ciocănitura factorului poștal. Din nou lumea din afară i se impuse lui Steele, cui toată izolarea lui voită. Era plictisitor, dar nu putu să nu se ducă să vadă din ce era formată avalanșa.

Cutia de scrisori din sârmă conținea mai multe circulare pentru Billy și o scrisoare pentru dânsul. Era un plic colorat discret și parfumat așa de puternic cu vioarele, că-l izbi mirosul înainte chiar de a fi pus mâna pe scrisoare. Adresa era scrisă de o femeie... Ce femeie pe lume știa de existența lui la Regent House 49? își dăruie câteva clipe de răgaz și apoi, instalat din nou în fotoliul comod, deschise plicul și scoase o pagină acoperită cu litere mărunte. O privire, aruncată semnăturii îi explică misterul.

Natural! Cine altcineva ar fi putut să-i scrie. Lady Valeria, gazda lui, soția lui Billy, firește!... Dar ce de înconjururi» ce de înflorituri!

„Dragul meu domn Steele.

Am fost fericită să aflu prin Billy că ai sosit cu bine. Sper că vei găsi apartamentul în ordine. Nu prea am eu încredere în competența soților Jake, dar Billy e hotărât să-ți ție. Eu personal aș prefera un om cu toate membrele și cu experiență de majordom. Sper totuși că vei fi indulgent cu greșelile pe care le-ar putea face. Îți scriu azi, ca să întăresc invitația lui Billy să vii să petreci cu noi sărbătorile Crăciunului. Primul duminică Crăciun în Anglia, după atâția ani, nu trebuie să-l petreci în singurătate. Sunt neînchipuit de dornică să te cunosc și să-ți spun cită plăcere mi-a provocat citirea romanelor duminică încântătoare. Sper că ne vei mai da unul curând. Și eu mă cam ocup cu scrisul, așa că înțelegi cât interes prezintă

pentru mine să discut chestiuni de stil și de tehnică”.

Steele puifni în răs și se aplecă să dreagă focul. Apoi reluă lectura.

„Vreau să-ți mai spun ceva confidențial. Eram pe punctul de a scrie o apărare a lui Max Romer, dar asta ar însemna poate o divulgare a secretului pe jumătate. Află doar că doresc demult să-ți explic unele lucruri în legătură cu „Despărțirea cea mare”. Billy s-a întors aseară exaltat de felul în care ți-a povestit romxniul. Dragă domnule, mai e nevoie să adaug că Billy e absolut incapabil să înțeleagă o carte ca „Despărțirea cea mare” și cu atât mai puțin s-o judece? „Despărțirea cea mare” e cartea anului. E un studiu magistral al dragostei, al durerii și al dezamăgirii. Ravagiile pe care le face orgoliul sunt redată magistral... Mă tem că povestirea proastă a bietului Billy să nu-ți micșoreze cu mult dorința de a citi cartea, ceea ce pentru motive pe care încă nu le pot dezvălui, mi-ar produce mie personal o mare decepție. Mă interesează părerea dumitale asupra lui Max Romer. Aș vrea să știu ce impresie ți-a făcut dumitale, care ești autorul atâtor cărți încântătoare. Părerea dumitale, repet, este foarte importantă pentru mine.

Ou afecțiune, Valeria Cathcart”.

— Oh, zei! zise Rodney, lăsând scrisoarea cu o străfulgerare de mânie în priviri. Apoi brusc se potoli.
„Sărmane Billy”, oftă el.

Fără să mai lase timp să treacă, se așeză în fața mesei de scris, dădu la o parte foile de corectat, luă o hârtie de scrisoare și, fără oprire sau șovăire, scrise grăbit:

„Dragă Lady Valeria, Mulțumesc că ai întărit cu atâta amabilitate invitația lui Billy. Eu nu am încă proiecte stabilite, dar Billy a fost așa de drăguț ieri să-mi spună că-mi dă răgaz câteva zile înainte de a-i răspunde.

Aici mă simt cât se poate de bine. Locuința lui Billy, după mine, are tot ce poate dori un bărbat. Dar în ceea ce privește un călător obișnuit cu riscul locuințelor de tot felul, pare chiar culmea luxului și a confortului.

Jake e vechiul meu camarad și mi-a făcut multă

plăcere că l-am găsit aici, cu atât mai mult cu cât am fost de față la minunatul act de vitejie care a salvat viața lui Billy și cu care prilej și-a pierdut el brațul.

Vă asigur că l-aș prefera oricând altcuiva, chiar dacă ar fi neîndemânatic, ceea ce nu se poate susține, față de îndemtnurea minunată a lui Jake în a se servi de brațul unic. Nici nu se poate dori un servitor mai bun.

În ceea ce privește interesul subiect al „Marii despărțiri”, Max Romer este un mare norocos că a reușit să-și asigure cooperarea unei admiratoare așa de entuziaste. Îmi ia face plăcere să discut cu dumneata despre „Despărțirea cea mare” la prima noastră întâlnire. E fără îndoială opera unui bărbat care a băut până la fund cupa dezamăgirii.

Vă mulțumesc pentru binevoitoarea aluzie la opera mea.

Al dv.

Rodney Steele”.

Rodney închise scrisoarea cu un pumn viguros pe care-l apăsă de asemenea deasupra mărcii.

„Ftoftim, lady Valeria - ești servită... vom fi siliți noi să facem să înceteze muzica lui lady Valeria. Nu-i pot spune mai multe ca să nu ghicească că e vorba despre mine, ceea ce de altfel îi voi ascunde chiar și lui Billy. Prin urmare ea vrea să scrie o apărare a lui Max Romer! Zău așa! Lady Valeria asta nu-i deloc lipsită de îndrăzneală”.

Leși pe scară și sună ascensorul.

— Pune îndată scrisoarea asta la cutie, îi zise portarului, și intră apoi în casă și închise ușa în urma lui. La început puse scrisoarea lui lady Valeria în portofel, dar după un minut o scoase.

„Nu merge; prea e parfumată”. Și cu un râs disprețuitor aruncă scrisoarea în foc.

„Așa vor pieri toți dușmanii Regelui”, zise Rodney Steele când hârtia fu cuprinsă de flăcări și prefăcută pe loc într-o grămăjoară de cenușă.

Un ceas îndepărtat bătu de 10 ori. Când ultima bătaie se stinse în noapte, Rodney își relua locul la masa

de lucru.

În aceeași clipă soneria telefonului răsună strident. Steele lăasă jos condeiul cu o exclamație enervată și se îndreptă spre telefon ca să ridice receptorul.

Vocea din neant

— Alo! răspunse ursuz Steele. De data aceasta ejra o voce de femeie.

— Acolo e 494 MAYFAIR, vă rog?

— Da.

— Pot vorbi cu infirmiera primă?

— Aici nu e Salvarea Spitalului. Ați greșit numărul.

— Ah! vă cer scuze, dar e numărul indicat în anuar. Iertați că v-am deranjat.

Enervarea lui Steele se potoli imediat. La capătul firului era fără îndoială o doamnă politicoasă, ceea ce era un mare progres față de chemările obișnuite.

— Nu face nimic, răspunse el. Pot să vă dau numărul care vă interesează. Cereți 4923 CENTRAL.

— Vă mulțumesc. Îmi pare foarte rău că v-am deranjat. Bună seara.

— Bună seara, răspunse Steele, și închise aparatul.

Tăcerea se lăsă adâncă, îl învăluia din nou și-i dădu senzația ciudată că e dincolo de lumea exterioară. Încercă să se lase absorbit, dar i se păru că aude o voce care îi gpune:

„Îmi pare foarte rău că v-am deranjat. Bună seara”.

Era o voce plină de bunătate, cu intonația aproape mângâietoare. Era în ea un fel de simpatie caldă, ca un ecou al unui trecut îndepărtat. «Îmi pare foarte rău că v-am deranjat, bună seara”.

Ceasul din depărtare sună sfertul.

Rodney Steeie lăasă condeiul, strânse hârtiile, își aprinse o pipă și se așeză în fotoliul cel mare din fața focului.

Aici începu să reflecteze asupra telefonului. Ce invenție extraordinară! Era într-o singurătate desăvârșită, cufundat în lucru și cu toate acestea putuse auzi o voce de femeie scuzându-se că l-a deranjat și urându-i bună seara.

Ecoul cuvintelor răsună încă în urechile lui, în mijlocul tăcerii adânci a apartamentului gol.

„Îmi pare așa de rău că v-am deranjat, bună seara”.

Cum de știa ea că-l deranjase? Își aminti atunci, deodată, cât de ursuz spusese el primul alo.

Se strădui să-și amintească întreaga conversație. Cât de aspră fusese vocea lui, în comparație cu aceea al cărui timbru îi suna încă așa de dulce în urechi. Din fericire își aminti că spusese „Nu face nknk”. Pronunțase desigur amabil cuvintele acestea. După aceea își spusese inutil bună seara, el și femia aceea ou vocea așa de blândă, căci niciodată nu o va mai vedea și niciodată nu o va mai auzi vorbind.

Vocea aceasca oare venea cm neant ruase contact cu dânsul dintr-o eroare, îi exprimase regretul de a-l fi deranjat și îi urase apoi bună seara. Era într-adevăr un imbecil sentimental că se mai gândea încă la un astfel de nimic.

Dar de ce oare, episodul acesta fără importanță trezea în el ecourile unui trecut mort?

„Bună seara... Bună sear” și în întunericul blând Madge ridică fața spre dânsul... „Bună seara, logodnicul m! eu... Bună seara dragostea mea, iubita mea...”

Se simțeau miresme de fân proaspăt și de măceș plutind în grădina veche a castelului. „Bună seara, scumpa mea”.

Nu, nu era a lui... era a altuia! A altuia! Nu trebuia să mai răscolească astfel de amintiri oricât de amețitoare ar fi ele. Le alungase doar pentru totdeauna din ziua în care ea se dăruise altuia.

De ce glasul acesta venit din neant îi evocase aceste Imagini, îi trezise viziunea trecutului îndepărtat. Cu hotărâre Rodney își îndreptă gândurile spre prezent și-și continuă meditația asupra telefonului. „Ce descoperire minunată e această puțință de comunicare perfectă între ființe așa de depărtate una de alta și care-și pot vorbi ea și cum ar fi cot la cot!” Vocea blândă îi făcu impresia că venea de foarte aproape. „Îmi pare foarte rău că v-am

deranjat, bună seara”.

Trecuseră ani de când o voce de femeie nu-i mai urase un „Bună seara” plin de bunătate.

Ce imbecil fusese că închisese aparatul. Poate ar mai fi adăugat dânsa ceva. O dorință imensă îl cuprinse pe Rodney de a mai auzi o dată vocea aceea, dar își dădu scama de zădărnicia acestei dorinți. Niciodată nu va ști cine era aceea care H vorbise, nici de unde venea vocea ei! Nu exista niciun mijloc de a recăpăta legătura cu vocea aceea dulce... Niciunul...

Desigur că femeia care îi vorbise nu va mai avea vreun motiv să-l mai cheme vreodată, iar el n-avea cum să descopere numărul ei de telefon. Era foarte greu s-o găsească pe ea, prin cele patru milioane de voci care îl înconjurau în metropola aceasta asurzitoare. Și cu toate acestea nu era decât o jumătate de ceas de când aceea pe care n-o cunoștea era ou receptorul în mână și-i ura „Bună seara”.

Brusc Rodney începu să râdă.

— Oh, imbecilule sentimental, își zise el, du-te și te culcă. Bucură-te măcar de plăcerea unui „Bună seara” pe care ți i-a spus o femeie la telefon. Du-te de te culcă idiotule, dacă vrei să nu ai tu personal nevoie de infirmiera primă sau de dr. Brown. Se ridică și cu pași șovăitori merse spre ușa care dădea spre bucătărie. Când o deschise, îi văzu pe Jake și pe soția lui, discutând liniștit.

— Alo, Jake, strigă el. Te-ai întors? Nu-mi mai trebuie nimic astă seară. Mă duc să mă culc.

— Bine domnule, răspunse Jake, apărând în prag.

Rodney străbătu coridorul care ducea la camera lui, șuierând vesel și resimțind parcă miresmele grădinii de pe vffimuri și a măceșului galben. Parfumurile îl întovărășiră și după ce stinse lumina.

Nemișcat în întuneric auzi iar vocea blândă repetându-i... „îmi pare foarte rău că v-am deranjat... Bună seara”. Bobițele de ilice îi atingeau fața, florile de măceș erau lângă dânsul. Vedea petalele micuțe ca mici fețe palide desprinzându-se din noapte. Tăcere! Era vocea lui

Madge, nu numai plină de bunătate, dar pătimaș de iubitoare. Fața ei palidă și încântătoare înconjurată de miresme era ridicată spre dânsul... „Bună seara” logodnicul meu. „Bună seara dragostea mea... iubita mea...”

Târziu Rodney adormi.

Și numai cu peretele între ei, Madge se legăna în fotoliu, cu brațele atârând până la pământ.

Îi auzise vocea aspră la început, apoi îmblânzită.

Îl auzise răspunzându-i „Bună seara”. După atâția ani chinuiți, după o singurătate așa de îndelungată, după nesfârșiții ani de suferință, Rodney și cu dânsa își uraseră noapte bună.

Cât de aproape era de dânsa! Și cât de singur era!

— Bună seara, dragostea mea, bună seara.

Concordanța episcopului în seara aceea, după cină, Steele era în hall și fuma. Când Jake ieși din sufragerie și trecu prin fața lui, îl chemă și îi spuse:

— Nu mai am nevoie de nimic, Jake, ești liber. Dacă sună telefonul am eu grijă.

— Bine domnule, răspunse Jake.

În timp ce dădea aceste instrucțiuni, Steele își dădu seama de motivul care îl făcuse să parcurgă pe jos vreo 15 kin. În ziua aceea. Voise să se elibereze de nevoia inexplicabilă pe care o simțea de a auzi din nou vocea blândă. Ca majoritatea bărbaților, Steele nu putea suferi să fie stăpânit de o senzație pe care să n-o cunoască lămurit. Oboseala firește că nu-i adusese limpezimea spiritului ci, din contră, lăcuse tot posibilul ca să capete el exclusivitatea telefonului în cazul extraordinar când s-ar repeta chemarea din seara trecută. Cu toate că în teorie recunoștea lipsa de temei a acestei speranțe, Steele nu voia totuși să admită că o conversație care îl impresionase așa de puternic pe dânsul să nu fi avut nicio, influență asupra persoanei cu care vorbise. De când se terminase scurta comunicație telefonică i se părea că e jucăria unei entități exterioare care nu-i lăsa spiritului său o clipă de răgaz. Forța aceasta psihică emana oare de la partenera sa

misterioasă? Nu se mai simțea în stare să lucreze și se scufunda încetul cu încetul într-o stare vecină cu lenea.

Stătea în fotoliu în fața căminului cu pipa în gură, și în jurul lui liniștea era desăvârșită.

Amintirea lui Madge îl cuprindea din ce în ce mai puternic. De ce oare în seara aceasta îi reda tinerei femei numele ei cel mic? Nu se străduia oare de ani de zile să nu se mai gândească la ea decât cu numele oficial de lady Hilary?

„Despărțirea cea mare” va cădea oare sub ochii lui Madge la Simla? Era foarte posibil, căci în toate vitrinele librăriilor pe unde avusese prilejul să treacă de când se întorsese, volumul era pus în evidență. Madge îl va citi oare? Va recunoaște ea vâlul fabulației, tragedia care întunecase viețile lor?

Brusc, soneria telefonului zbârnâi. Dintr-o săritură Steele fu în fața aparatului.

— Alo.

— Da.

— Vă rog, MAYFAIR 494? întrebă o voce de bărbat.

— Da, răspunse Steele.

— Pot vorbi cu dr. Brown?

— Imposibil, răspunse scurt Steele și întrerupse comunicația.

Râse de răspunsul pe care-l dăduse și înjură societatea de telefoane căci nu se simțea deloc obligat să pună la curent toți abonații cu absurda schimbare de numere.

Apoi se întoarse să se așeze, mormăind printre dinți. După câteva minute o rostogolire de avalanșe se auzi în dosul paravanului. Mașinal, Steele se ridică și se duse și. ridice poșta. Erau o serie de articole asupra „Marii despărțiri” și un cec important al editorului. Confirmarea aceasta materială a succesului cărții sale îl lăsă indiferent căci nu avea pe nimeni care să împartă cu el satisfacțiile acestea de amor propriu. Se gândi că suma aceasta va mări considerabil fondul său de la bancă și că va fi nevoit în consecință să caute să plaseze fondurile. În legătură cu

aceasta îi veni în minte o frază auzită pe vremuri, fără să-și amintească însă în ce împrejurare.

„Adună averi și nu știe cine le va culege!”

Al cui era pindul acesta care se potrivea așa de bine; u cazul lui?... Shakespea re poate. Recapitulă în gând piesele marelui dramaturg în care ar fi putut fi aceste rânduri... Shyloek!... Nu! acela avea o fiică: „Fiica mea... o ducații mei!... O, fiica mea! Ai fugit cu un creștin! Dreptate! Lege! Ducații – mei și fiica mea!

„Adună averi”... Deodată cuvintele acestea se asociază în spiritul lui, cu înmormântarea mamei sale, cu mulți ani în urmă, într-un sat îndepărtat. Cuvintele acestea fuseseră într-adevăr pronunțate în timpul ceremoniei, dar nu erau în legătură cu femela aceea care nu adunase niciun fel de avere în viață.

Cuvintele acestea erau probabil expresia înțelepciunii biblice.

Steele intră în bibliotecă și căută zadarnic o Biblie între cărțile lui Billy. Se așeză apoi și strânse cecul în portofel. „Adună averi și nu știe cine le va culege!” Devenea obsedant! Trebuia neapărat să găsească originea acestei cugetări.

Sună și întrebă pe Jake: – Poți să-mi împrumuți o Biblie?

Uimit de întrebarea aceasta neașteptată, Jake făcu o mutră nenorocită. Își închipui că dl. Steele se simțea probabil înaintea morții.

— Mă duc să văd, răspunse el trist.

Câteva clipe mai târziu se întoarse, fericit, cu un volum de format mic în miană, dar gros, învelit în hârtie cafenie.

— Domnule, zise el, doamna Jake e fericită că vă poate fi de folos.

Cum se închise ușa în urma lui Jake, Steele luă cartea și o deschise. Constată că exemplarul acela îl căpătase ca premiu de sânguință și de cuminenie de la autoritățile clericale, acum 40 de ani, Sarah Mimms. De atunci mica Biblie servise probabil de receptacol amintirilor prețioase,

ceea ce explica umflăturile anormale ale cărții. Semne de carte brodate cu versete pioase, flori presate, o fotografie a lui Jake în uniformă, certificatul de căsătorie al soților și alte câteva amintiri erau intercalate între foi.

Steele începu prin a răsfoi Cartea Proverbelor, dar nu găsi acolo pasajul care îl interesa. Își continuă apoi lectura cu Predica de pe Munte, unde e drept că descoperi o aluzie

la comorile lumești, „prada corupției, ruginii și jafurilor”, dar nu dădu peste cuvintele pe care le căuta el. După alte câteva încercări nereușite, Steele se gândi să recurgă la luminile d-nei Jake, dar obligația de a-l informa și pe Jake îl făcu să renunțe.

Cea mai simplă soluție ar fi să consulte o „Concordanță”. Ieși pe scară și sună portarul care sosi îndată cu ascensorul.

— Maloney, pari a fi un om care știe să se descurce. Poți să-mi găsești o Concordanță?

— Ce, domnule?... o Concordanță? Ce înseamnă?

— E o carte de care se servesc preoții ca să-și scrie predicele.

— Ah! în cazul acesta... am putea obține lămuriri de la văduva unui episcop care locuiește la etajul întâi.

— Perfect... Iată cartea mea de vizită. Sună la văduva episcopului, dă-i cartea mea de vizită și întreabă dacă e așa de bună să-mi împrumute o Concordanță.

Cinci minute mai târziu, Maloney se întorcea cu un exemplar de Concordanță minunat legat.

— Doamna Bellamy e încântată că vă poate trimite volumul acesta, domnule, și vă trimite salutări.

— Mulțumesc Maloney, știam că nu mă înșel când ți-am spus că știi să te descurci. Te felicit că ai găsit dintr-odată văduva unui episcop. Așteaptă o clipă și ai să poți înapoia cartea. Prefer să nu-mi iau răspunderea de a găzdui toată noaptea aici exemplarul acesta prețios. Nu de alta, dar poate arde!

Steele puse cartea pe masă, o răsfoi, se opri la pagina unde scria „Averi” apoi coborî degetul de-a lungul

coloanei de referințe și găsi: „Adună averi...” (Psalmul XXXIX) 6). Închise cartea și o întinse portarului.

— Iată Maloney, transmite-i salutările și mulțumirile mele doamnei Bellamy și spune-i că am găsit imediat lămurirea care-mi trebuia.

Îndată ce Maloney cu Concordanța dispăru în cușca ascensorului, Steele închise ușa apartamentului și se instala confortabil în fotoliu, deschizând din nou Biblia d-nei Jake.

Incidentele acestea îi procuraseră tocmai diversiunea care-i trebuia.

Va vorbi din nou pentru că vreau eu!

După ce aranjă cu grijă lumina, Steele deschise Biblia d-nei Jake, căută Psalmul XXXIX și găsi acolo cuvintele care îl obsedaseră în versetul al 6-lea.

„Fără îndoială că omul se plimbă numai printre înfățișări amăgitoare, fără îndoială că se zbućiumă zadarnic, că strânge averi și nu poate ști cine le va culege”.

Prin urmare cuvintele acestea de înțelepciune fuseseră rostite de Regele David, care cunoștea așa de bine zădărnicia celor lumești.

Steele, mulțumit că a găsit ce căuta, vru să închidă cartea, când deodată îi căzură sub ochi cuvintele următoare: „Și acuma ce mai am de așteptat, Doamne? Așteptarea mea e în Tine!”

Întrebarea aceasta îl impresionă. „Și acuma, ce mai am de așteptat?” închise Biblia, se îndreptă spre ușa care ducea la bucătărie și o chemă pe d-na Jake. Aceasta, uimită că dl. Steele i se adresase ei, înaintă emoționată, îndreptându-și cu grijă șorțul.

— Vreau să-ți mulțumesc d-nă Jake că mi-ai împrumutat Biblia dumitale care știu că ți-e foarte prețioasă. Dă-mi voie să ți-o remit personal.

D-na Jake primi volumul aproape în aceeași atitudine respectuoasă și recunoscătoare ca aceea pe care o avusese pe vremuri, când bătrânul rector i-o oferise în semn de apreciere.

— Vă mulțumesc domnule, zise ea. Apoi, ou o simplitate perfectă adăugă. E comoara mea cea mai prețioasă, dar vă stă oricând la dispoziție.

Steele se întoarse în holul liniștit, își aprinse pipa, și trase un scaun lângă foc. Și acuma...

Își dădea seama că ajunsese la o cotitură a vieții - a vagabondajului la care se condamnase sau la care îl condamnase o soartă crudă - pe care nu o mai putea continua. Se reîntoarse în țara sa, dar țara sa nu-i pregătise niciun „bun sosit”, nii un „home”... Nimeni nu avea nevoie de el, nicio afecțiune nu-l aștepta aici, ca să-i îndulcească singurătatea.

— Și acuma... ce mai am de așteptat?

Întrebarea izvorâse din neant și i se impusese. Care era răspunsul? „Așteptarea mea e în Tine”... spunea Sfânta Scriptură, dar asta nu-l privea. El își ajungea sieși și nu spera la niciun ajutor moral din afară, de dincolo de propriile sale mijloace. Totuși avu impresia foarte precisă că ajunsese la o haltă în drumul său. „Și acuma... ce mai am de așteptat?”

Deodată, în tăcerea adâncă, îl ajunse sunetul îndepărtat al unei muzici duioase... Cineva în apartamentul vecin cânta „Reveria” lui Schumann.

Rodney ascultă melodia lentă și pătrunzătoare... Și în timp ce asculta se simți cuprins de o disperare amarnică. Madge pe vremuri cânta Reveria. Iată că muzica cunoscută, cu alternanțele ei de bucurie, de durere și de deziluzii, răspundea întrebărilor sale. „Și acuma ce mai am de așteptat?”

Ceea ce aștepta el era Dragostea! Aștepta o prietenie iubitoare cu o ființă cu care să poată împărtăși bucuria succesului și suferința neînțelegerilor și a eforturilor sfărâmate. O pierduse însă pe Madge și din cauza aceasta nu mai putea aspira decât în van la speranța unei dragoste și camaraderii duioase!

Madge îl părăsise și în clipa apogeei frumuseții ei se dăruise altuia.

Se gândi că ea va citi totuși „Deșteptarea cea mare”

și că chiar dacă nu va recunoaște mâna autorului, ochii i se vor deschide și va măsura adâncimea prăpastiei și a singurătății în care se cufundase omul care o iubea, din cauza cruzimii ei.

Plânsetul Reveriei continua să se ridice într-un elan pătimaș.

— Și acum ce mai am de așteptat?

Ceasul îndepărtat bătu de zece ori. Lui Rodney îi reveni cu violență amintirea vocii blânde auzite în ajun.

Sări deodată în picioare.

— Va vorbi din nou pentru că vreau eu, spuse el tare. Ce importanță are faptul că nu-i știu numele și adresa. Telefonul este o invenție reală. Undeva vocea blândă se găsește și în clipa asta, așa cum era ieri seara – și telefonul e lângă ea. Vreau neapărat să mă sune.

Se apropie de receptor pe care nu-l ridică la ureche, dar îl acoperi cu mâna. „Mai vorbește-mi o dată spuse el, tu care mi-ai vorbit ieri seara! Vorbește-mi! Ce aștept eu? Te aștept pe tine. În singurătatea mea desăvârșită, părăsit de toți, te aștept numai pe tine!”

Se întoarse lângă foc și se așază în fotoliu.

Melodia Reveriei mai dură puțin, apoi se opri brusc.

Liniștea era absolută. Steele nemișcat, cu trăsăturile rigide, privea la flăcările focului.

Ceasul îndepărtat bătu slab primul sfert după zece... și când sunetul se stinse, soneria telefonului zbârnâi.

Steele se ridică și cu un zâmbet victorios puse mâna pe receptor.

Vocea blândă

— Alo! răspunse Steele.

— „494 MAYFAIR”?... Era vocea blândă!

— Da!!! răspunse doar Rodney, dar în această simplă monosilabă făcu să sune gama întreagă a ușurării, a plăcerii, a triumfului.

— Scuzați, vă rog că vă deranjez a doua oară, dar n-am jnsemnat numărul Spitalului Metropolitan, pe care ați avut bunăvoința să mi-l comunicați aseară și nu găsesc nicio lămurire în anuar, unde Spitalul continuă să

corespundă nr. dv. 494 MAYFAIR. Cum n-am nicio altă posibilitate de informare îmi permit să recurg încă o dată la ajutorul dv.

Rodney asculta lunga explicație apologetică, cu zâmbet pe buze. În ochii lui, a căror expresie de obicei era gravă, licări o vioiciune ciudată. Fiecare intonație a vocii duioase se așeza ca un balsam pe inima rănită și liniștea pentru moment amintirea dureroasă a trecutului, care-l obseda de când se întorsese în Anglia. Cu tot pretextul invocat de necunoscută pentru a justifica chemarea, Steele era convins că ea se supunea în fond unei sugestii exterioare: mănunchiul voinței lui proiectat în spațiu întâlnise printre milioane de spirite rătăcitoare tocmai pe acela pe care voia să-l influențeze. Cum reușise să influențeze forțe necunoscute, Rodney Steele resimțea o senzație plăcută de putere, la gândul că ținea acum necunoscuta, înlănțuită la celălalt capăt al firului. Cu câteva clipe înainte, socotise că-i aproape impogibil să intre din nou în legătură cu vocea duioasă... și totuși aceeași voce șoptea în urechile lui o dorință însoțită de scuze politicoase.

Atenție însă... Necunoscuta dispunea de puterea îngrozitoare de a întrerupe în orice clipă legătura. Era foarte important ca să nu se întâmple așa ceva. Ar fi imprudent într-adevăr să te bizui pe reînnoirea miracolului psihic! Trebuia deci lucrat cu prudență.

— Da, răspunse el, bine... desigur că va fi o plăcere pentru mine să vă comunic numărul care vă interesează. Dar ascultați: aș vrea să capăt întâi făgăduiala dv. că nu închideți aparatul îndată ce vă dau informația cerută... Țin neapărat să vă vorbesc despre ceva...

Tăcerea era perfectă. Rodney își ținu răsuflarea și așteptă neliniștit. Să fi închis ea oare aparatul, fără ca el să fi observat? În sfârșit, răspunsul veni.

— Nu voi închide, rosti limpede vocea blândă.

Rodney mișcă nervos receptorul ca să-și manifestebucuria.

„Dacă reușesc să prelungesc convorbirea încă 2 sau

3 minute voi fi stăpân pe situație”, gândi el.

— Mulțumesc, zise el. Numărul care vă interesează e 4923 CENTRAL. Notați-l repede... dar nu închideți!

— V-am spus doar că nu voi închide, răspunse vocea blândă. Mulțumesc pentru informație... Ce doriți să-mi mai spuneți?

— Să vă spun? rosti Rodney cu înflăcărare... E de ajuns de greu de explicat... Mă tem să nu vă par un om ciudat... Iată ce e: vă amintiți că mi-ați spus ieri, atât de frumos, „Bună seara”? Ei bine - are să vă pară poate de necrezut - sunt ani de când n-am mai auzit buze de femeie să-mi rostească această urare... Urarea dumitale mi-a produs o senzație extraordinară... nu pot să vă explic felul ei... Imediat după ce am lăsat receptorul am simțit o nevoie intensă de a vă mai auzi vocea. Gândul că totul s-a sfârșit între noi „după acest „bună seara”, îmi păru de nesuportat... Să-mi ajungă o voce în urechi din fundul neantului și apoi să serestabilească din nou tăcerea în jurul meu pentru totdeauna? auziți?... Alo!... Ce credeți despre mine?

— Aud, răspunse vocea blândă, dar nu prea știu ce să cred.

— Trebuie să vă spun, urmă Rodney repede, că n-am absolut pe nimeni pe lume care să însemne atâta pentru mine. În clipa asta locuiesc singur într-un apartament în „Regent House” pe care mi l-a pus la dispoziție un prieten. M-am întors alaltăieri în Anglia după o absență de 10 ani. Probabil pentru că n-am găsit niciun cămin care să mă aștepte, de asta trec printr-o astfel de descurajare. Rodney. tăcu.

— Ce doriți să fac? întrebă vocea duioasă, cu o blândețe dulce.

— Iată ce. Dacă nu găsiți că depășesc bunele maniere, aș vrea să mă chemați la telefon la ora aceasta, timp d*3 câteva zile, ca să-mi dați prilejul de a avea cât. O scurtă conversație cu dv. și ca să-mi spuneți „Noapte bună”.

Tăcerea care se lăsă dovedi limpede șovăirea

necunoscutei. În sfârșit ea răspunse:

— Dorința dumitale depășește într-adevăr bunele maniere.

Vocea necunoscută spuse acestea râzând discret și inima lui Steele bătu puternic, căci i se păru că aude râsul lui Madge.

— Și ce facem cu conveniențele? urmă vocea.

— De ce să ne supunem tiraniei mondene?

Un hohot de râs îi ajunse în urechi.

— Îmi pare că anticipați asupra răspunsului, întrebuițân, **d** pronumele „Ne”! în tot cazul, e timpul să ne spunem „bună seara” și să închidem aparatul.

— O secunidă încă! Aș vrea să-mi promiteți ceva înainte să plecați. Scumpă doamnă cu vocea blândă, eu sunt absolut la discreția dumitale. Îmi cunoașteți numărul de telefon și eu nu-l știu pe al dv. și vă dau cuvântul meu de onoare că nu voi încerca niciodată să-l descopăr. V-am încredințat că locuiesc în Regent House dar n-am nici cea mai vagă idee din ce secte ești dumneata. Kensington, Pimlico sau Maida Vale?

— Să deduc că e Maida Vale? C-o luăm mai încet... Am omis în enumerare Hampstead, Chelsea, Mitcham?

— Vocea dumitale îmi parvine așa de distinctă, ca și cum ar fi din odaia vecină cu salonul. Știu însă că distanța nu micșorează cu nimic limpezimea transmisiunii sunetului. În ce mă privește nu vă cer nicio informație și nu doresc să vă mai informez cu nimic. Tot ceea ce doresc e să mă chemați la telefon pe la 10 și 15 minute, timp de 6 seri la rând. Cer prea mult?

— Depinde de împrejurări, răspunse vocea blândă. Poate să fie puțin și poate să fie mult! Cum știi dumneata dacă eu am suficient timp liber? Te-ai asigurat întâi că nu sunt înconjurată de vreo familie numeroasă care-mi supraveghează gesturile și mișcările?

— Constat că ați găsit timp de două ori să-mi telefonați în chestia spitalului. Pe de altă parte aparatele de telefon nu sunt instalate de obicei în salon.

— Într-adevăr, niciuna din ipotezele de care vorbeam

nu mi se aplică mie. Telefonul meu e pe masa de scris și trăiesc complet singură...

După o șovăire de ajuns de lungă, vocea blândă reluă:

— ...sunt văduvă.

Steele, al cărui spirit zburdalnic era înclinat deducțiilor riscante, nu se putu opri a zice:

— Văduva unui episcop?

Râsul așa de dulce răsună din nou și trezi în Rodney ecou-l zilelor vesele de altă dată, pe moșia de la Surrey.

— Da' de unde! De ce îmi atribuiți această demnitate?

— Pentru că văduva unui episcop mi-a împrumutat astă seară o Concordanță.

— Într-adevăr, argumentul e decisiv! De altfel îmi pare bine să constat că cererea dumitale așa de puțin protocolară e sprijinită pe garanții de o corectitudine ireproșabilă. Totuși, dacă - te referi la cuvântul „văduvă” în Concordanță, vei găsi textul următor „Numeroase erau văduvele lui Israel”. Desigur că nu sunt tocmai puține nici în orașul acesta așa de mare. Vreau să sper însă că au toate locuințe confortabile, hrană și căldură, ca văduva episcopului și ca mine.

— Sunteți filantroapă?

— Poftim? - F „i „l „a în „t „r „o „p „a...

— Am înțeles!

— Nu?

— Nu, nu oficial. Totuși am suferit mult și inima mea vibrează la suferințele celorlalți.

— Serios? Experiența mea personală m-a condus la ou totul altă concluzie. Suferința m-a făcut să mă adăpostesc în dosul unor gratii de fier și am devenit insensibil la toate.

— E pentru că n-ai știut, prietene, să treci prin școala suferinței. Poate că ea a depășit forțele dumitale morale.

— M-a lovit adânc, răspunse Steele cu amărăciune în glas. Ce importanță are însă? Rămân mai departe „căpitanul sufletului meu”. Ați citit „Invictus” de Henley?

— Da, dar nu sunt de acord cu concluziile autorului. E mai bine să rămâi sub jugul suferinței decât să devii sclav al egoismului.

— Ce alt refugiu poate rămânea unui om părăsit? dar... souzați-mă, astă seară sunt încă mai melancolic decât de obicei, pentru că persoana care locuiește în apartamentul de alături a cântat tocmai „Reveria” lui Schumann la pian. Melodia aceasta mă întristează întotdeauna.

— De ce nu-i trimiți câteva cuvinte politicos redactate supărătoarei dumitale vecine ca s-o rogi să aleagă un repertoriu mai vesel? Cum se explică însă că Reveria să aibă asupra dumitale o influență așa de deprimantă?

— Din cauza unei asociații de idei.

— Înțeleg. Acum însă trebuie să închid...

— O secundă! Mă sunați mâine seară la 10 și 15 minute?

— Poate...

— Aș vrea să-mi făgăduiți!

— Bine, promit!

— Sunteți foarte bună!... încă o clipă! De mai multe ori pe zi, lume străină care crede că vorbește cu Spitalul Metropolitan, cum a fost cazul cu dv., sună aici...

— Da, ca și mine... Și le cereți tuturor ce mi-ați cerut mie?...

— Nu! Ascultați vă rog... Cum se sună mereu aici degeaba... răspunde totdeauna servitorul meu. La ora stabilită cu dv., bineînțeles că am să fiu pe aproape... Totuși dacă din întâmplare ridică el receptorul înainte de sosesc eu, vreți să fiți așa de bună să spuneți: „Ești acolo?” El are să cunoască după formula aceasta că telefonul e pentru mine personal și mă va anunța imediat.

— Bine, nu uitați însă că nu sunt decât o voce din neant.

— Sunteți singura voce pentru mine. Vă sunt mai recunoscător decât vă pot spune.

— Bună seara!

— Bună seara!

Rodney așteaptă cu receptorul în mână să audă semnalul de închidere. După câteva clipe vocea blândă șopti:

— Ești acolo?

— Da, răspunse repede Rodney. Ce s-a întâmplat?

Râsul aerian vibră din nou.

— Nimic. M-ai prins. Credeam că ai închis și repetam doar introducerea de mâine seară.

— N-o s-o uiți?

— N-am să uit.

De data aceasta legătura fu într-adevăr întreruptă la capătul firului și Rodney la rândul lui lăsă receptorul și se regăsi singur în apartament. Sentimentul singurătății însă îl părăsise.

Se așează din nou în fața focului și se gândește cu satisfacție la reușita strategiei sale. Nu izbutise el să lege prietenie cu o voce străină? De când se exilase voluntar, e drept că evitase cu grijă tovărășia femeilor. Dar de data aceasta era vorba de o simplă voce, legată prin legături invizibile de o inimă de femeie. Pe de altă parte vocea aceasta îi amintea de vocea femeii iubite.

...Ar fi trebuit oare să-i mărturisească necunoscutei lucrul acesta? La ce bun?... Ea nu va ști niciodată numele partenerului ei și nici el nu-l va ști pe al. misterioasei necunoscute. Cu toate că nu se vor întâlni niciodată va fi reconstrucționat totuși pentru dânsul, acum, după întoarcere, să știe că la 10 și 15 în fiecare seară, o voce așa de asemănătoare cu a lui Madge îi va șopti la ureche:

— Ești acolo?

Privi focul cum ardea numai în mijlocul căminului cu toate că erau cărbuni de jur-împrejur. Era ca un apus de soare dincolo de zidul stâncilor negre... Cineva cânta iar la pian în odaia de alături. Acordurile „Reveriei” răsunară în surdina dar nu mai produsese un efect deprimant asupra lui Rodney. Spiritul lui chinuit își găsise liniștea.

Vocea blândă spusese: „Acela care a suferit vibrează la suferințele celorlalți”. Îi era totuși imposibil să admită punctul acesta de vedere. Timpul fără să-i închidă rana, e

drept că îi micșorase gradat intensitatea suferinței, dar rana se redeschisese în seara întoarcerii în Anglia, când desfăcuse un ziar și citise la rubrica anunțurilor: „Simla, 26 noiembrie... lordul și lady Hilary anunță nașterea fiului lor”...

Rodney se întrebă ce-ar gândi prietena sa de la telefon dacă i-ar povesti împrejurările ciudate care zdrobiseră fericirea vieții sale. Necunoscuta recunoștea doar că suferința prin excesul ei putea să piardă darul de hrană spirituală. Fără îndoială că suferința fusese neîndurătoare cu dânsul. Ea îl învățase să nu se încreadă niciodată în dragostea unei femei!

Încercă să alunge amintirile chinuitoare și se hotărî să profite de clipele de răgaz care i se ofereau, îi părea bine că prietena lui de la telefon era văduvă. Despre văduve avea părere bună, căci acestea în general au avut prilejul să dobândească o înțelegere largă a vieții. Aspirațiile lor sunt de obicei cumpătate și sunt obișnuite cu capriciile și maniile bărbaților. Afară de aceasta întreg genul masculin împărtășește prestigiul pe care unul din reprezentanții lui l-a avut în ochii lor, cu toate că adeseori e vorba probabil de un individ de o valoare personală contestabilă în timpul vieții, căruia tovarășa lui îndurerată îi acordă aureola unei canonizări postume. Vocea înțelegătoare vorbea probabil prin gura unei „văduve respectabile”. Rodney voia s-o spere întemeindu-se pe sonoritatea gravă a râsului și cadența măsurată a dicțiunii convorbitoare sale. În plus, o considera o filantroapă cu toate negările de la capătul firului. Probabil că-l adoptase și pe el necunoscuta tot grație acestui instinct altruist. Rodney își mai zise că ea trebuia să se preocupe probabil și de soarta surorilor ei văduve. În cazul că ar intenționa ea să întemeieze un azil, el ar putea subscrie câte 100 lire sterline anual. Da, dar atunci ea ar fi nevoită să spună pe ce nume trebuie să adreseze cecul și unde... S-ar putea totuși păstra înnoignito-ul dacă ar depune un plic sigilat, cu suma în hârtii, la portarul imobilului. Steele ar avea grijă să transmită întâi parola prin telefon și portarul va remite

plicul persoanei care se va prezenta. Se întrebă apoi câte văduve ar putea fi instalate, hrănite și încălzite cu 1.000 lire sterline. Va cere detaliile mâine seară de îndată ce-l va chema necunoscuta.

Ajuns la punctul acesta al meditației își aminti deodată că elaborase acest proiect „*motu proprio*” întemeiat pe dorința generală exprimată în treacăt de vocea duioasă. Apucă atunci cleștele cu mâna, dresă focul, adăugă cărbuni și se instala din nou la masa de lucru... Și în timp ce scria, fluiera încetisor tema melancolică din Reverie.

„Numeroase erau văduvele în Israel”.

În titapul consacrat prozaic micului dejun, Rodney recapitula în gând evenimentele din ajun. Din cauza imaginației, ele își pierdură încetul cu încetul orice legătură cu realitatea și ajunseră ca niște închipuiri făurite în timpul somnului. Totul se confunda în mintea lui. Oare visase vocea duioasă? Se avânta s-o prindă și o prindea dezbrăcată de orice haină sonoră! Nu avea deloc nevoie de intermediarul atotputernic căruia i se spune de obicei centrala, ca să audă vocea aceea promițându-i că-l va chema chiar în seara asta la 10 și 15. Totuși, cu toată preciziunea întâlnirii acestei telepatice, Rodney tresări când auzi soneria telefonului. De îndată ce Jake, în loc să răspundă ca de obicei numărul de telefon al spitalului, deschisese ușa să spună „Domnule chemat la telefon”, el sări într-o clipă, înciudat că așteptase atâta și fără să se îndoiască deloc asupra persoanei care îl aștepta la capătul firului. Probabil că se produsese o neînțelegere între 10 și 15 dimineța și 10 și 15 seara. Ridică receptorul și spuse cu o voce pe care surpriza și emoția îl făcură să tremure...

— Alo! Dumneata ești?

— Sigur că sunt eu, răspunse vocea veselă a lui Billy. Dar ce s-a întâmplat? Glasul tău îmi amintește de strigătele de disperare ale cuiva care se îneacă și eu joc rolul ramurii salvatoare de care te anini! Ești plictisit?

Steele nu se lăsă prins de dezamăgirea simțită și cum Billy nu era vinovat cu nimic în chestiunea aceasta,

răspunse:

— Deloc! O duc minunat!

— Îți telefonez, urlă Billy în placa sensibilă, ca să te chem să vii imediat la noi. Ceața și frigul trebuie să fie de nesuportat la Londra. Aici avem un soare minunat și vom putea patina mâine pe lac. Consultă un mers, al trenurilor, dragul meu, și vino astă seară.

— Mulțumesc Billy. Îți sunt recunoscător pentru bunăvoința ta, dar mi-e imposibil să lipsesc acum de aici. Ani corecturi de făcut și un lucru urgent de terminat.

— Nu te întristează să fii așa de singur?

— Nu, deloc! Sunt obișnuit. Nu țin să plec din Londra zilele astea.

— Cum vrei Rod. Oricând ai să fi binevenit la noi. Cum? Ce?... Nu. N-am terminat. Prelungire vă rog... Rămâi la aparat Rodney, Valeria vrea să-ți vorbească.

După câteva zgomote la capătul firului, Steele auzi un fâs de femeie și trebui să facă un efort ca să nu întrerupă legătura înainte ca vocea aceea să-i poată ajunge la urechi. O auzi limpede pe lady Valeria zicând:

„Billy, pleacă te rog. Simt că nu voi putea spune un singur cuvânt dacă stai și te uiți la mine ca un cățel de porțelan”. Apoi, cu glas mieros, Lady Valeria întrebă grațios.

— Ce mai faci domnule Steele?

— Bună ziua lady Valeria.

— Ce plăcere că pot vorbi în sfârșit cu dumneata. Am fost foarte dezamăgiți ieri că nu te-am găsit acasă. Vino repede la noi.

— E drăguț din partea dumitale, lady Valeria, dar lucrul mă va reține la Londra până la Crăciun.

— Ce păcat! N-ai putea lucra aici?...

Steele profită că nu era în fața parteneriei sale ca să itu discute această alternativă care-l încurca.

— ...Doresc în special să discut cu dumneata despre „Despărțirea cea mare”, pentru că am văzut un exemplar ieri pe masa dumitale de lucru. După părerea dumitale e

opera unui bărbat sau a unei femei?

— A unui bărbat!

— Oh, pari sigur de cele ce afirmi. Ai să-mi expui argumentele în favoarea tezei dumitale. Eu la rândul meu mă cred în măsură să-ți dovedesc contrariul.

— N-ai să izibutești să mă convingi. „Despărțirea cca. mare” e fără discuție opera unui bărbat.

— E o carte remarcabilă și foarte interesantă. Nu-i așa?

— Autorul a exploatat bine situația, în limitele talentului său firește.

— Ce cumpătate sunt laudele dumitale! De ce oare literații au așa de rar generozitatea să admire fără reticențe opera unui confrate?

Neștiind ce să răspundă acestei întrebări delicate, Steele așteaptă în tăcere. După o clipă partenera sa relua:

— Și acuma spune-mi...

Centrala interveni din nou cu întrebarea „Terminat?”

— ...De ce personajul acesta anonim mă întrerupe așa de grosolan?

— Pentru că e un telefon interurban și că cele 6 minute; au trecut.

— Dar mai am o mulțime de lucruri să vă spun...

— Ați terminat? i se adresa sever, centrala, lui Rodney.

— Da, răspunse acesta repede.

— Aș dori să știu... relua lady Valeria, cu același ton pedant, dar în clipa aceea se auzi brusc întrerupătorul automat. Rodney mai rămase câteva secunde nemișcat în fața aparatului, bucurându-se că nu-i putuse spune partenera sa ceea ce dorea așa de mult să-i spună. Apoi lăsa receptorul și se duse să se așeze înapoi la masă. Jake aduse mâncărurile pe care le ținuse la cald și strânse tacâmurile.

— Jaek, zise Rodney, dacă întreabă cineva la telefon azi „Ești acolo?” să știi că telefonul e pentru mine. Fii așa de bun în cazul acesta să mă chemi imediat fără săpomenesti de numele meu nici să întrebi de nume pe

persoana care va vorbi.

— Bine, domnule.

Afirmația aceasta era răspunsul neschimbat a lui Jake. Steele era sigur că la nunta lui Jake și a Sarei Mimms, când pastorul rostise întrebarea solemnă „Vrei s-o iei de soție legitimă pe femeia aceasta?”, Jake trebuie să fi răspuns desigur: „Bine, domnule”.

După ce termină micul dejun, Steele se simți mai bine, dispus. Intermezzo-ul telefonic cu lady Valeria, pe care de asemenea n-o cunoștea personal, îl făcu să considere ca firească conversația sa din ajun cu necunoscuta. Din cele două persoane feminine, aceasta din urmă îi părea mai reală.

Se așază la masa de lucru plin de energie. Pe la ora prânzului un soare strălucitor de iarnă îl invită să se plimbe.

Steele porni spre parc. După ce trecu prin citpra alei se opri în fața lacului, unde o mulțime de păsări de apă înotau și se bălăceau și pescăruși zburau în înălțime, în toate direcțiile, căutând hrană...

În timp ce urmărea curbele acestora, Steele își dădu seama cât de mult îi lipsise priveliștea vieții libere și mărețe a păsărilor așa cum o avusese tot timpul șederii lui în Africa. Copiii, întovărășiți de nursele lor, se jucau aruncând bucățele de pâine în apă spre mulțumirea zgomotoasă a rațelor. Pescărușii, din contra, păreau să disprețuiască această hrană proastă.

Steele ieși din parc și căută o băcănie unde cumpără o bucată de brânză și se întoarse spre lac. Se apropie de mal, deschise pachetul și cu briceagul tăie brânza în bucățele mici, din care împrăstie o parte în jur... Fu îndată înconjurat de un cârd gălăgios de palmipede. Cum intenția lui era însă să atragă pescărușii a căror aripi de zăpadă descriau cercuri concentrice deasupra lui, începu să arunce în aer bucățele mici de brânză pe care păsările de apă, în zborurile lor repezi, le prindeau cu agilitate. Steele se străduia să arunce hrana cât mai vertical. Într-adevăr, pescărușii își micșorară din ce în ce mai mult curbele până

când Steele simți pe față adierea fâlfâirii aripilor lor albe. Puse câteva bucățele de brânză în palmă, întinse brațul și imită strigătele pescărușilor... Aceștia se adunară deasupra capului lui Steele... și decădată unul din ei se lăsă în jos, atingând doar cu aripa mâna deschisă și apucă în zbor o bucată de brânză, un altul se agăță o clipă de mânecă ca să ia parte la ospăț și în cele din urmă i se abătură o mulțime pe umăr și pe mină, flă mânzi și deja îmblânziți.

O „nurse” care împingea un cărucior, se opri să privească spectacolul și-l comentă astfel:

„Uite ce frumoase sunt păsărelele, Georgie. Omul care le dă de mâncare e gardianul. Hai Georgie, fă ca rațele: cuac-cuac. E vremea mesei, Georgie, și trebuie să ne întoarcem”.

Steele nu îndrăzni să întoarcă capul căci cea mai mică mișcare ar fi provocat o contracțiune imediată a piciorușelor fine de mărgean, înfipite în mâneca sa și desfășurarea lungilor aripi albe.

Se mulțumi doar să zâmbească în gând la calificarea de gardian de pescăruși.

„Niciun jug material, gândi el, n-ar putea sili la supunere pe aceste păsări ale văzduhului. Numai un dar dezinteresat și foamea le pot opri o clipă în loc. Pescărușii simțeau că erau iubiți. Aveau încredere într-însul și primeau de aceea, dinmâna lui, hrana de care aveau nevoie. Ce asemănare cu sufletul omenesc, așa de sfios, așa de greu de fixat!... Nici zăvoarele la uși, nici gratiile la geamuri nu-i pot opri elanurile. Într-o colivie nu poate rămâne mult. Numai dragostea poate să captiveze și să rețină în angrenajul ei spiritual inima omenească, flămândă de fericire”...

Steele auzi scârțâitul roților căruciorului care se îndepărta pe prundiș. Puțin după aceea un zgomot de pași îl anunță că un alt trecător se apropia, atras probabil de ciudățenia acestei priveliști. Noul venit trebuie să se fi oprit la o distanță mică. îi auzi tușind deodată... Steele tresări și mișcă ușor capul... îndată aripile tremurătoare se

deschiseră pentru fugă. El se întoarse atunci și văzu în alea de mijloc o femeie înaltă, îmbrăcată în întregime în negru, cu ofehii mari, puțin înfundați în orbite care îl privea fix. Spectatoarea purta un gulerăș și manșete albe peste un vâl negru. Lui Steele nu-i fu greu să ghicească că era o văduvă de stilul cel mai clasic. Continuă totuși să mai arunce bucățelele de brânză în aer, ca și cum n-ar fi observat-o.

După ce termină provizia și se întoarse din nou, constată că văduva nu se mișcase. „Într-adevăr, își zise ei, pare cam înțepată și severă dar nu trebuie să te iei după aparențe. Cine știe dacă nu e înzestrată cu vocea duioasă?”

Între timp rațele se urcaseră pe iarbă și se legănau în jurul lui Rodney. Acesta tăie atunci restul brânzei în bucățelele și le împrăștie pe jos. Văduva făcu un pas înainte și Rodney putu constata că corespundea de ajuns de bine felului cum și-o închipuise el pe serviabila stăpână a Concordanței. Ca să fie lămurit trebuia s-o facă însă pe văduvă să vorbească.

Puțin mai departe în alee vrăbiile ciuguleau fărâmiturile de pâine, destinate păsărilor mai decorative, și săreau vesel nu departe de locul unde era văduva. Rodney se apropie și aruncă tot ce mai avea în hârtie micilor contrabandiști. Apoi își șterse mâinile cu batista și rămase nemișcat în alee privind palmipedele care înotau, se scufundau sau zburau.

— Ce spectacol grațios, nu-i așa? spuse el deodată cu un ton prietenos, întorcându-se spre vecina sa.

— Aș zice mai degrabă că e o risipă jalnică, repetă văduva. Nu-mi pot explica, atunci când atâtea ființe omenеști, în metropola aceasta imensă, nu izbutesc să mănânce în fiecare zi atât cât au nevoie, cum se pot împărți bucăți de brânză bună unor groaznici pescăruși!

— Îmi pare rău într-adevăr că nu mi-am putut procura niște peștișori la băcănie, răspunse modest Rodney și scoase pălăria. Apoi se îndepărtă grăbit, bucurându-se în sine de rezultatul stratagei sale.

Văduva aceasta serioasă desigur că nu putea avea nimic comun nici cu necunoscuta cu vocea blândă, nici chiar cu văduva episcopului, care desigur că n-ar fi numit „îngrozitori” pescărușii, păsărelele cu aripile imaculate, cu ochii strălucitori, cu piciorușele de mărgean. Numeroase erau văduvele în Israel. Văduva artăgoasă va găsi probabil prilejul să povestească întâmplarea la viitoarea reuniune a comitetului unei societăți fondate în folosul exclusiv al săracilor care merită.

În tot cazul, dacă vreodată această filantroapă neîndurătoare ar trebui să treacă prin zile grele, Steele era foarte hotărât să n-o primească în „azil”. Va avea el grijă să se specifice în statut că nicio văduvă să nu fie primită dacă nu va declara mai întâi că aprobă fără restricție împărțirea câtorva bucăți de brânză păsărelelor.

Întors acasă pe la oră 1, Steele luă repede prânzul lui solitar căci avea intenția să iasă în oraș devreme. Cercurile mari descrise pe cfer de pescăruși, atingerea piciorușelor roz înfipite în mânăca sa treziseră într-însul nevoia de libertate. Cei 4 pereți ai locuinței sale confortabile îi părură o colivie. Simțea un dor irezistibil de a se mișca, de a respira adânc. Se îndreptă deci spre „Marblearch” și pătrunse în Hyde-Park. Aici avu prilejul să observe prin diferitele alei numeroase femei în doliu. Unele din ele se plimbau pe alei însoțind la plimbare niște căței pechinezi pe care îi țineau în lanț. De câte ori Rodney se oprea lângă ele ca să le poată auzi vocea, căței îi priveau dușmănos cu ochii lor mavi la suprafața capului. Alte văduve se plimbau în trăsură și altele le văzu în mulțimea care se îndesa la ușile prăvăliilor mari pentru cumpărăturile de Crăciun. Toate văduvele pe care le întâlnise Steele în ziua aceea făceau parte, vizibil, din clasa socială care are ce-i trebuie. Întorcându-se spre casă însă se trezi la colțul unei străzi în fața unei femei în doliu care vindea chibrituri. Ea purta o rochie prea subțire pentru frigul de atunci și aspectul ei era de plâns. Steele se opri, își scoase pălăria și o întrebă:

— Sunteți văduvă doamnă?

— Da, domnule, răspunse aceasta cu o voce

tremurătoare.

— Spune-mi te rog părerea dumitale într-o chestiune: sosoți că e rușinos să arunci unor păsărele bucățele de brânză?

— Eu n-aș putea împărți brânză, dar am obiceiul să-mi împart pâinea cu păsărelele.

— Și te lipsești de ce-ți trebuie pentru păsări?

— Nu e scris oare „Tatăl din ceruri le hrănește?” Eu sunt prea săracă pentru ca să pot da ceva, dar sunt bucuroasă să contribui și eu cât pot la bunătatea lui Dumnezeu.

Rodney scoase o liră din pungă și spuse:

— Aș vrea o cutie de chibrituri... nu-mi dați rest.

Femeia săracă privi cu uimire moneda de aur în mână și strigă:

— Dumnezeule mare! Asta înseamnă salvarea și „home” ul. Cum de ați ghicit?

— N-am ghicit, răspunse Rodney, punând cutia în buzunar, dar e scris de asemenea sus că: „Tatăl din ceruri știe că aveți nevoie de toate lucrurile acestea”.

Steele plecă urmărit de binecuvântarea văduvei înlăcrimate.

El se simți indispus pentru că citise din evanghelie. Fusese desigur influențat de cercetarea lui recentă în Biblia lui Sarah Mimms și Concordanța răposatului episcop., în definitiv, de ce nu s-ar cita și pasaje din Biblie ca și din Virgil sau Shakespeare?

Steele urcă scările terasei casei sale și zări în hall-ul cel mare o văduvă care stătea de vorbă cu Maloney. Aceasta, avea o înfățișare cât se poate de atrăgătoare. Fața era încadrată în păr argintiu care cădea pe ambele părți ca niște aripi. Privirea ei binevoitoare fu atrasă de înălțimea lui Rodney care rămăsese în prag. Întâlnind privirea aceasta, Rodney simți că inima-i bate mai puternic... Să fie necunoscuta? Cum putuse afla adresa lui? Doamne sfinte! Are să fie nevoit s-o privească în față după ce avusese obrăznicia să-i ceară să-l cheme la telefon în fiecare seară.

În clipa aceea Maloney, care urmărise fără să vrea

privirea doamnei în negru, îl zări pe Steele. Iată-l chiar pe dl. Steele, doamnă, îi zise el.

Rodney înaintă îndată cu pălăria în mână.

— Doamna mă întreba dacă sunteți acasă, explică Maloney.

— Mă simt obligat să vă cer scuze, doamnă, rosti Steele cu greutate. Mă tem că cererea mea de aseară să nu vă fi părut prea îndrăzneță!

— Dar de loc, domnule Steele, am fost înemțată că am prilejul de a. făcea cest mic serviciu unui scriitor ale cărui cărți minunate...

De la primele cuvinte, Rodney își recăpătase tot calmul. Vocea era dulce, simpatică, dar nu era vocea blândă... Vocea aceasta nu avea sonoritatea misterioasă care amintea de vocea lui Madge. Doamna aceasta încântătoare era văduva episcopului și făcuse aluzie desigur la împrumutul Concordanței.

Rodney intră în ascensor odată cu d-na Bellamy, bătrâna doamnă puse mâna ei matern pe brațul tovarășului ei și îi zise:

— Toate cărțile iubitului meu soț sunt la dispoziția dumitale. Episcopul era un cititor pasionat și cumpăra totdeauna cărțile care îl interesau. O carte care merită să fie citită merită de asemenea să fie cumpărată, spunea el de obicei. Lucrați în prezent la vreo carte de teologie?

— Nu. Doream doar să-mi amintesc un text.

— Interesant. E indiscret ca să vă întreb despre ce text e vorba?

— „Adună averi și nu știe cine le va culege”.

— Ai avut probabil vreun motiv ca să-ți amintești aceasta!

— Da. Sosirea unui cec mare de la editorul meu și faptul de a nu avea pe nimeni pe lume care să împărtășească cu mine succesul.

Ascensorul se opri și văduva episcopului coborî.

— Bună seara, domnule Steele, zise ea. Dacă ai vrea vreodată să vii pe la mine, te asigur că-mi va face mare plăcere.

— Mulțumesc, răspunse Rodney. Mă voi servi de această invitație.

Când ascensorul porni mai - departe, Rodney își aminti că ochii văduvei episcopului erau în lacrimi când vorbise el. - „Ce ușor plâng femeile!” își zise el, era a doua văduvă pe care o lăsa înlăcrimată de un sfert de ceas încoace.

Intră în apartament cu o senzație de ușurare căci peste trei ceasuri trebuia să audă din nou vocea blândă. Poate era mai bine că n-o întâlnise pe drum pe misterioasa lui parteneră! Prietenia prin telefon avea un farmec special în plus, o văduvă oricât de disperată nu izbucnește în plâns de obicei la capătul firului.

Prietenie prin telefon

La 10 și 15 exact soneria telefonului zbârnâi. Rodney ridică receptorul.

— Alo!

— Ești acolo? întrebă vocea blândă.

— Sigur că sunt! răspunse vesel Rodney. N-aș fi lipsit nici pentru o mină de aur. În fiecare ceas al zilei l-am așteptat pe acesta! N-am intenția să prelungesc așa de mult convorbirea noastră.

— Nu luați ad literam ceea ce am spus, am întrebuințat ciivântul ceas în sens figurat...

— Bine... a fost bună ziua de azi?

— Minunată... am lucrat până la 12 și după aceea...

— Ce-ați făcut după aceea?

— Am străbătut orașul în căutare de văduve.

— Ce ocupație interesantă! Și ați întâlnit multe?

— O mulțime. Notez între altele pe tabloul meu, o văcufvă slabă, o văduvă grasă, o văduvă blajină și o văduvă disperată. În sfârșit acasă chiar am făcut cunoștință cu văduva unui episcop. Nu bănuiam până azi că ar exista la Londra un număr așa de mare de văduve. Totuși, după examinarea datelor respective, n-am decât una singură care să îndeplinească condițiile cerute pentru a fi admisă în „azilul” dv.

— În ce... al meu? Ce-ați spus?

— A... zzz... i lui.

— Da, am înțeles. Dar - despre ce instituție e vorba și de ce spuneți că e al meu?

— Nu aveți intenția să înființați un azil în care vădulele sărace să găsească adăpost și hrană?

— E pentru prima oară când aud vorbindu-se de așa ceva.

— Curios! Eu din contra, de la discuția noastră de aseară mă gândesc serios la chestiunea aceasta. Sunt chiar gata să mă înscriu cu un vărsământ anual de 1.000 lire sterline

— O subscripție așa de importantă ar putea servi de bază înființării instituției.

— Am pregătit și statutele chiar.

— Le vom redacta împreună.

— Prin telefon?

— De ce nu? Asta ne va sili să fim clari și concisi.

— De acord! Stabiliți un plan și mi-l veți supune în linii generale. Și acum să lăsăm filantropia. Dumneata ai avut o zi bună?

— Foarte plăcută! Am ieșit să mă plimb din cauza soarelui atrăgător și am făcut chiar o plimbare lungă. Când am trecut prin parc am văzut un spectacol foarte curios. Pe malul lacului cu rațe și alte păsări de apă, stătea un bărbat care izbutise să domesticească niște pescăruși.

— Da?...

— El nu arunca bucățelele de pâine în apă ca ceilalți trecători. Pescărușii, sprijiniți pe umărul și pe brațul său, îi ciuguleau din mâini.

— Ați observat ce le dădea de mâncare, că reușise să-i atragă?

— Nu, eram prea departe ca să pot vedea. M-am ascuns chiar în dosul unui tufiș ca să nu sperii pescărușii. Aș vrea să știu care e secretul acestui împlânzitor de păsări.

— Și după aceea ce-ați făcut?

— Mi-am trecut seara citind... Apropo... Vecina dumitale supărătoare ți-a cântat și astă-seară acordurile

„Reveriei”?

— Nu încă.

— Întreb aceasta pentru că tocmai am început o carte; în care melodia aceasta este leit motivul. Nu sunt decât la capitolul al 3-lea dar mă și pasionează. Titlul ei e „Despărțirea cea mare”. Ați citit-o?

— Da, și-mi pare foarte bine că o citești și dumneata. De când m-am întors în Anglia am auzit aprecieri foarte variate asupra cărții. Cum am citit de altfel și articolele de critică literară care s-au scris despre această carte aș dori foarte mult să cunosc și părerea dumitale. Vrei să fi așa de bună să mă chemi mâine seară ca să-mi comunic impresiile?

— Vreau, dar trebuie să te anunț că nu citesc repede. Nu cred să pot isprăvi cartea până mâine seară.

— Nu face nimic, vom vorbi numai despre capitolele pe care le-ați citit. Aveți vreo bănuială asupra persoanei autorului?

— O prietenă de a mea care mi-a recomandat cartea mi-a spus că o femeie se ascunde sub pseudonimul de Max Romer.

— Prietena dumitale greșește. „Despărțirea cea mare” e fără discuție opera unui bărbat. În cartea unei femei deznodământul ar fi fost cu totul altfel. Numai un bărbat ar fi putut suferi atâta cât a suferit autorul acestei cărți.

— Credeți deci că femeile au o capacitate mai mică de suferință?

— În tot cazul nu suferă ca noi. Ele rămân mai sensibile la influențele exterioare. Durerile lor se șterg mai repede.

— Pe când ale voastre...

— Suferă un fel de cristalizare pe măsură ce trece timpul. Sufletul nostru se împietrește atunci când elanul lor spre fericire a fost sfârșit. Max Romer a studiat perfect fenomenul acesta. Ce gândești despre primele capitole?

— Găsesc în ele o descriere duioasă a unei dragoste

între tineri. Max Romer, de orice sex ar fi, a știut să înțeleagă profunzimea primei dragoste. E realitatea însăși. Și totuși nu pot să nu fiu îngrijorată. Tinerii aceștia sunt așa de siguri de dâșii... așa de plini de încredere... Ce dezamăgire îngrozitoare pentru unul din ei, dacă celălalt ar greși...

— Ați terminat capitolul al 3-lea? Continuați să citiți astă seară?

— Da. Mă gândesc să citesc până la 11 și jumătate

— Da? Ce-ar fi să mă sunați la 11 și jumătate ca să-mi spuneți unde ați ajuns?

— Nu pot să mă angajez. Cred că o convorbire pe zi ajunge.

— Bine. Mă supun. Și așa sunteți mult prea bună cu mine. M-am lăsat tirit de entuziasmul meu pentru romanul acesta. Am să aștept atunci.

— Numai până mâine seară, la 10 și 15. Nu voi uita.

— Trebuie să închideți? Sper că nu v-am supărat, povestindu-vă vânătoarea mea de văduve.

— Deloc. Văduvelor nu le displace să fie urmărite. Cine știe dacă data viitoare nu veți da tocmai peste mine în „Regent Street?”

— N-am să am atâta noroc!... Atunci plecați chiar?... Bună seara!

O tăcere desăvârșită se lăsă... Legătura fusese întreruptă la celălalt capăt al firului, dar Rodney mai aștepta totuși...

„Ați terminat” întrebă deodată centrala? Rodney puse jos receptorul la rândul său și se întoarse să se instaleze în fotoliu.

Toată exaltarea lui dispăru brusc și îl cuprinse o senzație de vid și de dezamăgire. Se așteptase dinainte la o plăcere așa de mare că această a doua convorbire telefonică îi păru că nu-i adusese tot ce promisese prima. Partenera lui, acceptând ca firești relațiile lor telefonice, le lua ceva din caracterul lor romantic. Desigur că vecea blinda nu pierduse încă nimic din farmec, ci trezise în el și de data aceasta ecoul trecutului, dar în seara aceasta râsul

care îl amintea așa de ciudat pe al lui Madge, râsul acela nu se auzise. Totuși convorbirea îi lăsa multe subiecte de mediat. Ce coincidență extraordinară că necunoscuta trecuse prin parc în clipa în care hrănea pescărușii. Ea nici nu bănuia că împlânzitorul de pescăruși și partenerul ei de la telefoii erau una și aceeași persoană. Alt fapt mai curios încă! Nu era ea cufundată acuma chiar în lectura unei cărți în care, afară de câteva mici schimbări de detaliu, redase el peripețiile tragice ale propriei sale vieți? Va ști ea oare să deosebească sub vălul ficțiunii palpațiile vieții? Aprecierea necunoscutei asupra primelor capitole îi dădea speranțe, căci dânsa îi dovedise că înțelesese puterea și frumusețea nobilă a dragostei dintâi.

Rodney se duse în bibliotecă să ia volumul, își apropie fotoliul de foc, aprinse lampa de lucru de pe masă și începu să citească de la capitolul al 4-lea. Va citi și el până la 11 și jumătate și în felul acesta va ști unde a ajuns necunoscuta cu cititul... Pe măsură ce citea însă, uită motivul care-l făcuse să citească. Curând memoria lui încetă de a mai înregistra vibrațiile vocii îndepărtate. Opera aceasta - ca și toate operele a căror creare a fost numai pe jumătate conștientă - își păstra puterea ei asupra aceluia care o făurise Abia când bătu ceasul de 12 ori undeva departe își dădu el seama cum trecuse timpul.

Deodată lăsa cartea și se sculă, căci liniștea adâncă fusese întreruptă de sunetul ascuțit și perseverent al soneriei telefonului. Cu pasul unui om trezit brusc din somn, Rodney păstiruse în hall și ridică receptorul.

Plânsul vântului în cămin

— Alo! zise Rodney Steele și în aceeași clipă vocea blândă răspunse cu elan:

— Mai sunteți acolo?

De abia își putea crede urechilor. Totuși după prima secundă nu mai fu uimit.

— Sigur că mai sunt aici. Cred că am presimțit că veți suna. Nici eu n-am încetat de a citi niciun moment din clipa în care ne-am urat bună seara. Am ajuns tocmai la scena în care Catherine îi trimite înapoi scrisoarea lui

Valentin fără s-o deschidă.

— Ah, strigă vocea dragă care în clipa aceea își pierduse calmul obișnuit. Eu am trecut cu mult de episodul acela și nu puteam suporta singură emoția pe care o resimțeam. A trebuit să ți-o împărtășesc dumitale.

— V-am cert-o eu dacă vă amintiți și ați refuzat. Acum „Despărțirea cea mare” v-a silit.

Tonul lui Steele era triumfător.

— Mărturisesc, spuse ea. Max Romer poate fi mândru. Rareori mă tulbură pe mine un roman. Dar ai recunoscut și dumneata că aceasta te-ae impresionat. Cu toate acestea oricât de răpită am fost de poveste, tot nu-mi pot pierde spiritul critic. Știi precis unde „Despărțirea cea mare” se îndepărtează de adevăr.

— Serios? Unde?

— E greu de explicat la telefon, dar am să încerc. Să începem cu uitarea desăvârșită a scrisorilor scrise către infirmieră. Credeți că așa ceva e posibil? Că un bărbat cu mintea întreagă a putut să confunde o femeie vie pentru care nu simțea niciun fel de dragoste cu aceea pe care o făurise imaginația lui de romancier?

— Sunt sigur că e posibil. E efectul unei hemoragii cerebrale. Orice doctor vă poate confirma cazul. Amintiți-vă că Valentin și-a scris romanul cu punga, cu gheață pe cap, atunci când ar fi trebuit să stea întins într-o cameră obscură în repaus complet. Este de neînțeles cum această imprudență nu i-a luat mințile.

— Bine, admit. Nu sunt în curent cu chestiunile medicale. Să trecem atunci la chestiunile în care sunt îndreptățită să-mi expun părerea. Cred că cunosc mai bine spiritul feminin decât Max Romer și pot să-ți spun că nicio fată tânără, și mai ales Catherine, așa de delicată și de bună, n-ar fi părăsit bărbatul iubit cu care voia să se căsătorească, numai pentru că o altă femeie i-ar fi arătat un teanc de scrisori de dragoste. Nu numai că nu l-ar fi părăsit, dar n-ar fi refuzat să-l vadă să-i dea prilejul să se dezvinovățească, în sfârșit n-ar fi trimis înapoi scrisoarea logodnicului ei, care desigur că ținea la o explicație, fără s-

o deschidă. O fată ușuratică incapabilă de a se stăpâni, vanitoasă și încrezută ar fi procedat așa poate, dar nu Catherine descrisă de Max Romer.

— Dar Catherine aceasta e. foarte tânără, fără experiență și nu știe ce e viața. Lovitura i-a venit pe neașteptate și a zdrobit-o.

— Știu că e tânără, că nu cunoaște dragostea ca o femeie, dragostea plină de răbdare, de înțelegere, aceea care știe să ierte slăbiciunile trecute ale bărbatului și să continue să aibă încredere în el în viitor. Voi bărbații, chiar cei mai buni dintre voi, poate tocmai cei mai buni, sunteți niște copii mari. Așteptați din partea unei fete ceea ce încă nu vă poate da... Auziți ce spun?... Nu-i așa de ușor să vorbești atâta prin telefon! Nu neg că dragostea Catherinei e aceea a unei fete tinere, dar e dragostea nobilă a unei fete nobile. Criticii au perfectă dreptate când susțin că Catherine n-ar fi rupt cu logodnicul ei pentru motivele pe care le dă Max Romer. El a scris cartea cu sinceritate, dar nu-i va convinge niciodată pe acei care cunosc într-adevăr ce-i dragostea și viața. Catherine n-ar fi procedat în realitate așa cum o obligă el să procedeze. O repet!

— Ei lăsați! adevărata Catherine, aceea care i-a servit de model lui Max Romer, a procedat ca în „Despărțirea cea mare”.

Urmă o tăcere, datorită surprizei... apoi Rodney auzi vocea duioasă vibrând de emoție.

— Ce vrei să spui prietene? De ce vorbești cu atâta patimă? Nu discutăm oare pur și simplu despre romanul la modă al unui autor necunoscut?

— Discutăm fapte, strigă Rodney. Discutăm tragedia care a zdrobit viața unui bărbat. Bărbatul acesta a făcut nebunia să zugrăvească toată povestea lui dureroasă, schimfcând-o extrem de puțin, ca să i se poată spune într-o zi că gfârșitul romanului său e o greșeală față de realitatea psihologică și că Catherine a lui nu s-a comportat așa cum o descrisese el! Prietenă! Cum n-o să ne întâlnim poate niciodată, vreau să-ți încredințez un secret, pe care nu l-am destăinuit încă nimănui și pe care nu-l voi încredința

altuia decât dumitale. Va fi o mare ușurare pentru mine și vei putea înțelege de ce mă înfurii când aud anumite critici. Vorbești chiar cu Max Romer! Am dreptul să afirm că n-am inventat nimic. Ei, tot mai poți susține că sfârșitul nu e real?

Rodney tăcu ca să audă răspunsul.

Niciun răspuns însă nu se auzi. Rodney mai așteptă puțin, dar o tăcere grea se lăsă asupra destăinuirii sale înflăcărate. În cele din urmă se hotărî să întrebe: „Alo” Ești acolo?... Niciun răspuns.

Steele sună atunci centrala!

— De ce ați închis? Nu terminasem convorbirea.

— N-am închis, ripostă t-telefonistul enervat. S-a închis la capătul firului. Trebuie să fi fost o eroare. Vreți să refaceți legătura? Numărul vă rog?

— Nu știu...

— Atunci nu pot să refac legătura...

— Bine... bună seara!

Rodney se îndreptă spre fotoliu și se așează.

Rămase ca trăsnet. De ce închisese ea aparatul într-un moment așa de impresionant?

Încrederea aceasta pe care i-o arătase el, și care se manifesta așa de rar la dânsul, fusese zvârlită, fără un pic de simpatie.

Un astfel de procedeu nu se potrivea cu vocea blândă. Totuși nu voia s-o acuze de cruzime pentru aceasta. Probabil că comunicația fusese întreruptă înainte ca destăinuirea aceasta care izbucnise năvalnic din inima lui Rodney să fi ajuns la urechile partenerei. De altfel era chiar mai bine așa, căci regreta deja încrederea care o arătase. Era extrem de important pentru dânsul ca identitatea lui Max Romer să rămână ascunsă.

Ce ciudat că prietena lui de la telefon făcea parte dintre aceea care socoteau ca neverosimile evenimentele principale din „Despărțirea cea mare”. Rodney o credea mai înțelegătoare. În fine exista acum o femeie pe lume care citind „Despărțirea cea mare” va ști că totul e adevărat, dureros de adevărat!

Rodney mai stătu o bucată de vreme să-și fumeze pipa, meditănd cu tristețe, și sperând vag că va fi chemat la telefon. Cum aceasta nu se întâmplă însă, se hotărî în sfârșit să se culce.

Avu un somn întrerupt și agitat. Pe la ora două se trezi de-a binelea, cu impresia că aude dincolo de perete plânsul disperat al unei femei. După ce ascultă însă atent, ajunse la concluzia că sunetele pe care le auzea erau gemetele vântului de decembrie din cămin. O visase pe sărmana văduvă care vindea chibrituri în colțul acela trist de stradă.

Gândindu-se la ea se hotărî deodată să o caute și să-i asigure sărmanei părăsite adăpost și hrană zilnică. O monedă de aur nu putea însemna decât un ajutor provizoriu. Și să aștepte ea până când azilul văduvelor va fi în plină activitate?

Un minut mai târziu adormi din nou. Visă că un pescăruș se lăsase pe încheietura mâinii și-l privea cu ochii lui negri și pătrunzători. Apoi zbură și deodată aripile albe se transformară într-un vâl de văduvă. Se întoarse brusc și iată că din dosul copacilor, călcând pe ierburi, apărea însăși Madge, venindu-i în întâmpinare – strălucitoare și frumoasăcu ambele mâini întinse.

— Oh! Madge zise el, Oh! Madge!

Și zâmbindu-i cu o seninătate blândă, Madge îi răspunse:

— Ești acolo?

— Unde e copilul, Madge? întrebă el cu mâinile încrucișate în fața ei.

Și Madge șopti: „Nu există niciun copil... n-a existat niciodată”...

Atunci el o cuprinse în brațele lui puternice.

Da. Adormise și, în sfârșit, vântul jalnic își încetă plânsetul și totul căzu în tăcere și nemișcare.

Îndoieli

Steele se trezi dimineța cu senzația teribilă de a fi fost jefuit, ceea ce-i era de nesuferit. Ceva nu era la locul lui. Ce însă?

Deodată își aminti că prietena de la telefon tăiase comunicația chiar în clipa în care aflase că partenerul ei e Max Romer. În ajun Steele încercase să se convingă că tăcerea subită se datora telefonistului de la centrală; acum dimineața însă înțelese că aceea cu care vorbise o făcuse intenționat. Ce motiv s-o fi îndemnat să procedeze astfel? Să fie supărată că fusese provocată să-și dea părerea despre un reman fără a i se fi spus că vorbește chiar cu autorul? Dacă ar fi știut, nu și-ar fi spus așa de deschis părerea poate... De exemplu, dacă el ar fi spus: „Eu sunt autorul „Marii Despărțiri” și aș dori să știu dacă dumneavoastră socotiți că am redat sinler realitatea, vocea blândă, care nu putea fi decât sinceră, tot și-ar fi expus părerea, dar în alt mod. După toate probabilitățile, ea trebuie să fi închis aparatul din cauza jignirii puternice.

Steele încercă să-și amintească tot ce spusese și recunoscă că în împrejurarea aceasta fusese o oarecare lipsă de probitate morală din partea lui, ceea ce era de neiertat între prieteni.

El întrebuințase expresiile: mă interesează – am auzit – am citit. Felul acesta de exprimare ar fi fost bun față de un reporter sau librar, chiar față de Billy sau o cunoștință oarecare. Dar vocii blânde ar fi trebuit să-i spună curat: am scris.

Lui Steele îi erau așa de nesuferite șiretlicurile, încât îi dădu dreptate partenerei sale și luă hotărârea să-i mărturisească totul diseară când va suna telefonul. Dar îl va mai chema ea oare? Aceasta era întrebarea. Avea încredere în dânsa că „se va ține de promisiune. Și totuși femeile sunt înzestrate cu un fel așa de ciudat de a privi angajamentele luate!

Toată dimineața lucră foarte serios. I se aduse o scrisorică amabilă de la văduva episcopului în care era invitat la ceai, la dânsa, pentru a doua zi.

Invitația aceasta cordială îi făcu plăcere lui Steele care se grăbi s-o primească. După amiază se duse la grădina zoologică. Cărțile sale îi aduseseră oarecare faimă ca amator de păsări rare și cunoscător de animale

sălbatică, și avea întâlnire cu un membru al societății pe care îl cunoștea de mult. Steele petrecu un ceas foarte plăcut acolo, în care provocă uimirea păzitorilor, prin felul său de a căpăta încrederea animalelor, ca niște procedee aproape magice.

După câțva timp însă fu recunoscut și se văzu înconjurat de curioși. Cum nu era amator de succes în felul acesta, își luă rămas bun, brusc de la prietenul său, promițând că va reveni în duminica următoare. Vederea coliviilor și ale gratiilor îl întristară, căci el considera pierderea libertății egală cu pierderea vieții.

Ieși apoi grăbit din parc și sec îndreptă spre lacul din apropierea lui Regent House unde știa că va putea privi în libertate desfășurarea aripilor albe.

Viața, lumina, libertatea, cât de mult le prețuia! Moartea, întunericul, închisorile, disperarea, erau lucruri foarte îngrozitoare, care întunecau bucuriile minunate ale vieții.

În după amiaza aceea, Steele nu izbuti să domesticească pescărușii, căci nu le putea «da toată atenția. Era preocupat și gândul lui zbura prin alte locuri. Tot timpul privea în alea din fața lacului, și arunca priviri cercetătoare printre tufișuri și ierburi. Nimeni nu se ivi totuși care să poată fi vocea blândă.

El își aminti atunci de „Despărțirea cea mare” și de ultimele cuvinte ale cărții care exprimau disperare. Înțelese atunci că numai dragostea l-ar putea smulge din neantul în care se lăsase târât.

Seara, în fotoliu, în fața focului, retrăind în gând ziua petrecută, avu senzația că fusese amăgit!... Se trezise de dimineață cu o dispoziție proastă care încă nu-l părăsise. Cum neliniștea interioară îl împiedicase să se concentreze toată ziua, înțelese că starea aceasta va continua până în clipa în care va ști de ce femeia a cărei voce semăna cu a lui Madge întrerupse legătura, de cum aflate că vorbește cu Max Romer, autorul „Marii despărțiri”. Privi ceasul și văzu că era 8 și $\frac{3}{4}$. Mai avea deci de așteptat un ceas și jumătate.

De abia se întoarse însă la masa de lucru și se auzi soneria telefonului.

Cum necunoscuți plicticoși nu încetaseră toată ziua de a cere legătura cu spitalul, Rodney instalat confortabil în fotoliu, ridică leneș mâna cu gândul de a apăsa pe butonul electric care îl chema pe Jake ca să dea deslușirile care îi erau cerute aceluia care le dorea. Dar gândul unei posibilități, a unei șanse eventuale, trecu prin cap și lăsă jos mina.

Să fie și ea oare tot așa de dornică de a se explica?

Steele străbătu hall-ul și ridică receptorul.

— Alo!

— Ești acolo? răspunse îndată vocea blândă.

Vino la mine!

— Da sunt aici, răspunse Steele, și dați-mi voie să vă prezint scuze.

— O secundă, zise vocea blândă, eu trebuie să vă cer scuze. Vă rog să mă iertați că am întrerupt legătura așa de brusc aseară, în clipa în care mi-ați destăinuit un secret așa de important și de pasionant.

— Nu trebuie să vă scuzați, vinovatul sunt eu, numai eu, se grăbi Steele să spună, cât timp ea tăcea. N-aveam dreptul să vă întind o cursă și să cer, părerea dvs. asupra unei cărți ca și cum aș fi doar un cititor oarecare și nu autorul. Ați avut deci dreptate să întrerupeți legătura, îmi pare rău că v-am înșelat.

— Asta nu înseamnă a înșela, răspunse vocea duioasă și blândă, și dumneata nu meriți nicio dojană, pentru că ai ținut să rămâi necunoscut cât mai mult posibil. De ce să mă fi supărat?

— Ei bine, pentru că sunteți așa de indulgentă, trebuie să vă mărturisesc că Max Romer e un pseudonim.

— Dar aveți tot dreptul să ascundeți numele adevărat în dosul unui pseudonim. Observațiile pe care le-ați făcut asupra caracterelor personajelor continuă - să-mi pară neadevărate. Dar asta nu găsesc că este înșelăciune.

— Depinde, răspunse Steele, depinde cui i se gomimică observația greșită. Dumneata nu ești din ființele

acelea pe care să dorești să le minți.

Un râs ușor, grațios se auzi, un râs care aminti lui Rodney pe acela a lui Madge.

— Oh! prietene, zise ea, începe să fie prea intim pentru telefon, ca și tot ceea ce vreau să-ți mai mărturisesc astă seară. Am terminat de citit „Despărțirea cea mare”.

— O clipă! o rugă Rodney. Dacă falsul meu nu v-a supărat prea tare, spuneți-mi atunci de ce ați întrerupt legătura aseară?

— Pur și simplu pentru că odaia a început să se învârtă dintr-odată cu mine, masa să se clatine și totul s-a întunecat. Am simțit că e mai bine să las jos receptorul atâta vreme cât mai puteam vedea aparatul. Mi-am revenit după un scurt leșin. Cred că eram foarte obosită, surmenată chiar. Poate citirea „Marii despărțiri” mă impresionase prea puternic. Și apoi, ce vreți, să descopăr deodată că îndrăznețele critici, pe care le făcusem cuiva asupra cărții, le făcusem chiar autorului! Chiar și o ființă mai puternică decât mine ar fi putut leșina! Nu-i așa Max Romer?

— Sufăr la gândul că v-ați simțit rău și că ați fost singură... exclamă Rodney cu căldură.

— Servitoarele se culcaseră. Nu uitați că era după miezul nopții. Dumneata ești răspunzător de veghea mea târzie, Max Romer.

Era o ironie afectuoasă în tonul care pronunța de fiecare dată pseudonimul acesta și ironia trezi în Rodney dorința de a-i revela adevărata lui identitate. Din considerație însă pentru Madge Hilary trebui să tacă.

— Prin urmare, ați terminat „Despărțirea cea în & re”.

— Da.

— Ce credeți despre sfârșit?

— Să vă spun cu toată sinceritatea?

— Bineînțeles!

— Ei bine, nu știu cum să fac să-mi placă sfârșitul. Pesimismul amar al eroului, durerosul lui „prea târziu”,

sărmanele animale moarte întinse la picioarele sale – simboluri ale dragostei ucise, ale nimicirii oricărei speranțe – lugubrul apus de soare care vestește suferințele Catherinei când va înțelege ce este adevărata dragoste și-și va da seama că a pierdut-o din capriciu și inexperiență, Valentin pe stâncă cu brațele încrucișate pe piept, sentinelă sofi tară peste ruine, și disperare, pradă celei mai crude lupte lăuntrice, căci femeia pe care o iubise pătimaș s-a căsătorit în aceeași zi cu un alt bărbat, acestea toate lasă pe cititor zdrobit, cu inima sfâșiată. Scena aceasta, admisibilă ca un episod, nu poate fi primită ca sfârșit.

— Nu exista alt deznodământ posibil din punct de vedere literar, explică Rodney ca să se apere.

— Punctul de vedere literar, admise vocea muzicală, e foarte important pentru romancier, dar nu e punctul de vedere cel mai important.

— După dumneata, care e punctul de vedere cel mai important?

— Punctul de vedere moral. Scriitorul are datoria să ridice idealul cititorilor săi, să le deschidă sufletul spre speranțe ca să readucă în el optimismul ca în versurile lui Browning:

Cât Dumnezeu e în cer, Totul e bine pe ftământ!

Un mare savant francez a zis: „Singura scuză a fierți. unii e să fie mai frumoasă decât realitatea”. Și un ilustru politician englez a declarat că misiunea principală a literaturii într-o lume plină de greutate și de tristețe e de a înveseli.

— Dar subiectul „Marii despărțiri” nu e o ficțiune, obiectă Rodney, e luat din cruda realitate.

— Atunci nu e literar, prietene! Adevăratul artist se zugrăvește oare pe sine în cărți?

— Nu pot să vă explic prin telefon cum am ajuns să scriu „Despărțirea cea mare”. Cât privește sfârșitul mi-ar fi fost imposibil să-l schimb, atât de puternic s-a înrădăcinat în mine realitatea lui.

— Cred că aş putea să vă propun un sfârșit mai bun,

riscă vocea blândă, cu glas cald.

— Propuneți, vă ascult!

Urmă o tăcere scurtă...

— Nu-i posibil prin telefon, zise ea!

Steele începu să râdă.

— Atunci, ne aflăm în fața unui obstacol de netrecut.

— Nu, nu tocmai. Zăresc mijlocul de a-l trece.

— Care e?

— N-ai vrea să vii la mine? Vom discuta în voie despre cele două sfârșituri.

— Sigur că aș fi onorat și încântat... Dar când? chiar astă seară?

— Da, astă seară, acuma chiar, în clipa asta.

Rodney fu așa de uimit că rămase cu receptorul în mână, fără să răspundă, și cât pe aci să întrerupă legătura fără să vrea. Își reveni însă și răspunse.

— Dacă o credeți serios, spuneți-mi vă rog pe unde să vin. Trebuie să iau un taxi, metroul sau trenul. Nu uitați că n-am deloc idee din ce parte a Londrei îmi parvine vocea dumitale.

— N-ai de luat nici tren, nici metrou, nici taxi. N-ai de mers decât foarte puțin. Locuiesc într-un apartament din Regent House. Coborâți scara și luați-o la dreapta. Apartamentul meu are nr. 34 la etajul al doilea. Apartamentele noastre sunt alături. Trebuie să vă mărturisesc totodată că eu sunt persoana plicticoasă care cântă așa de des Reveria.

— O, cerule, strigă Rodney. Am vorbit în fiecare seară numai cu un perete între noi?

Auzi iar râsul frumos, care i-l amintea pe al lui Madge și care-i oprea câteva secunde bătăile inimii.

— Da! Numai un perete între noi! Atâta timp cât peretele acesta ne desparte, e ca și cum am fi la o sută de km unul de celălalt. Vino prietene, să zidim punte peste „Despărțirea cea mare”.

Rodney șovăi. Era cuprins în același timp de două sentimente contrare. Unul îl împingea să alerge imediat spre atrăgătoarea necunoscută ca să profite de aventura

ce i se oferea, iar celălalt îl reținea din fidelitate față de trecut și față de amintirea logodnicei de pe vremuri, pe care vocea necunoscutei o trezea în el așa de dureros.

După o scurtă tăcere întrebă.

— Ești acolo?

— Da, răspunse vocea emoționată, sunt mereu aici.

— Ești prea bună cu mine, răspunse Rodney. Nu merit onoarea ce mi se face, dăruindu-mi atâta încredere. Vreau totuși să fiu demn de ea și de prietenia dumitale și iată de ce vă voi mărturisi imediat două lucruri: primul, că dorința mea puternică de a vă mai auzi vorbind după prima chemare la telefon se datora asemănării vocii dumitale cu aceea a femeii pe care am iubit-o și pe care n-am mai auzit-o vorbind de ani de zile. În al doilea rând, fata aceasta e Catheone din < (Despărțirea cea mare!" și cu toate că m-a înșelat și părăsit așa cum Catherine l-a înșelat și părăsit pe Valentin, n-am să încetez niciodată de a o iubi. Cât voi trăi îmi va fi imposibil să dăruiesc altei femei dragostea mea care îi va aparține în întregime. Ani de zile dragostea aceasta a fost ca ceva mort, închis într-o raclă dar, așa cum e, este singura dragoste pe care o voi cunoaște vreodată.

Steele nu putu distinge dacă ceea ce auzea la capătul firului era un hohot de plâns sau râs. Vocea dragă își pierduse din energie și claritate când răspunse:

— Prietene! Oh! Prietene!! Cum te înțeleg! Ascultă! Și vocea dumitale îmi amintește de vocea bărbatului pe care l-am iubit. Starea mea sufletească e aceeași. De altfel nu ți-am spus că sunt văduvă de mai mult de un an? N-am iubit și eu decât pe un singur om în viața mea. Inima mea îi aparține în întregime lui și-i va aparține până la moarte, chiar și după aceea! Ei, acum vrei să vii?

— Cu cea mai mare plăcere și imediat! strigă Rodney. În sfârșit vom putea vorbi fără ajutorul telefonului. Spuneți-mi însă de cine trebuie să întreb?

— Nu trebuie să întrebi de nimeni. N-ai decât și suni la nr. 34. Servitoarea mea te va introduce imediat în salon. Sunt singură acasă.

— Perfect zise Rodney, și închise telefonul râzând cu o senzație plăcută de așteptare.

În sfârșit o va putea vedea pe femeia cu vocea blândă, pe văduva în vârstă, fără să știe bine de ce, îi părea că trebuie să fie însăși Grația, Frumusețea și Mângâierea! Se va așeza în fața ei și ea îi va expune deznodământul pe care-l preferă.

Coborî scara în fugă dar luă ascensorul ca să urce la apartamentul vecin, de teamă să nu ajungă gâfâind în salon.

La etajul al doilea ieși din ascensor și sună la nr. 34.

Sfârșitul cel mai bun îndată ce sună Rodney Steele, i se deschise ușa și" fu introdus într-un mic hali asemănător cu acela al lui Billy.

— Doamna e în salon, domnule, zise servitoarea, deschizând ușa unei odăi, care în apartamentul lui Billy era sufrageria.

Steele intră și înconjură paravanul din fața ușii.

Salonul era luminat de lămpi plăcut voalate. Lângă cămin, într-un fotoliu stătea o femeie în rochie neagră de seară drapată artistic. Citea, și cartea pe care o ținea înaintea ei îi ascundea fața. De asupra cărții însă se vedea aureola unui păr splendid ondulat pe care lumina se juca în reflexe aurii.

Rodney fu impresionat de grația elegantei siluete și albeața de fildeș a mâinilor. Ansamblul îi dădu impresia unei femei mult mai tinere decât se aștepta să găsească.

În covorul gros, pașii lui nu făcură niciun zgomot.

Rodney străbătu odaia și se opri în fața ei.

Cartea pe care o ținea tânăra femeie tremură puțin, totuși ea păru că nu știe de prezența vizitatorului.

— Ei bine, doamnă, zise acesta, am venit să aud un sfârșit mai bun.

Tânăra femeie lăsă atunci cartea din mâini, se sculă în picioare și-l privi. Steele se dădu înapoi cu un pas, încremenit, căci recunoscuse chipul frumos al aceleia pe care o iubise atâta și pe care o pierduse de atâta vreme.

— Madge, Madge!!! strigă el. Tu ești?

— Da! Roddie! răspunse ea cu vocea ei dulce melodioasă, vocea aceea pe care o auzise la telefon, care îi amintise pe Madge de odinioară și care în clipa aceasta era stăpânită de o emoție puternică.

Madge îi întinse amândouă mâinile.

— Oh, Roddie! Nu-i acesta sfârșitul cel mai bun?

Rodney palid și sever se dădu înapoi.

— Lady Hilary, cum se face că sunteți aici? La 26 noiembrie erai la Simla. Am citit în ziare că la 26 noiembrie lady și lord Hilary au căpătat un fiu. Cum se poate deci să fii aici, întinzându-mi mâinile și pretinzând că ești văduvă.

Ea începu să râdă cu un râs nervos pe care nu-l putu stăpâni.

— Oh, dragul meu Roddie, nu mă privi cu un aer de înger acuzator care îmi străjuiește drumul spre rai. Nu pretind că sunt văduvă. Sunt chiar văduvă, și de mai bine un an. Nu știai? Credeam că aceasta era anunțul din ziare despre care i-ai vorbit fratelui meu.

— Nu i-am spus un cuvânt lui Billy despre asta. Chiar în ziua sosirii mele, cu 5 minute înainte de a mă întâlni cu fratele dumatăle, am citit anunțul nașterii unui fiu al lordului și lady Hilary. Billy mi-a spus că are să-mi spună ceva în legătură cu dumneata. Eu l-am întrerupt, spunându-i că știu... și Billy n-a mai insistat.

— Oh, Rodney! Ce păcat că Billy nu te-a întrebat ce anume știi. Ea râse din nou nervos.

Acum însă dragul meu ești informat. Știi că femeia care îți oferă ambele mâini odată cu inima ei e tot așa de liberă ca fata care acum zece ani a fost de ajuns de nebună ca să respingă cu aceleași mâini fericirea care i se oferea. Mi-am dat seama repede că am greșit! Și în timpul nesfârșit de lung al înilor pe care i-am trăit departe de tine ți-am păstrat o amintire credincioasă plină de regrete. Dar dragul meu pot să cred într-adevăr ceea ce mi-ai spus înainte la telefon? Că nu-ai încetat de a mă iubi și că inima ta mi-a aparținut mereu?

Rodney răspunse grav:

— Eu? nu v-am spus nimic dvs, lady Hilary. La telefon vorbeam cu o femeie pe care n-o văzusem niciodată, pe care niciun știam cum o cheamă și care îmi închipuiam că nu cunoaște nici ea adevărata mea identitate, o femeie în care aveam o încredere instinctivă o încredere absolută. Dar nu vorbeam cu dvs., lady Hilary! o repet.

Era în picioare, cu privirea rece necruțătoare.

Tânăra femeie rămase ca trăsniță. Fusese așa de dureros dezamăgită.

Rodney începu deodată să geamă și căută un sprijin să nu cadă.

Femeia care îl iubește încă, îl iubește de ajuns ca să nu ție seamă de cruzimea răspunsului a cărui cauză o bănuiește. Ea nu vede decât un singur lucru: că el suferă.

— Stai jos Rodney, ia scaunul acesta din fața mea zise ea. Să discutăm liniștit și toate se vor aranja. ISu vreau ca tocmai în clipa în care te regăsesc, neînțelegerea cu Billv să-și facă efectul. Pune-mi orice întrebare îți place și eu am să-ți răspund cu toată sinceritatea și am să-ți explic toate g-esturile mele așa cum le înțeleg eu. În clipa aceasta faptul esențial e că stăm unul în fața celuilalt, aici la mine, și că nu mai există PERETELE DESPĂRȚITOR între noi, că putem să ne spunem tot ce dorim fără ca cineva pe lume să „aibă dreptul să intervină. Nu-i ceva minunat? Ea se adânci în fotoliu, cu ochii spre flăcările căminului ca să-l lase pe el s-o privească în voie fără să se simtă observat. Poate că astfel expresia de surpriză și de spaimă va dispărea mai repede din ochii lui Rodney. Ea luă un evantai mic cu care începu să-și facă vânt. El, cu mâinile înfipite în brațele fotoliului în care s-a așezat, o privi în tăcere. Aici aproape de dânsul era fata pe care a iubit-o odinioară și care azi a ajuns la cea mai încântătoare perfecțiune a frumuseții feminine.

Chipul acesta, dulce și fermecător în ceasul adolescenței, era acum de o frumusețe desăvârșită. Pe vremuri Rodney nu cunoscuse decât promisiunile acestei frumuseți. Ochii ei mari castanii sunt azi luminoși și duioși, buzele mobile, gata să zâmbească, exprimând în repaus

stăpânire de sine, bărbia frumoasă indică puterea voinței și gândirea.

Inteligența se arată în fruntea înaltă. E chipul unei femei care a trăit și a suferit, dar pe care încercările vieții au lăsat-o fără amărăciuni, ci din contra mai bună, calmă și răbdătoare, de o răbdare pe care el o găsește patetică. Fiecare gest al tinerei femei are un farmec, rafinat, o siguranță de sine, care trădează obiceiul de a Comanda și de a fi ascultată cu aerul caracteristic al femeii de lume care comandă datorită poziției sociale, farmecului și frumuseții ei, care nu e niciodată încurcată, și care știe totdeauna ce are de spus sau de făcut.

Și în timp ce ea își făcea vânt în fața focului, Steele avu intuiția că ea așteaptă ca el să vorbească întâi, că el va trebui să rupă tăcerea.

De ce să vorbească însă? El n-avea nimic de spus, el care fusese deja provocat să spună prea multe.

Ce înaltă e! Silueta a rămas aceea a fetei iubite căreia i s-a adăugat farmecul maturității. Pliurile mlădioase ale rochiei negre îi subliniază albeața pielii. Singura bijuterie a lui Madge o poartă pe gât. E un șirag de perle minunat. Verigheta lordului Hilary strălucea pe mâna ei stângă înfiptă în brațul fotoliului.

Mișcarea lentă a evantaiului îl enervează pe Rodnev.

Deodată îl cuprinde un dor nebun de a se arunca la picioarele acestei femei minunate, de a sprijini capul lui pe genunchii ei și a o înlănțui cu brațele. Ca să reziste impulsului, începu să vorbească.

— Lady Hilary...

Ea ridică mâna ca să protesteze.

— Nu, nu așa. Asta nu pot auzi din gura ta. Dacă nu poți să mă chemi Madge, nu-mi spune în niciun fel.

— Nu știu ce să-ți spun Madge. Nu știu cu ce să încep. Trebuie să pun ordine în gândurile care-mi vin năvală. Poți înțelege tu că de ani de zile îmi impun să mă gândesc la tine numai - ca soția altui bărbat?

— Nu e nicio grabă prietene dragă. Așteptăm de atâta vreme! Nu putem să mai așteptăm încă?

— Eu n-am așteptat, articulă el sec. N-aveam nimic de așteptat. Mi-ai luat totul. Nu mi-a mai rămas nici speranța, nici idealul.

Ea continuă să-și facă vânt încet, ca și cum n-ar fi auzit nimic, apoi spuse:

— Nu știi cu ce să începi? Să începem cu momentul de față. Și lasă-mă să te ajut. Pune-mi orice întrebare vrei.

— Ce înseamnă anunțul din ziar că lady Hilary a născut un fiu?

— Anunțul vorbește despre lordul și lady Hilary de azi. Fratele mai tânăr al soțului meu era secretarul lui și în ultimii ani el făcu într-adevăr tot ce era de făcut. La moartea lui Gerald, el moșteni în același timp și titlul și postul. Tot ce era în legătură cu moartea lui Gerald, fu lăsat în umbră iar în ziare se înserară mai departe faptele și gesturile lordului și lui lady Hilary, dar nu mai era vorba de Gerald și de mine. De mai mult de un an nimic n-a mai apărut despre mine. M-am întors singură acasă cu ce posedam eu personal. Am luat apartamentul acesta și o casuță mică la țară. Apoi m-am instalat și am Așteptat...

— Ai așteptat?

— Da Rodney! Așteptam.

— Ce?

Ea întoarse încet capul și-l privi. Cât de mult îi îngreuna el situația. Cu toate acestea ochii ei fură plini de duioșie și de răbdare.

— Așteptam întoarcerea ța, dragul meu.

— Ce te făcea să crezi că am să mă întorc?

— Îi scriseseși lui Billy că ai de gând să te întorci pe la sfârșitul anului. M-am gândit atunci că ai să primești invitația lui a de locui la dânsul.

— Te-a anunțat de ziua întoarcerii?

— Da. Și te-am așteptat aici. Îți amintești ce ceață groasă se lăsase pe străzile Londrei în ziua aceea. Am stins luminile și m-am rezemat de pervazul ferestrei, ascunsă după perdele. Te-am văzut coborând din taxi, întorcându-te să plătești șoferul și aruncând o privire spre geamul de deasupra în care cineva ciocănea repede. În clipa aceea

privirea ta a trecut pe lângă mine fără să bănuiești, și din tot sufletul ți-am urat bun sosit.

În ochii lui Steele trecu o străfulgerare de mânie! Ea se ascunsese deci, se-ținuse departe de el și îi răpise astfel o primire călduroasă care i-ar fi făcut atâta bine.

Își aminti de doamna de la gară îmbrăcată în blănuri cu buchețelul de toporăși, care alergase cu brațele deschise să-și întâmpine fiul școlar micuț cu cuvintele: „Dragul meu copil, fii bine venit! Ah! ce fericire că te-ai întors!”

Își mai aminti de asemenea de călătorul care coborâse din taxiul din spate pe care familia întreagă îl primise din pragul ușii cu chiote de bucurie, și căruia tânăra soție cu voce emoționată îi zisese: „Fii bine venit, iubitul meu! Aceste zece zile fără tine mi-au părut zece ani! Ce fericire să ne regăsim!”

Față de atmosfera aceasta de familie el se simțise îngrozitor de singur și suferise că nu-l așteaptă nimeni. Și în clipa aceea chiar Madge era la o fereastră, în întuneric, pândindu-i sosirea ascunsă după o perdea! La gândul acesta privirea-i deveni severă.

— Deci știai că sunt dincolo de peretele acesta în apartamentul fratelui tău? rosti el.

— Nu numai că știam, dar am fost chiar eu prin apartament ca să fiu sigură că ai tot ce-ți trebuie. Și trebuie să-ți mărturisesc Roddie, că am lăsat câteva clipe mina pe spătarul fotoliului din bibliotecă unde capul tău trebuia să se odihnească... Și am sărutat perna ta...

— Billy știa că tu știi?

— Billy? Sigur. Îndată ce s-a despărțit de tine a alergat aici să-mi repete cuvintele tale care de altfel nu erau pline de speranță pentru mine. Eu m-am gândit însă că nu ești tu omul care să împărtășești imediat sentimentele tale intime fie și draguțului de Billy și n-am pierdut încrederea. Și apoi, nu era deja o fericire imensă, sosirea ta cu Billy și instalarea ta așa de aproape de mine?

Se opri sperând un răspuns care însă nu veni.

— A doua zi, continuă ea, te-am zărit când ieșeai din

casă și când te-ai întors înapoi. Mai târziu însă, spre, seară doream deja mai mult. Simțeam nevoia să-ți aud vocea, între noi nu era decât un perete. Tu erai departe și eu de partea cealaltă. Cu toate acestea nu puteam să aud vocea aceasta dragă! Să fi putut măcar să-ți urez noapte bună A și să te aud urându-mi și tu același lucru! Zece ani lungi au trecut fără ca să ne fi spus bună seara!

Atunci, deodată, mi-a căzut sub ochi telefonul. Și mi-am amintit că se suna adesea la Billy ca să se cheme spitalul... M-am gândit că aveam oarecare șanse să te aud răspunzându-mi, să aud vocea ta, fie chiar prin telefon! N-am prevăzut însă unde are să ducă. Billy îmi spusese că mă crezi în India. Am sunat, și, o clipă mai târziu, stăteam de vorbă „noi doi, tu și cu mine. Era așa de ciudat și de emoționat să-ți spun bună seara numai cu un perete între noi!

Madge tăcu și-și făcu mai departe vânt cu evantaiul, cu privirea ațintită în foc.

Și tot timpul niciun răspuns nu veni de la bărbatul taciturn din fața ei.

— Nu aveam intenția să te mai chem o dată. reluă ea după un minut de pauză în care sperase că va începe el să vorbească. A doua seară însă exact la aceeași oră, în timp ce cântam Reveria, mă cuprinse o dorință de neînving de a cere din nou legătura cu tine. Era ca un ordin imperioscăruiă îmi era imposibil să nu mă supun. Am cerut numărul tău înainte de a-mi aminti că nu puteam să mai întreb o dată de spital. Atunci mi-a trecut prin minte să-ți cer noul număr al spitalului. După aceea, Rodney, știi și tu... s-a întâmplat ceva neînchipuit de minunat, tu însuși mi-ai propus e prietenie prin telefon! Mi-ai cerut să te sun în fiecare seară și spuneai că simți nevoia. În singurătatea mea ai venit tu spre mine. Ah! cu câtă bucurie ți-am făgăduit că te voi chema și cu câtă grijă am ascuns bucuria aceasta de teamă să nu mă trădez! Era o dată cât pe aici să descoperi totul. Era în prima zi a convorbirii noastre prietenești când mi-ai spus, ești acolo? Cum n-ai mai continua, t să vorbești am. crezut că te-ai îndepărtat o

clipă de aparat și am șoptit pentru mine „Ești acolo, iubitul meu Roddie?”

Urmă încă o pauză. Madge zâmbi la foc, și pe obraji îi apărură gropița pe care o cunoștea el.

— Am fost fericită să știu Rodney că în fiecare zi așteptai clipa în care te voi chema cu întrebarea „Ești acolo? Acum nu mai „ești acolo”, ci „ești aici”...

Femeia aceasta care-l iubește nu-i spune cât de dezamăgită e de atitudinea lui, nu-i mărturisește cum își închipuise ea prima lor întâlnire, cât de diferită de ceea ce era acum!! Rostise cuvintele „Ești aici?” așa fel ca și cum prezența lui Rodney ar fi adus fericirea visată. Pentru ea, cuvintele acestea „Ești aici” însemnau I rațele lui Rodney înlănțuind-o și cuvinte de dragoste șopti amețitor în ureche.

Urmă o tăcere, în care nu se auzeau decât zgomotele îndepărtate. Amândoi priviră în ace. ași timp spre ceas căci era 10 și 15!

— Nu reușesc să mă conving, zise Rodney brusc, că tu ești persoana cu care vorbeam la telefon.

Ea se ridică, apropie un scaun de măsuta pe care era aparatul și ridică receptorul.

— 494 MAYFAIR vă rog. Cu receptorul în mână, cu cotul pe masă așteptă.

Rodney, în clipa în care ea se aplecă spre lampă, admiră reflexele aurii ale splendidului păr.

— Ești acolo, întrebă ea?

Da. E într-adevăr vocea așa de ciudat de atrăgătoare auzită la telefon.

— E plecat de acasă? Nu-i nimic. Mulțumesc... Nu, nu-i nimic de comunicat. Voi suna mâine. Bună seara.

Ea lăsă jos receptorul și se întoarse să se așeze în fotoliu.

— Poftim Roddie, ai fost de față la ceea ce se petrecea în fiecare seară.

Rodney se ridică și rămase în picioare cu spatele la foc, dominând-o cu înălțimea lui. Madge din fotoliu ridică ochii spre dânsul și-și aminti că aceasta era atitudinea lui

obișnuită când avea ceva important de spus.

— Da. Am văzut, rosti el cu asprime și gravitate, am văzut cum am fost mistificat. Mai am de aflat încă motivul pentru card mi s-a întins cursa aceasta.

Ea se sculă cu un gest de protest și spuse roșind.

— Oh Roddie! Mistificare! Cursă! Nu ești prea aspru?

— Deloc. Am căzut într-adevăr într-o cursă căci îmi închipuiam că vorbesc cu o străină care nu-mi cunoștea numele așa cum nu-l știam eu pe al ei. Crezi că un bărbat poate suporta să fie înșelat în felul acesta și să fie tratat ca un imbecil? În plus, ai început printr-un șiretlic. Aveai nevoie să te prefaci că ai nevoie de infirmiera primă a Spitalului Metropolitan? Ți-ai continuat comedia, cerând noul număr de telefon al spitalului, tot timpul, în sfârșit, te-ai străduit să mă minți, să mă înșeli. Și faptul că tu Madge, că tu ești aceea care m-ai înșelat în halul acesta, e mai rău decât toate... Billy era și el la curent cu povestea asta cu telefonul?

— Nu Rodney. Nimeni nu era la curent.

— Dar Billy știe că eu nu trebuie să aflu că locuiești aici.

— Da, asta știe.

— Și cine mai știe?

— Soția lui Billy căreia i-am cerut să nu mai pomenească de mine în fața ta.

— Cine încă?

— Ah, Roddie! Soții Jake. Și ei știau că nu trebuie să pomenească de mine până nu ne întâlnim. Dar, dragul meu, sunt foarte mâhnită de indignarea ta! Nu poți oare să înțelegi? Îmi părea imposibil să te revăd după drama care ne despărțise și atâția ani de fericire pierdută, fără să știu mai întâi ce sentimente aveai pentru mine. Mi-era teamă că dacă ne vom regăsi în mod firesc să nu mai poată fi între noi decât o prietenie banală. Am fi avut mai târziu oare curajul s-o transformăm în alt sentiment? Voiam deci să mai aștept puțin, să lucrez cu prudență, să evit în fine ca vreo persoană bine intenționată de altfel dar neîndemânatică să ne puie unul în fața celuilalt pe

neasteptate. Fi sigur că dacă prietenia prin telefon n-ar fi avut rezultate fericite, ți-aș fi scris pur și simplu cerându-ți să vii să mă vezi. Totuși Rodney n-aș fi îndrăznit să-ți deschid inima mea acum, neștiind ce simți tu. În tot cazul, indignarea ta de acum provocată de greșeala tacticii mele, nu anulează cuvintele pe care mi le-ai spus înainte cu un ceas. Mă agăț de ele din toate puterile. Ți pot spune, fără rușine sau teamă, că și eu te iubesc din tot sufletul. Cât voi trăi niciodată nu voi mai putea dăruia altui bărbat dragostea mea care ți-a aparținut numai ție.

— Ceea ce am spus înainte cu o oră repet că nu ție îți spuneam, nu lui Madge, ripostă Rodney posomorât. îi spuneam necunoscutei cu vocea blândă, femeii în care îmi pusesem toată încrederea și nu femeii care-și bătuse joc de mine.

— Dragul meu! Dragul meu! Dacă nu mi-ai spus-o mie Madge, ai spus-o despre mine. Nu poți ierta o greșeală făcută din dragoste și cu intenția de a te face fericit. S-a mai întâmplat odată cu o dragoste mare asemănătoare cu a noastră, o greșeală în felul acesta, care tot avea o intenție bună la bază.

— Știu la cine faci aluzie. Eu însă nu sunt așa. Există bărbați care într-adevăr nu pot suporta să fie mistificați de femeia iubită fie și din dragoste. Eu ți-am spus că nu pot face parte dintre ceilalți.

— Bine, făcu Madge obosită, dar fără enervare. Să nu mai discutăm. Am făcut o greșeală de neiertat și-i voi suporta consecințele. Cât mă privește pe mine nu vreau cu niciun chip ca amorul propriu să intervină.

— Nu crezi că ai face bine să stai jos acum, să discutăm despre altceva? Aveam atâtea să ne spunem astă seară!

El se așeză cu coatele pe genunchi, cu bărbia în palme, privind țintă în foc. Madge îl examina cu atenție și inima ei se umplu de indulgență văzând cât mai rămâne încă din copil chiar în bărbatul cel mai puternic.

După o clipă riscă:

— Rodney, ce-ar fi să vorbim despre „Despărțirea cea

Mare»? Cum ai scris-o?

Șarpele veninos

Rodney Steele ridică brusc capul la întrebarea lui lady Hilary. În ochi îi apăru o expresie de ușurare că va putea în sfârșit să vorbească sincer și fără înconjur.

Poate că continua să privească la foc, ușurarea aceasta se resimți în atitudinea lui care deveni mai prietenoasă. Vocea care răspunse era blândă.

— „Ce suferință îngrozitoare!” „Durerea cea mare” pro. vocată de ruperea logodnei noastre, îmi rodea viața ca un cancer. Nu cred să fi avut de la început intenția de a scrie un roman pentru tipar. Gândeam doar că împărtășind hârtiei sentimentele mele mă va ușura. Când cartea a fost gata, mi-am dat seama că am făcut foarte bine. În romanele anterioare zugrăvisem iubiri fanteziste și pasionate în care nu credeam eu însumi. Vorbisem adesea cu ușurință despre dragoste și cu ironie despre căsătorie, dar cititorii se înșelau când mă credeau totuși plin de iluzii.

În cele din urmă povestind propria noastră tragedie am simțit că am un subiect bun de roman, care era pe deasupra și adevărat ca viața însăși. Am lansat cartea sub un pseudonim. Nu bănuiam deloc că va produce o astfel de senzație, dar speram că va cădea într-o zi și în mâinile tale și că ai să afli astfel adevărul și cât de mult am suferit eu. Madge, de ce ai spus că era imposibil ca în realitate Catherine să-l fi respins pe Valentin așa ca în carte? Ești singura persoană pe lume care n-ai dreptul s-o spu Ea îl privi grav, întrebător și trist.

— Rodney, de ce n-ai scris tot adevărul?

— L-am scris în întregime. Natural că a trebuit să schimb unele lucruri mici: așa am schimbat boala din Africa de sud într-un accident de vânătoare în Anglia și am făcut din infirmiera din Africa de sud o nurse într-o clinică din Anglia. E drept că infirmiera a plecat din Transvaal și a venit după mine la Londra îndată ce a aflat că eram logodit. Din partea ei nu era însă niciun pic de dragoste. Ceea ce voia ea erau banii. Cred că ea știa foarte bine că

nu aveam mintea limpede când i-am scris scrisorile acelea stupide.

— Chiar le uitaseși cu desăvârșire Rodney?

— Absolut! N-am să uit niciodată de uimirea mea dureroasă când am văzut scrisorile acelea în mâinile tale, când le-am citit și recunoscut scrisul, fără să-mi amintesc de a fi scris vreun rând măcar din ele. A fost o încercare îngrozitoare. Cred că din cauză că rămăsesem ca și trăsnit de descoperirea aceasta, n-am avut atunci puterea să mă dezvinovățesc de față cu dânsa. Singurul meu gând era să lua de acolo pe femeia aceea cu scrisorile mele, să plec și eu de lângă tine cât mai repede posibil. Am plecat cu dânsa, neștiind aproape ce fac, unde mă aflu, cine eram, și ce trebuia să cred. Dar nu mi-am închipuit nicio clipă că n-am să te mai revăd. De ce ai refuzat Madge să mă primești sau măcar să-mi citești explicațiile?

— N-am avut curajul Roddie!

— Cum n-ai avut curajul? foarte curios! Spune **n**: a degrabă că erai prea mândră?...

— Nu cred deloc să fi fost mândrie. Ceea ce știu era că aveam inima zdrobită. Ce s-a întâmplat după aceea?

— După aceea? doar ți-am spus! Dânsa nu voia decât bani și am cumpărat-o. Pe urmă m-am dus să consult pe dr. Brand asupra cazului meu. E unul din cei mai mari specialiști în boli nervoase. A fost plin de blândețe cu mine, plin de simpatie, el mi-a spus că adesea hemoragia cerebrală are drept consecință pierderea totală a memoriei, că zile, săptămâni sau luni se șterge amintirea evenimentelor care au avut loc, înainte sau în timpul bolii, mai ales în cazurile când boala n-a fost îngrijită la timp sau tratamentul n-a fost potrivit. În certificatul pe care mi-l dăduse scria că, după părerea lui, nu eram răspunzător de ceea ce aș fi scris în timpul bolii. Adăugasem și certificatul acesta la scrisoarea mea explicativă, dar mi-ai trimis înapoi plicul fără să-l fi deschis.

— Oh! Roddie! gemu ea, sărmanul meu Roddie!

— După vizita mea la Brand, am revăzut pe femeia aceea și am silit-o să citească certificatul. I-am arătat că

jocul ei e limpede și că trebuie să-mi înapoieze scrisorile. Ea a refuzat și m-a amenințat că îmi intentează proces de rupere a angajamentelor și că te va aduce și pe tine în fața tribunalului, ceea ce nu puteam tolera în niciun caz. Cum n-aveam pe nimeni care să mă sfătuiască, am vândut tot ce aveam, și i-am plătit suma pe care o cerea ca să evit scandalul, să-mi recapăt scrisorile și să obțin o hârtie care să pună capăt oricărei pretenții din partea ei pe viitor. Și atunci Madge, cum nu voiai să știi de mine, am plecat pe continent, și am rătăcit prin lume. Am scris mult, am avut oarecare noroc, dar și ceasuri pline de amărăciune.

— Și ce-a făcut femeia aceea?

— Dânsa? S-a întors în Transvaal. Probabil că s-a căsătorit cu vreun fermier și că e foarte fericită.

— Și ai putut să nu te căsătorești cu ea? zise Lady Hilary acoperindu-și fața cu mâna.

— Desigur! Nici vorbă! exclamă el. Cum poți să-ți închipui că m-am gândit vreodată să mă căsătoresc cu dânsa?

— Pentru că, după cele ce mi-a povestit...

— Ce ți-a povestit?

— Că trebuia s-o iei de soție! Că era o chestiune de onoare! Că în fond îți era deja soție și că, dacă te despart de ea, am să fac rău nu numai ei, dar și unui micuț nevinovat. Oh! Roddie, nu se poate să nu știi tu ce mi-a spus ea! De asta „Despărțirea cea mare” nu-i exact viața. Niciodată n-aș fi putut să rup cu tine din simplă gelozie, orgoliu rănit sau jignire meschină, din cauza unor stupide scrisori de dragoste scrise altei femei. Dar din clipa în care femeia aceea avea dreptul să se considere soția ta cu excepția numelui, mi s-a părut mie, fată lipsită de experiență, că să te rețin lângă mine ar fi o crimă. Un an mai târziu eram mai bătrână cu zece ani! Înțelegeam mai bine viața căci promisem de acum unele lecții crude, și învățasem pe spinarea mea că din două rele nu poate ieși un bine și că o căsătorie fără dragoste este poate cea mai teribilă dintre crime. Când rupsesem cu tine însă eram tânără de tot și. În disperarea și în suferința mea morală

am crezut că trebuie neapărat să te îndepărtez.

Madge vorbea cu glas slab, cu fața în mâini. Când Rodney se ridică însă ea îl privi și inima ei încetă să mai bată în fața priveliștii ce i se oferea.

Steele căpătase chipul unui asasin. Furia lui era cu atât mai îngrozitoare cu cât era mută.

El își frângea într-una mâinile căutând ceva să distrugă. Lady Hilary se apropie de el.

— Calmează-te! Calmează-te! îi spuse ea.

El o privi cu o disperare mută.

— Vorbește Rodney, strigă ea. N-ar importanță ceea ce spui, dar spune ceva! Fă-mi rău, dar ușurează-ți sufletul. Prietene! încetează de a mai suferi atâta!

Fără să scoată un cuvânt, el se îndepărtă de dânsa, se apropie de fereastră, ridică storul și rămase cu fruntea sprijinită de geam, privind în noapte.

În tăcerea tragică a odăii, ceasul de pe cămin părea foarte zgomotos, și murmuralele străzii aveau în ele ceva sinistru și amenințător.

Lady Hilary se așează din nou și așteaptă.

Niciunul nici celălalt n-ar fi putut spune dacă trecuseră minute sau ceasuri, în cele din urmă ea îl auzi trăgând storul. El se întoarse lângă dânsa, se așează în fața ei și o privi în albul ochilor.

— E o minciună înspăimântătoare! Madge. Nimic nu e adevărat din toată povestea asta!

— Oh, Rodney, șopti ea.

Se uitară unul la celălalt și urmele suferințelor tainice pe care le înduraseră în acești zece ani lungi apărură deodată pe chipurile lor. Pe chipul lui singurătatea, pe al ei mai rău decât singurătatea, și durerea pe care o resimțiră în clipa aceea nu se putea exprima în cuvinte. Ea șopti încet:

— Rodney ești sigur? N-ai uitat? Ca atunci cu scrisorile?

— Sunt absolut sigur că n-am uitat, răspunse el. De altfel pot să-ți dovedesc cu hârtia care a semnat-o femeia aceea în care scrie că plata sumei pune capăt oricăror

pretenții pe viitor. Toate pretențiile ei posibile sunt specificate acolo. Ah Madge, strigă el cu o violență neașteptată. N-am s-o iert niciodată pe ticăloasa aceea. Dacă ar fi fost astă-seară aici cred că aş fi ucis-o.

— Ştiu dragul meu, am văzut expresia feței tale și m-am îngrozit. Vezi, chiar dacă ai fi mințit ființa aceea mizerabilă, asta nu mi-ar fi readus cei zece ani pierduți. Să ne mângâiem însă cu gândul că dragostea noastră a supraviețuit catastrofei și pe viitor să ne bucurăm de explicația de astă seară care ne-a redat încrederea noastră reciprocă. Am înțeles acum că logodnicul meu nu e vinovat decât de a fi scris altei femei câteva scrisori de dragoste de care nu era moralmente cu nimic răspunzător, iar eu n-am rupt cu tine decât indusă în eroare și crezând că n-am dreptul să mă căsătoresc cu tine. Cum nu suntem încă bătrâni – eu am 29 ani, tu 37 – putem avea încă, dacă vrem, ani frumoși înaintea noastră.

Ea zâmbi puțin sfios și adăugă:

— N-am putea să ne ajutăm unul pe celălalt ca să înecăm suferințele trecute într-o eră nouă de fericire?

El se sculă în picioare și se sprijini de cămin cu privirea îndepărtată și tulbure.

— Mi-e rușine să-ți spun, Madge, rosti el, dar fericirea aceasta sosește prea târziu pentru mine. Mă tem că nu mai doresc ceea ce doream cu atâta înverșunare acum zece ani. Am luat obiceiul unei libertăți nestăvilite, a unei vieți de vagabond, azi aici, mâine în altă parte fără să întreb de nimeni. Sunt stăpânul Destinului meu, căpitanul sufletului meu. Nu mai sunt bun la nimic decât să vagabondez după bunul plac. De altfel n-am nimic să-ți ofer care să fie demn de tine, de tine care meriți tot ce poate avea frumos și nobil un bărbat ca să-ți ofere. Trebuie să-mi urmez drumul și să-mi continui opera. Nu valorează ea așa de mult o prea aceasta, făcu el cu un zâmbet dezamăgit. La urma urmei.

tot criticii aveau dreptate în ce privește „Despărțirea cea mare”. Nu-i chiar viața însăși.

Ea răspunse cu curaj, întrebându-se în gând dacă va

mai avea putere să suporte mult timp refuzul lui.

— Nu te lăsa descurajat, Roddie! Are să se găsească totdeauna lume care să susțină că nici Catherine nu proceda altfel. Ai scris din viață tot ce ai crezut tu că e așa! Vezi că ai dreptate când afirmi că sfârșitul pe care l-ai dat tu e singurul posibil. Acum cred că trebuie să te trimit acasă, că e târziu.

El o privi cu ochii plini de regret.

— Madge, pot să-ți pun o întrebare?

— Întreabă ce vrei.

— De ce te-ai căsătorit cu Hilary?

— M-am purtat foarte urât față de dânsul, răspunse Madge cu gravitate. Cu toate că trebuie să recunosc că pe atunci nu știam ce fac. M-am străduit însă să-mi răscumpăr vina prin nouă ani de răbdare în care nu m-am plâns o singură dată. M-am măritat cu Gerald pentru că nu aveam de ajuns încredere în mine când voi fi liberă. Mă temeam că voi avea slăbiciunea să te chem înapoi. De fapt, eu am fost victima mai mare.

Se ridică și înaintă spre mijlocul odăii.

— Roddie, trebuie să-ți spun la revedere! Nu pot să te mai rețin acum. La revedere.

— E pentru alți zece ani, Madge?

— Cum ai să vrei tu, dragul meu. Eu rămân aici. Ți-am făcut într-adevăr mult rău pe vremuri, dar până azi n-am știut nici eu cât. Să dea Domnul să nu-ți mai fac rău niciodată. Nici orgoliul meu, nici durerea mea nu ți se vor mai pune în cale. Dacă m-ai fi dorit eram aici. Tu însă n-ai nevoie de mine. Nu-ți cer să rămâi. Îmi pare bine măcar că discuția noastră de astă seară n-a fost zadarnică. Bună seara, Roddie. Mă tem că ai să fii nevoit să-ți deschizi singur ușa pentru că ne culcăm de obicei devreme în domeniul meu mic.

Ea îi întinse mâna, cu un zâmbet prietenos. Rodney rămase în fața ei umil și puțin încurcat.

— Madge, zise el, nu pot să-ți strâng mâna. Sunt adânc mâhnit. Să nu mă crezi o brută, cu toate că eu mă

consider o brută față de modul cum te-ai purtat cu mine. Dacă ți-aș strânge mâna însă - și vocea îi tremură, dacă aș încerca să-ți strâng mâna nu mi-ar mai ajunge. Dacă te ating, nu mai pot pleca.

— Atunci să nu ne dăm mâna. Bună seara.

Madge se întoarce și se îndreaptă spre căminul în care focul murea. El ieși din odaie fără să știe cum, și trase automat ușa după el. La zgomotul acesteia, își dădu seama de abia că se despărțise de Madge probabil pentru totdeauna.

Se opri pe prag. Va avea oare puterea să plece? Avea o nevoie disperată de dansa, e drept, dar nu dorea să trăiască numai și numai pentru ea. Fiecare fibră a ființei lui suferea, și totuși nu mai putea să-i ofere ei locul pe care îl merita.

Rodney rămase nemișcat la ușa apartamentului lui lady Hilary luptând cu sine însuși. Nu voia să ofere acestei ființe minunate locul al doilea în viața sa și simțea că nu-i poate oferi primul.

În timp ce rămăsese nemișcat, o mână ușoară dinăuntru pusese lanțul și încuiase de două ori.

Încercă atunci s-o strige pe aceea care era acolo dar nu primi niciun răspuns. Ciocăni la ușă, însă nimeni numai era acolo să-i răspundă.

Rodney coborî încet scara și-și zise ca primise răspunsul. Ajuns în fața ușii apartamentului lui Billy scoase cheia, deschise și intră.

Soții Jake trebuia să se fi culcat de mult. Focul bun din sobă crea o atmosferă plăcută în odaia ordonată și curată. Steele se simți totuși copleșit de tristețe.

Se apropie de telefon și-l privi cu ciudă, căci telefonul era acela care stricase totul. Fără mijlocul acesta de a comunica orbește n-ar fi fost indus în eroare și lucrurile ar fi luat o altă întorsătură. Regretele erau însă fără rost»

Adâncit în gândurile sale, el nu observă cu câtă grijă soții Jake îi pregătiseră pe o măsuță sandvișul și whisky cu soda. Nici nu avu curajul să-și fumeze pipa. I se părea că pierduse totul odată cu vocea blindă și plăcerea zilnică a

conversației telefonice. O pierduse pe Madge odată cu încrederea sa în „Despărțirea cea mare”. În starea lui actuală de spirit, aceasta din urmă era poate lovitura cea mai crudă.

Se duse să se culce, stinse lumina, și odată întins se întoarce și se învârti fără să se poată liniști. Madge, de cealaltă parte a peretelui trebuia să se gândească probabil că el e o brută fără seamăn. Madge care așteptase cu atâta încredere întoarcerea lui! Fusesse chiar în odaia aceasta ca să se convingă că lui nu-i va lipsi nimic!

Deodată în întuneric își aminti de unele cuvinte ale în Madge. Cuprinse atunci perna în brațe, oftă adânc și-și vârî capul în puful moale. Găsi acolo probabil odihna pe care o căuta, apoi două minute mai târziu adormi.

Văduva episcopului

Doamna Bellamy îi întinse lui Rodney a treia ceașcă de ceai.

— Povestiți-mi acum demersurile care le-ați făcut ca să regăsiți femeia aceea sărmană, zise ea instalându-se confortabil în fotoliu și privind pe bărbatul din fața ei cu o expresie care arăta multă pricepere în privința descoperirii nenorocirilor interesante.

— Am căutat în toate părțile, începu Rodney. Am pornit de la colțul de stradă liniștit unde o întâlnisem în seara aceea. Am străbătut străzile apropiate, am vizitat grădinile publice, chiar și bisericile, uitând că - mă aflu la Londra unde oamenii sunt prea ocupați ca să se mai gândească la religie și în altă zi decât duminica. Dacă aș fi avut de a face cu o văduvă florentină aș fi găsit-o precis în umbra sfântă a unui vechi portic. Presupun că atitudinea Fecioarei din biserica catolică, ținuta ei, o apropie așa de mult de femeile părăsite și de cei nenorociți. M-am amestecat cu mulțimea care înțesea magazinele pentru cumpărăturile de Crăciun la Oxford Street, Regent Street și Picadilly. Am rătăcit de asemenea prin procesiunea impresionantă de pe Bond Street. Am umblat pretutindeni zadarnic. M-am întors cu buzunarele umflate de cutii de chibrituri, cumpărate de la toți vânzătorii vagabonzi pe

care îi întâlnisem și întrebasesm de dânsa. Nimeni însă n-o văzuse pe nenorocita femeie. Numai un singur om, bătrân măturător al străzii din colțul căreia o văzusem oprindu-se, acela o cunoștea. El îmi povesti că după plecarea mea ea plecase repede plângând încă și șoptind mereu: „E salvarea și Home-ul”. Când trecu pe lângă măturător ea îi dăruie o cutie de chibrituri. Gândiți-vă ce delicateță sufletească denotă gestul acesta la o femeie săracă. Să se oprească să dăruiască ceva unui om tot așa de sărac ca și dânsa. Măturătorul și-a dat seama atunci că nu era o vânzătoare obișnuită. Mi-a vorbit de dânsa cu oarecare dispreț, oarecum ca de o aventurieră. Eu m-am înfuriat atunci și am pus înapoi în buzunar cei șase pence pe care-i pregătisem și nu i-am dat decât un penny căci mă supăra să aud vorbindu-se așa grosolan despre sărmana mea văduvă. Văduva episcopului zâmbi

— Sunt sigură că soțul meu ar fi procedat ca și dumneata. El era foarte darnic cu cei sărmani și foarte discret cu sentimentele lor. Avea în plus un fler extraordinar în a descoperi săraci sfioși și ceea ce le putea fi lor mai de folos.

Rodney se simți fericit în tovărășia d-nei Bellamy.

Simpatia aceasta înțelegătoare exprimată afectuos, care i se oferea aici, îi reda încrederea în sine, pe care evenimentele din ajun o alungaseră. Pe de altă parte era măgulit de plăcerea și mândria pe care i-o arăta d-na Bellamy pentru că primise să ia ceaiul numai cu dânsa. Gesturile acesteia erau aproape afectuoase, datorită temperamentului ei entuziast și îngăduite de vârsta nobilei femei. El povesti cu umor și pitoresc călătoriile sale, experiențele sale în diferite țări, dar vorbi cu modestie despre persoana sa și cărțile sale, atunci când amabila gazdă aduse în discuție subiectul acesta la care părea să ție mult. Răposatul episcop apreciasse mult romanele lui Rodney cu stilul lor viguros, cu prospețimea descrierilor, cu cunoașterea profundă a țărilor descrise.

El citise câteva din aceste romane d-nei Bellamy în timpul vacanțelor. Se datora mai ales acestor amintiri

importanța pe care bătrâna doamnă o dădea întâlnirii ei cu romancierul.

Din clipa în care Prudence, femeia din casă, îl introdusese în impozantul salon episcopal, Steele se regăsise în atmosfera familială a primei lui copilării. Amintirea părinților, pierduți din nefericire prea devreme, odată cu obiceiurile și credințele lui de altă dată îl năpădi. În palatul acesta, tot ce se vedea evoca memoria prelatului care locuise acolo. Portretele lui, atârinate pe perete și sprijinite pe mobile, atestau înalta lui demnitate. A o cunoaște pe văduva lui, așa de nobilă, așa de delicioasă, care făcuse din locuința lor minunată un sanctuar în memoria celui dispărut, însemna a-l cunoaște oarecum și pe omul pe care-l iubise și venerase ea fără încetare. Atât timp cât va trăi ea, el nu va fi cu totul dispărut.

— Aș vrea s-o găsesc pe nenorocita aceea, ca să știu ce este ea, dacă nu mai are nevoie încă de ajutor. Nu e filantropie din partea mea. E curiozitate pură. Și mă supără că n-o pot găsi, continuă Rodney.

Azi dimineată când plecam în cercetare și ezitam pe prag spre ce parte s-o apuc, un automobil a ieșit din curtea învecinată și în el era o văduvă fermecătoare. Știam eu dinainte că e văduvă, căci după toaleta ei elegantă și cochetă, nu s-ar fi ghicit. Era îmbrăcată într-un palton de catifea neagră, garnisit cu blană deschisă și cu un buchet de lăcrămioare în blană. Ea mi-a zâmbit și m-a salutat în trecere și apoi automobilul ei a dispărut printre celelalte. Iată, văduva aceasta care n-avea nevoie de mine, căreia nu puteam să-i fiu de niciun folos, ei bine, ați crede că am mai întâlnit-o de două ori azi dimineată, prima oară în parc și a doua oară pe Bond Street? De fiecare dată bogata și stăpâna frumoasă a lăcrămioarelor m-a salutat și mi-a zâmbit. Și tot timpul acesta, văduva mea nenorocită rămânea de negăsit atunci când o întâlnire cu mine i-ar fi fost de atât folos! Așa e viața! Tot mergând comparam în gând cele două văduve și am înțeles mai bine vorbele Sf. Pavel: „O văduvă în mizerie e adevărată văduvă”.

— Zibelină și lăcrămioare? întrebă d-na Bellamy

încrețind sprâncenele. Și automobilul ieșea din poarta de alături? Trebuie să fi fost Madge Hilary. A fost tocmai aici să-mi dea bună ziua acuma pe la \ și-mi amintesc chiar că așa era îmbrăcată în catifea neagră cu lăcrămioare la blană și o pălărie tot de blană pe părul ei castaniu așa de frumos.

— Da? Era lady Hilary?

— Riscăi să o vezi pentru a patra oară azi. I-am spus bine înțeles că vii dumneata la ceai și am rugat-o să rămână dar ea a refuzat, pentru că era invitată dinainte în altă parte. Cu toate că plănuisem să te am numai pentru mine, cum Madge Hilary era aici, mi-ar fi făcut plăcere să rămână cu noi. E o ființă încântătoare pentru care am o afecțiune puternică.

— Am cunoscut-o pe vremuri...

— Înaintea căsătoriei?

— Da, înaintea căsătoriei.

— Ah! Căsătoria aceasta. O adevărată tragedie! Îmi dădeai a înțelege înainte că zibelină, catifea și flori e prea cochet pentru o văduvie recentă, dar eu, cât de strictă sunt eu pentru ținuta unei văduve, îți mărturisesc sincer că n-aș fi condamnat-o pe Madge Hilary chiar dacă n-ar fi purtat doliu deloc! Ea dorește desigur să poată uita anii aceștia de chin. D-le Steele te asigur că femeia aceasta curajoasă a trăit zece ani îngrozitori.

— De ce?

— Nu știi dacă am dreptul să dau detalii. Lord Hilary era văr drept cu soțul meu, așa că știam despre dânsul o mulțime de lucruri pe care majoritatea lumii nu le știa. Chiar înainte de căsătorie, el lua stupefiante. Mai mult, nu știi dacă episcopul ar fi îngăduit s-o spun, de altfel totul s-a sfârșit. Ea a ieșit învingătoare din încercarea aceasta dureroasă. Răbdarea și devotamentul ei față de mizerabilul ei soț au fost extraordinare. Noi n-am cunoscut-o decât după căsătoria ei cu Gerald. Dumneata spui că ai cunoscut-o când era fată?

— Lady Hilary e o vară îndepărtată de a mea, d-nă Bellamy. Noi nu ne-am mai văzut însă de zece ani.

— Ei bine, trebuie să vii aici să refaci cunoștință cu ea. Știi că ea admiră mult opera dumitale. În legătură cu asta să-ți spun ceva. Există o carte pe care am citit-o de curând și care m-a interesat mult. E „Despărțirea cea mare”, de... Ah! nu-mi amintesc numele autorului. Domnule Steele, nu mai am memoria numelor proprii și nu știu unde mi-am pus ochelarii.

Steele luă volumul din mâinile ei și citi grav numele autorului.

— E Max Romer. Da, cunosc romanul acesta.

— Ce părere ai?

Rodney închise cartea și o puse pe masă.

— Cred, răspunse el, că autorul a spus cu sinceritate ceea ce avea de spus, dar evenimentul principal nu este verosimil. Catherine așa de inteligentă, așa de nobilă n-ar fi rupt cu logodnicul ei numai pentru că el scrisese câteva scrisori stupide de dragoste altei femei. Trebuia un motiv mai puternic ca s-o facă să respingă pe Valentin și să refuze de a-l mai vedea și ca s-o silească să pună între ei doi stavila de netrecut a căsătoriei cu alt bărbat.

— Ah! nu sunt deloc de părerea dumitale, dragul meu domn Steele. E foarte firesc ca o fată superioară în genul Catherinei să procedeze ca dânsa. Ea fusese înșelată amarnic și infirmiera odioasă îi părea să aibă mai mult drept decât dânsa asupra lui Valentin. Nu-i rămânea deci decât să-i redea libertatea logodnicului ei. Ca să fi fost indulgentă, ar fi trebuit să cunoască îngrozitoarele consecințe fiziologice ale accidentului așa cum le cunoștea un medic.

— Dv. credeți posibile aceste consecințe fiziologice?

— Știi că sunt posibile, datorită unei experiențe foarte dureroase. S-a întâmplat exact același lucru cu episcopul. Ah! Nu scrisori de dragoste. D-zeule! Nu! dar pierderea memoriei după o hemoragie cerebrală. Iată cum s-a întâmplat.

Episcopul era cu vicarul într-un automobil închis. Se întorceau amândoi de la o ceremonie lungă de miruire, și soțul meu iubit era obosit. Cum drumul era aproape

pustiu, își scoase pălăria și moțăia. Automobilul, dând peste o surpătură, făcu un salt teribil, îngrozitor. Se întâmplă un șoc puternic. Capul episcopului se izbi de tavanul mașinii ceea ce îi produse o hemoragie cerebrală la baza craniului. Episcopul căzu grav bolnav săptămâni în șir și resimți urmele acestei hemoragii cerebrale mai mult de un an chiar. Foarte puțină lume știa lucrul acesta și el avea, ceea ce el numea, „viduri în creier”. În unele seri nu-și putea aminti deloc de evenimentele zilei. Încercarea e cu atât mai teribilă pentru un prelat, un om al Bisericii, un înalt demnitar. După o cură de repaus absolut pe continent, însă, în care am citit împreună câteva din operele dumitale, s-a vindecat deplin.

— Prin urmare „Despărțirea cea mare” nu v-a dispăcut?

— Sigur că nu. Regret însă sfârșitul. E trist, supărător ca un roman să se sfârșească cu tristețe, cu amărăciune, fără speranță, fără ideal. Autorul e vinovat că nu s-a gândit la demoralizarea pe care o provoacă cititorului.

— Dacă așa e viața! zise Rodney cu melancolie. Viața îl face pe om să piardă încrederea în veșnicia dragostei.

— Oh! Nu! strigă văduva episcopului, cu privirea plină de căldură. Nu, viața cu bucuriile și suferințele ei dacă sunt primite cu înțelepciune și blândețe nu demoralizează. Să vă spun felul în care episcopul primea greutățile și necazurile vieții?

— Vă rog...

— Le primea repetând textul lui favorit.

— Care? întrebă Rodney amabil.

Chipul blând se luminează și privi cu dragoste fotografia mortului.

— „Dumnezeu este dragoste”, zise ea cu glasul emoționat.

— Cunoscut textul, răspunse Rodney repede ca să-i dea partenerii sale timp ca să-și revie. Când eram băiețuș mic, mama avea obiceiul să aleagă texte pentru mine pe care le însemnam totdeauna cu bolduri. Mai târziu îmi dădea să

pictez câte un text în fiecare duminică după amiază și îl aduceam gata la ora ceaiului. „Dumnezeu este dragoste” era textul favorit pentru că era cel mai scurt. Îl mai văd și acum încă mâzgălit cu albastru portocaliu și roșu.

— E într-adevăr scurt, spuse văduva. Numai trei cuvî. de mici, și cu toate acestea cuprind adevărul cel mai important al vieții și mângâierea cea mai mare. Prin aceste trei cuvinte trebuie să privim noi viața și semenii noștri. Episcopul îmi spunea adesea: „Draga mea, când vrei să ocărăști un copil sau un servitor începi întotdeauna prin a-ți spune: „Dumnezeu este dragoste”. Bătrâna văduvă se opri. Neștiind ce să-i răspundă, Rodney rămase și el tăcut. Pentru dânsul cele trei cuvinte nu însemnau nimic. Pentru ea, rezumau toată religia. El respecta sinceritatea aceasta și era sensibil la încrederea ce i se arăta.

Tăcerea romancierului nu fu socotită ca o lipsă de simpatie de către d-na Bellamy care continuă:

— Vorbeați înainte de evenimentele dureroase ale vieții care pot zdruncina credința. Am să vă povestesc prin ce încercare crudă am trecut, soțul meu și cu mine, și în care fraza „Dumnezeu este dragoste” ne-a susținut și ne-a împiedicat să cădem în disperare.

Era cu mulți ani înainte ca soțul meu să fie numit episcop. Locuiam la prima noastră parohie într-un colțișor din Surrey. Aveam fericirea de a avea trei copii delicioși, două fetițe și un băiețel, Griselde, Irene și Lancelot. O epidemie de scarlatină și de difterie izbucni în sat. Toate familiile cunoscuseră spaima doliului. Astăzi s-a făcut mult progres pentru combaterea acestui flagel, dar acum 40 de ani aproape toți sărăcuții atinși de boală mureau. Eram sfârșiți de oboseală, soțul meu și cu mine, de ceea ce avusesem de făcut în situația noastră. Și tocmai atunci când epidemia păru că dispare intră la noi în casă. Dragii noștricotii se îmbolnăviră subit. Domnule Steele, i-am pierdut pe toți trei în decurs de 15 zile. Micul meu Lucie s-a dus cel din urmă. Când mi-a murit în brațe am crezut că n-am să-i pot supraviețui. Durerea și disperarea mea păreau deasupra forțelor omenești. Soțul meu mă luă

atunci cu dânsul în grădină. Era o noapte frumoasă de vară, limpede și înstelată. Tatăl copiilor mei mă luă în brațe și mă ținu multă vreme lângă pieptul său fără să vorbească, privind stelele în timp ce eu plângeam. În cele din urmă spuse: „Draga mea soție, există o funie de care trebuie să ne agățăm ca să nu ne înecăm în valul durerii. Ea se compune din trei cuvinte „Dumnezeu este dragostea”.

Camera copiilor era goală. Nu se mai auzea piciorușele - copiilor, nici râsetele, strigătele și jocurile lor. Trei morminte mici în cimitirul satului purtau numele de Griselde, Irene și Lancelot și pe fiecare din ele era scris „Dumnezeu este - dragostea”.

În inimile noastre răvășite pacea coborî prin credință Steele contemplă chipul frumos și pur al soției și al mamei, chip iluminat de o flacără interioară și înțelese că cele trei cuvinte sfinte îndrumaseră într-adevăr toate faptele acestei ființe superioare.

El îi răspunse destăinuirii ei, cu blândețe și milă, și-i mărturisi că fusese profund mișcat.

Când se sculă să plece, simți că-și făcuse o prietenă pe viață, o prietenă pe care se putea bizui oricând. îi întinse amândouă mâinile să-i mulțumească pentru bunătatea ce avusese față de el și ea îi răspunse:

— Sunt bucuroasă că locuim în aceeași casă. Apartamentul duminical e drept deasupra acestuia. Ferestrele noastre se deschid spre aceiași platani și vedem în același timp soarele răsărind și apunând și ciudatul turn al bisericii din Marylebone? în „Viața lui Browning” se vorbește de San Pancras...

— Știu, repetă Rodney, dar e o eroare formidabilă. Am văzut chiar iscăliturile lor în registrul bisericii Marvlebone.

— Cât aș vrea și eu să le văd!

— Vreți să-mi permiteți să vă conduc eu acolo?

— Cu plăcere.

— Când?

— Cât mai devreme ar fi mai bine.

- Măine? pe la 12?
- Da, mâine la 12 e perfect!
- Bine, am să trec să vă iau.
- Bine. La revedere.

Rodney traversează hall-ul în care bustul episcopului îi zâmbi cu aprobare cu buzele sale de marmură. Privirea bustului părea că-l întovărășește și că-l binecuvântează.

În timp ce urca spre apartamentul lui Billy, Rodney își spunea în gând: „Nu știu dacă textul episcopului este de un adevăr incontestabil. Dar ceea ce este adevărat este că soția lui e numai dragoste. Ea trăiește absolut conform credinței sale și asta-i dă tot prețul. Îmi pare bine că Madge care de prietenă.

Rodney privește lucrurile în față

Rodney n-avusese intenția să rămână seara arasă. După a doua întâlnire cu Madge pe Bond-street se îndreptase spre teatrul Keith și se oprise în fața teatrului lui Prowse unde cumpăraseră un bilet bun ca să poată vedea spectacolul în voie. În felul acesta nu va mai avea timp liber să se gândească. Cu toate acestea la ora 9 seara mai era încă instalat confortabil în fotoliul său cu pipa în gură și fără chef pentru distracția proiectată, hotărât din contră să treacă în revistă situația sa actuală.

Dimineața când se trezise resimțise o întoarcere bruscă la realitate, ceea ce era un efect al unui somn sănătos. I se păruse că evenimentele pe care le trăise fuseseră un vis cu totul imposibil. În baie șuierând, bărbierindu-se și îmbrăcându-se, își repetase de mai multe ori ca pentru a alunga o certitudine care îl obseda, fraza următoare:

— Am avut un vis diabolic, un vis imposibil, într-adevăr diabolic.

La micul dejun însă, Jake îl anunță că în ajun fusese chemat la telefon de o doamnă care spusese „Ești acolo?”

Doamna, când Jake îi spusese că dl. Steele e plecat, a spus că n-are nimic de comunicat și că va suna a doua zi „ceea ce înseamnă azi”. Astăzi! va suna din nou? Poate că da totuși! Ce imbecil sunt să sper când știu precis că nu o

va face. Am făcut greșeala care nu se iartă, pe care nicio femeie n-o iartă, aceea de a refuza femeia care ți se dăruiește cu generozitate. Și am refuzat singura femeie pe care am iubit-o sau dorit vreodată!

Se alungase el însăși din raiul pământesc. Nu putea face răspunzător pe nimeni. Nici măcar vreun șarpe veninos. Trecu în revistă toate evenimentele dimineții. După ce mâncase devreme rămăsese la fereastra bibliotecii așteptând răsăritul tardiv al soarelui și numărând mașinal bobițele care atârnavă de ramurile platanilor ce se desprindeau pe cerul cenușiu. Întorcând capul spre stânga, privirea lui se eprise la ferestrele lui Madge. De aici putea zări exact locul unde se aflase în clipele tragice ale serii precedente, atunci când luptase contra unei dorinți năvalnice de a strivi, de a gătui, de a ucide pe cineva cu mâna lui.

Pentru prima oară de când sosise, storiile ferestrei de alături erau ridicate. Se vedea colțul mesei de scris a lui Madge pe care strălucea o riglă masivă de fildeș pe care o observase încă în noaptea trecută. Avusese atunci chiar o clipă dorința de a o apuca în prima exaltare a furiei și a durerii ca s-o arunce departe ca pe o piatră.

Evoca amintirile acestea la lumina căminului și mâinile lui mari brune se frângeau, se frământau.

— Ah! mizerabila! mincinoasa criminală! S-o iert? Niciodată! Până în ultima clipă a vieții mele o voi blestema.

Furia lui necuviincioasă îl făcea să sufere și gemea din când în când cu glas tare. Își aminti atunci când de duios îl chemase Madge, să-și deschidă sufletul, să-și ușureze suferința, exprimând-o chiar dacă ar fi dureros pentru dânsa. „Fă-mi mie rău dacă te poate ușura, dar prietene nu mai suferi atâta”.

Iată o femeie care iubea cu adevărat! Voise să sufere în locul bărbatului pe care îl iubea!

Și în clipa aceea el se îndepărtase de ea fără să-i răspundă. Chiar și în paroxismul furiei, tot înțelesese că cuvintele care îi veneau pe buze nu puteau fi rostite în fața lui Madge. Dar ce făcuse el, ca să-i evite ei apoi suferința?

spusese măcar o singură vorbă care să ușureze pentru dânsa explicația aceea penibilă? Nu! niciuna măcar! Câtă răbdare, cât curaj, câtă dragoste îi trebuiseră ei. Și el n-a știut decât să ocărască, să facă reproșuri și în cele din urmă să dezerteze

Miri a îi trecut și nu mai era decât pocăit și rușinat.

Deasupra mulțimii coșurilor de sobă, cerul cenușiu se colorase în galben palid. Soarele mândru în văzduhul umed apăru mai întâi enorm și roșu, ca să piardă încetul cu încetul din volum și să devie mai palid pe măsură ce mea pe cerul de iarnă. În clipa aceea avu senzația de a fi un școlar prins asupra faptului, căci privind din nou spre fereastra vecină o zărise pe Madge pândind și ea răsăritul soarelui.

Din silueta ei grațioasă emana un calm nespus. Razele soarelui, care răsărea, aurea părul splendid al lui Madge. Ea nici nu întoarse capul nici nu privi în direcția lui, dar în vreme ce el o observa, ea rezemă capul de geam în locul unde el se sprijinise seara tercută.

Cât de departe părea de dânsul! Cât de departe! De orice bărbat din lume. Își amintea atunci cum se purtase cu dânsa și roși de rușine. Apoi se îndepărtă grăbit de fereastră și încercă să lucreze dar nu izbuti.

Din nevoia de a face ceva cu un scop precis, o pornise în căutarea sărmanei vânzătoare de chibrituri, dar singurul rezultat nu fu decât întâlnirile repetate cu lady Hilary.

Ce frumoasă era în mașina ei! Și ce zâmbet fermecător îi dăruise odată cu salutul.

Pe urmă, celelalte dă și, nu-l mai salutase și zâmbetul ei era încă mai dulce, aproape vesel. Steele se întreba totuși cu îngrijorare dacă până la urmă amintirea nedreptății brutale din ajun nu va schimba sentimentele lui Madge față de dânsul.

Ei bine, dacă se întâmplă cumva complicația aceasta el îi va pune ușor capăt. Slavă Domnului mai era încă propriul lui stăpân și libertatea lui nu depindea de bunul plac al nimănui. N-avea decât să plece din Londra, din

Anglia, chiar din Europa.

Mai era ceva care îl îngrijora. De la cine avea Madge „lăcrămioarele pe care le purtase în dimineața aceea? Poate – de la Billy? Ce importanță are însă?

Ce drăguță era cu pălărioara de zibelină pe părul suplu, castaniu, cu reflexe roșietice. Bineînțeles nu asta trebuia să fie ținuta unei văduve! Dar, cum spunea d-na Bellamy – de ce Madge ar ține doliu?

Probabil că se va remărita. E drept că așteptase fidelă întoarcerea lui, dar nu se pusese el însuși în afara discuției când îi dăduse a înțelege că el nu se mai gândea la căsătorie? Precis că trebuia să existe un număr mare de bărbați care nu așteptau decât să li se dea permisiunea de a consola pe o femeie așa de seducătoare ca lady Hilary.

Dacă ar trebui s-o vadă căsătorindu-se a doua oară, suferința lui ar fi desigur mai puțin vie. La gândul acesta însă, se pomeni strângând din dinți, și trebui să recunoască adevărul că de data aceasta ar fi mai rău.

Pe vremuri inima lui era aceea a unui adolescent. Astăzi se apropia de 40 de ani și ea era mai frumoasă, mai atrăgătoare decât oricând.

Și totuși nu dorea s-o aibă mereu cu dânsul. Nu putea suporta să se simtă legat.

De ce nr. putuse s-o aibă atunci când era tânăr, când o dorea toată, pentru toată viața?

Acuma, din vina lui, pierduse totul, chiar și mângâierea pe care i-o aducea vocea prietenoasă. Totuși zâmbetul lui Madge, azi, fusese prietenos! Dar, și amorul propriu l-ar fi putut dicta.

Se apropie de masă și reluă lucrul pe care-l începuse dimineața.

La 10 și 15 soneria telefonului zbârnâi.

Steele ridică receptorul.

— Ești acolo?

Era vocea lui Madge.

— Da, zise el.

— Bună seara Rodney.

— Bună seara Madge.

El așteaptă câteva secunde, în tăcere. În cele din urmă șopti cu o voce emoționată:

— Spunermi Madge...

Niciun răspuns nu sosi. Legătura era întreruptă și el trebui să lase jos receptorul. La urma urmei femeile tot se țin câteodată de promisiune, murmură el.

De ce nu?

A doua zi Steele, după cum făgăduise, se duse la d-na Bellamy ca s-o ia la biserica Marilebone. Ei intrară în biserică și cerură registrul anului 1846 unde la 12 septembrie fusese înregistrată căsătoria așa de romantică a celor doi poeți.

Ei admirară împreună semnătura energică a lui Robert Browning. Dedesubt se putea citi scris cu o scriere fină, delicată și timidă Elizabeth Barret - Multon-Barrett. Cuvintele exprimau emoția puternică a miresei sfioase în fața actului așa de îndrăzneț pe care îl săvârșea ca să răspundă dragostei minunate a iubitului ei.

După semnăturile acestea ilustre, urmau acelea ale cameristei credincioase, singura confidentă a lor, Elizabeth Wilson, și aceea a lui James Silversen, vărul lui Robert Browning, martor curajos, a cărui răsplată e că i-a rămas numele pe veci legat de acelea ale lui Robert și Elizabeth Browning.

Rodney se bucura mult de entuziasmul sincer al d-nei Bellamy.

După ce ieșiră din biserică coborâră pe strada Wimpole și se opriră în fața terasei casei cu nr. 30. D-na Bellamy voise să trimită cartea ei de vizită, ca să obțină autorizația de a urca la etajul al doilea și de a vizita cu pietate sanctuarul în care Elizabeth Barrett îl văzuse pentru întâia oară pe Robert Browning și în care cei doi poeți se întâlniseră de atâtea ori. Steele o anunță însă că și el ceruse autorizația aceasta, dar în zadar. De altfel nu era nicio mirare că locuitorii acestei case să nu țină să fie vizitată ca un muzeu public. D-na Bellamy fu foarte mirată de aceasta, căci niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să interzică accesul casei ei aceloră pentru care ar prezenta

un interes. În cele din urmă se lăsă convinsă și mai aruncă o ultimă privire plăcii comemorative ținută pe fațada casei cu nr. 30. Apoi ceru să vadă colțul străzii unde Elizabeth Barrett și camerista ei se urcaseră în trăsură ca să se ducă la ceremonie. Ținu apoi să treacă și prin fața farmaciei unde o conduseseră pe tânăra mireasă leșinată la ieșirea din biserică.

După terminarea acestui pelerinaj romantic, văduva episcopului și tovarășul ei se îndreptară spre Regent House-Ei făcură astfel exact drumul parcurs de Elizabeth când fugise în taină spre biserica din casa părintelui ei pentru a se mărita.

Apoi d-na Bellamy îl invită pe Steele să ia masa cu dânsa. După masă continuaseră să discute și o intimitate plăcută se stabili între ei. Ea îi povesti cât de mult îi lipsea cititul cu glas tare pe care soțul ei iubit avusese obiceiul să-l facă în fiecare seară. îi lipsea cu atât mai mult cu cât azi vederea ei slăbise.

Steele se întreabă dacă d-nei Bellamy i-ar face plăcere să-i citească el din când în când câte ceva. Se temu însă ca propunerea lui să nu pară discretă și n-o mai exprimă, mulțumindu-se doar să-i recomande un remediu contra slăbirii vederii a cărui eficacitate o resimțise el însuși. D-na Bellamy încântată îi mulțumi.

— Dragul meu domn Steele, ești într-adevăr foarte bun și-ți voi urma sfatul, ba chiar te voi ține la curent cu rezultatele. Uite ce idee mi-a venit acum. Ce-ar fi să vii la masă la mine poimâine seară? Am s-o invit și pe Madge Hilary încât, vom fi numai noi trei, afară de cazul când ai ține să fim mai mulți. Are să fie o masă intimă și vom petrece o seară plăcută împreună. Nu e oare în același timp un prilej foarte bun pentru voi doi ca să refaceți cunoștința? O vom ruga pe Madge să ne cante ceva la pian pentru că ea cântă admirabil. Vom lua masa pe a ora 8. Ce zici, îmi promiți să vii?

Rodney se întreba dacă o va putea întâlni pe Madg. e la masă și să petreacă o seară întreagă cu ea sub aripa protectoare și afectuoasă a văduvei episcopului. Va putea

el să se așeze lângă Madge s-o privească, s-o audă vorbind? Va putea să-i strângă mâna la sosire? Dacă va cânta la pian va cânta întâi Reveria oare? Va avea el puterea să reziste?

La fiecare din întrebările acestea care-i trecură fulgerător prin minte, dictate de o înțelepciune distinctivă, inima lui răspunsese:

— De ce nu?... De ce nu?... De ce nu?... De ce nu?...

D-na Bellamy nu observă șovăirea.

— Vă mulțumesc sincer, zise el, și voi veni cu cea mai mare plăcere. Acum trebuie să plec căci am o întâlnire de afaceri în City la 3 jumătate și alta la 4. Afară de asta iau masa diseară la Ritz cu niște prieteni pe care i-am cunoscut în America și după aceea mergem cu toții să vedem „Strada Nobilimii”. Se zice că e bună!

— Da, mi s-a spus și mie. Eu însă nu merg niciodată la teatru, zise d-na Bellamy. Sunt însă foarte bucuroasă să știu că merg ceilalți când e vorba de piese vesele și de sentimente cavalierești și generoase. Ai să-mi spui părerea dumitale despre „Strada Nobilimii”.

— Nici vorbă, răspunse Rodney. Sper că n-am stat prea mult și că nu v-am obosit.

— Deloc, făcu ea amical, întinzându-i mâinile. Niciodată nu mă obosești, copilul meu. Din contră ești un animator. Aduci peste tot unde te afli un aer plăcut de sănătate și energie. Rodney puse și cealaltă mină pe măcinilfe fine ale văduvei.

— Dv. iradiați numai bunătate și simpatie... îi faceți mult bine unui nenorocit ca mine. Mă simt totdeauna mai milos după ce am stat o clipă de vorbă cu dumneavoastră.

Când ușa salonului se închise în urma lui Steele, văduva episcopului se adresă portretului celui mort și murmură:

— Ți-ar fi plăcut și ție scumpul meu. Și tu l-ai fi ajutat mult mai bine decât mine. E un băiat așa de cumsecade f E nefericit! Se vede că e nemulțumit! Este ceva care îl! roade, ceva care îi lipsește. Nu mă îndoiesc că Madge îi va fi de mare ajutor, ea care e așa de inteligentă și de veselă

Credincioși făgăduieli în seara. acelei zile, când ceasul îndepărtat bătut primul sfert după zece, soneria telefonului zbârnâi.

— Ești acolo?

— Da, sunt, zise Rodney, dar n-ar fi trebuit să fiu. Am luat masa la Ritz cu niște prieteni americani, niște oameni foarte simpatici, și după masă m-am dus la teatru. Pe la 10 am găsit un pretext ca să-mi părăsesc prietenii, am sărit într-un taxi și am alergat înapoi. Ei trebuie să-și fi zis că sunt nebun de-a binelea și îmi dau și eu seama de altfel că sunt cam imbecil. Piesa era de ajuns de bună.

— E pentru prima oară că vezi „Strada Nobilimii”?

— Da. Dar cum de știi că eram la „Strada Nobilimii”?

— Pentru că și eu am plecat din teatru două minute după tine. Te-am văzut că deveniai neliniștit, că-ți priveai ceasul și în cele din urmă că ai plecat. Piesa e într-adevăr înemțitoare. Să ne întoarcem deci amândoi să vedem ultimele acte. Dacă vrei să mă vezi, ridică capul spre loja din stânga ta. Bună seara Rodney.

— Bună seara Madge.

El înhăță în grabă paltonul și pălăria și ieși fugind. Cum închidea însă ușa în urma lui, auzi din nou soneria telefonului.

„Se va fi răzgândit probabil și preferă să stea de vorbă cu mine în loc să se întoarcă la teatru”, își zise Rodney. În graba lui de a se întoarce nu reușea să deschidă ușa. Cu toate acestea ajunse în hall înainte ca Jake să fi ajuns la telefon.

— Lasă Jake, telefonul acesta e pentru mine, zise el. Te rog închide ușa.

Steele ridică receptorul și strigă.

— Alo! Da Madge.

— Pot vorbi cu dr. Brown? întrebă o voce necunoscută de femeie.

— Nu, nu puteți, strigă Rodney, e ziua lui liberă și a luat cu dânsul infirmiera primă în aeroplan.

— În ce?...

— În aeroplan!

— Vă rog silabisiți! ceru vocea necunoscută arătând nedumerire.

— Aeroplan! urlă Rodney lăsând jos receptorul.

Coborî apoi scara în goană, extrem de bine dispus.

Ce seară nostimă! Era foarte drept să le împărtășească și infirmierei prime și drului Brown nebunia generală.

Ce seară minunată de iarnă, ce lună limpede! E minunat pentru o plimbare cu avionul.

Când coborî scările terasei văzu automobilul Ladyei Hilary lunecând în tăcere din poarta de alături și îndepărtându-se. Rodney sări și el într-un taxi.

În timpul unui antract, scriitorul își regăsi locul. O văzu pe Madge stând în loja ei, perfect calmă și senină, ca și cum nici nu s-ar fi mișcat de pe scaun de la începutul reprezentației. Când privirile ei întâlneau însă pe ale lui Rodney, ea îi trimise un zâmbet scurt de complicitate amuzantă.

Într-adevăr se comportaseră ca doi complici. Să fugă acasă ca să-și spună bună seara la telefon! Desigur că dacă ar fi văzut-o întâi la teatru nu s-ar fi dus acasă ca să-i vorbească. Dar putea oare s-o lase pe Madge să-l cheme pe el la telefon și să nu-i răspundă decât Jake?

Steele mai aruncă o privire spre lojă. Și cum de data aceasta Madge nu se uita în direcția lui, putu s-o observe mai bine.

„Dumnezeule mare! Ce frumoasă e! Și poartă tot lăcrămioare la corsaj!” Nu putea să creadă totuși că Billy să fie acela care să-i procure lăcrămioarele, trebuia să fie mai degrabă vreun imbecil de-ajuns de prost ca să-și închipuie că se poate cuceri o femeie ca lady Hilary prin mici atenții galante.

«Ce aer regesc are, singură în loja ei! așa de departe de restul spectatorilor!”

Și femeia aceasta minunată se întorsese acasă ca să-i ureze bună seara cu vocea ei iubitoare și vibrantă, numai pentru ca să-și țină făgăduiala pe care i-o făcuse și ca să evite astfel vreo dezamăgire.

Cât de bine se simțea în fotoliul lui, știind-o pe ea în cealaltă parte a sălii, într-o lojă, legați între ei de o intimitate tainică.

Madge întoarse capul să răspundă cuiva care îi vorbea din fundul lojii și în secunda aceea luminile se stinseră și cortina se ridică. Toate atenția lui Rodney fu captată câțva timp de piesă, dar nu trecu mult până să arunce din nou privirile spre lojă.

Lângă Madge stătea un bărbat. Cum amândoi se aplecau ca să vadă mai bine, erau foarte aproape unul de celălalt. Rodney nu putu distinge fața lui, dar zări lăcrămioare la butoniera fracului.

Ai aprecia mai bine umorul și pateticul străzii nobilimii dacă ai avea mintea mai liberă, își zise el.

La urma urmei, ce importanță avea chiar dacă o duzină de bărbați, toți cu lăcrămioare la butonieră, ar sta în loja lui lady Hilary? Asta nu era treaba lui.

Și totuși... ce trist sfârșea o zi așa de plăcută!

Zâmbetul din oglindă

A doua zi dimineată, Billy îl sună pe Rodney Steele foarte devreme ca să-l anunțe că Valeria și cu dânsul vor sosi la Londra cu mașina și că vor veni pe la ora 4 și ia ceaiul în apartamentul lor. Valeria spera că prietenul lor Steele va fi acolo și că le va face plăcerea să ia ceaiul cu ei. Te rog, primește, adăugă Billy. Soția mea ține foarte mult la prezența ta. Ți-am spus că nu se simte tocmai bine. Nimic serios de altfel! vreau să spun nimic grav. Dar nu > trebuie să fie nici contrazisă, nici enervată.

Vocea lui Billy, totdeauna așa de veselă, trăda în dimineata aceasta îngrijorare.

— Nici vorbă dragul meu, răspunse Rodney, am să aranjez așa fel că am să fiu aici la 4.

— Bine, ascultă Rod, nu-i vorbi Valeriei te rog de sănătatea ei. Nu-i place să se discute chestiunea aceasta. Ți-am spus deja prea mult.

— Foarte bine. N-am să pun nicio întrebare de sănătate. Spune-mi însă Billy, sper că n-are vreo boală infecțioasă? Eu am avut tuse măgărească, vărsat, pojar,

dar n-am avut încă oreillons.

— Nu face glume, replică Billy, mai bine dispus, nu-i nicio boală molipsitoare. Vreau să deveniți buni prieteni, Valeria și cu tine, așa că te rog n-o necăji.

— Lasă că nu prea am eu obiceiul să contrazic sau să supăr oamenii care îmi dau ospitalitate sau pe care îi „ad pentru prima oară, cu atât mai mult dacă sunt persoane sensibile care suferă de „oreillons”.

— Ți-am mai spus că nu e vorba de oreillons, urlă Billy. Dacă pomenști de oreillons în fața Valeriei, te...

— Potolește-te băiete, ți-am promis doar că nu voi face aluzie la oreillonul lui lady Valeria. Tu mi-ai mărturisit în secret încât eu n-am cum să știu din altă parte.

Billy întrerupse legătura.

Steele se întoarse în sufragerie și șuieră cu bună dispoziție.

— Săracul băiat! lasă că i-am făcut bine. Părea teribil de îngrijorat. Îmi închipui ce înseamnă să fii căsătorit cu o femeie pe care n-ai voie nici s-o contrazici nici s-o superi! Ai putea în cazul acesta să-ți procuri și o botniță. Ia să ne închipuim acum fizicul acestei doamne cu caracterul așa de supărăcios. Trebuie să fie înaltă și grasă probabil. Una din femeile despotice, obișnuite. Parcă văd un păr bogat, foarte îngrijit, care totuși nu stă niciodată cum trebuie, ochi mari cenușii cu gene lungi negre care uimesc la început, care sunt însă false, fața grasă și acum mai ales cu oreillons, umflată. De la primele cuvinte ale lui Billy, am înțeles că lady Valeria are fața umflată. Sunt absolut sigur că e mai înaltă decât Billy. Noroc că i-ar fi cam greu să fie mai înaltă decât mine căci altfel Billy m-ar fi anunțat de acum cu mândrie că înălțimea ei depășește înălțimile obișnuite. Ei bine vom asculta părerea lui lady Valeria despre Max Romer. Vreau să cred că Max Romer va supraviețui criticilor ei. Dar nu-i voie nici s-o contrazici nici s-o superi. Sărăcuțul de Billy.

Puțin înainte de ora 4, o cheie fu introdusă foarte încet în broasca ușii de la intrare. Lady Valeria pătrunse în apartament, închise fără zgomot ușa, și Rodney avu cea

mai mare surpriză din viața sa.

În hali atârna o oglindă înaltă, la dreapta ușii de intrare ascunsă de paravan. Oglinda aceasta se vedea însă de lângă căminul din sa16 n, unde din întâmplare se afla Rodney în clipa aceea. În oglindă o văzu romancierul pe lady Valeria pentru prima oară!

Soția lui Billy se privea în oglindă cu multă complezență. Ea deschise un săculeț de aur, care atârna de mâna stângă, scoase o cutie în email, o deschise și trecu delicat peste obraji puful pe care-l scosese. Apoi, își netezi frumos părul. După aceea, se apropie mai mult încă de oglindă și-și zâmbi cu un zâmbet complicat care exprimă în același timp admirație, îngăduință, orgoliu și bunăvoință.

Rodney în picioare pe covorul de lângă cămin o privea fără să-și creadă ochilor.

Deodată, în timp ce repeta în fața oglinzii zâmbetul de bun sosit, lady Valeria întâlni privirea romancierului și-și dădu seama că nu era singură în apartament și că i se surprinsese șiretlicul. Un fulger de furie veninoasă trecu prin ochii ei. Rodney înțelese că dacă fulgerul acesta ar fi putut ucide, el ar fi fost de acum mort.

Lady Valeria redeveni însă imediat stăpână pe sine și-și compuse o față amabilă. Totuși Rodney rămase convins că în străfulgerarea aceea se dovedise adevărata natură a tinerei femeie.

Ea se întoarce și se îndreaptă grațios spre dânsul cu mâinile întinse și cu surâsul complicat pregătit în oglindă.

— Dragul meu domn Steele! Ce plăcere să te cunosc!

Rodney strânse mâinile care se ofereau și răspunse cu fraze banale la efuziunile lui lady Valeria, zicându-și în gând în același timp:

„În viața mea nu m-am înșelat așa de mult în presupunerile mele asupra fizicului cuiva!”

Lady Valeria era micuță, fragilă, aproape imaterială. Genele și sprâncenele care i le dăruise natura nu cereau ajutorul nici unui fard. Părul ei de abanos, ondulat, era împărțit perfect în două pe capul ei și încadra un oval

desăvârșit. În ochii mari negri plutea mister. Frumoasele ei mâini cu gesturi feline o precedau totdeauna ca și cum cu degetele ei ascuțite și îndemânatice ar fi vrut să smulgă inima unui bărbat și să facă din ea o jucărie de aruncat când va fi stricată.

Un parfum puternic de toporași plutea în jurul ei cu toate că la cordon purta un buchetel de garoafe roșii. Steele își dădu seama imediat ce legătură era între combinarea aceasta a parfumului cu florile. Dacă s-ar fi parfumat cu garoafe ar fi purtat desigur toporași.

Cum o văzu își zise: Cât e de tânără!

Numai câteva minune după aceea își schimbă impresia. „Cu cât e mai în vârstă decât credeam!”

În timp ce îi vorbfea romancierului, ea se apropia așa de mult că el, se dădu înapoi aproape până la foc cu senzația că degetele mici ascuțite îl vor înhăța.

— Să mergem în bibliotecă, spuse lady Valeria, vom lua ceaiul de-abia la 4 și jumătate pentru că l-am trimis pe Biâly să facă o vizită alături. E mult mai bine de discutat când sunt numai doi. Nu-i așa? Zâmbetul deveni șiret, intim. Prezența lui Billy nu e tocmai favorabilă unei discuții intelectuale.

Steele o urmă în bibliotecă.

— Nu sunt de părerea dumitale în chestiunea aceasta, lady Valeria. Billy este una din persoanele cu care îmi face cel mai mult plăcere să stau de vorbă.

Ea se lăsă greu în fotoliu și-l privi cu o expresie ironică.

— Într-adevăr, domnule Steele, te mulțumești cu puțin.

— Billy e prietenul meu, făcu Rodney pe un ton de replică.

Soția lui Billy începu să râdă.

— Nu fi așa de sever. Eu glumeam doar.

— Îmi pare bine c-o spui, lady Valeria.

Ea se adânci mai mult în fotoliu, puse picior peste picior, lăsând să se vadă dessou s-uri elegante și luă o garoafă de la cordon pe care o apropie de fața palidă.

Rodney ghici că și poza aceasta fusese studiată în oglindă.

«Sărmanul Billy!» Romancierul își spunea că ar fi preferat s-o vadă pe enorma, agresiva, dezordonata lady Valeria făurită de închipuirea lui. Oricât de cicălitoare ar fi fost tot ar fi primit-o bine. Femeia aceasta care era în fața lui, însă, era chiar primejdioasă. Fără îndoială că era fără conștiință și suflet, toată numai viclenie și artificii și sub înfățișarea cea mai încântătoare. «Sărăcuțul de Billy! Să fi dăruit el inima lui cinstită și iubitoare acestor mâini mici, crude, să fi ales el ca stăpână minunatului domeniu și mama a viitorului său copil, pe ființa aceasta diabolică?!»

— Ia loc! zise ea arătându-i un scaun cu garoafa. Ei bine, despre ce vom discuta mai întâi d-le Steele, despre operele dumitale așa de interesante sau despre „Despărțirea cea mare”?

— Niciunul nici celălalt din subiectele acestea nu mă tentează.

— Serios? Sunteți prea modest și foarte gelos.

— Cum asta?

— Modest pentru propriile opere și gelos pe Max Romer.

— Nu sunt gelos pe Max Romer. Îmi pare numai rău de el.

— Îți pare rău de el? Dumitale? Îți pare atât de rău de autorul cărții care a obținut cel mai mare și mai frumos succes al anului? De ce?

— Pentru că, răspuse Steele, privind-o pe lady Valeria drept în ochi, pentru că episodul principal al romanului n-ar fi putut să se întâmple în realitate așa cum e redat acolo. De când am constatat slăbiciunea aceasta, cartea și-a pierdut valoarea în ochii mei.

— Serios? Iată eu n-am deloc impresia dumitale. Cartea aceasta este realitatea însăși. Dacă n-ar fi fost așa, permiteți-mi să vă spun că Max Romer n-ar fi scris-o.

— Nu cred să fii îndreptățită să afirmi ceea ce Max Romer ar fi făcut sau n-ar fi făcut...

Ea râse cu un râs cristalin, apropiind garoafa de

buze.

— Ce nostim e că-mi faceți observația aceasta tocmai mie! Mă simt aproape tentată de a vă încredința o taină mare.

— Vă rog să nu mă luați de confident. Am de păstrat propriile mele secrete și nu mă pot însărcina cu secretele celorlalți. Ea lăasă floarea să cadă. Cu ambele mâini încadră ovalul feții, se plecă înainte și ridică ochii patetic spre Steele. Cu glasul fermecător, și cu modulațiile cu care reușise așa de des să facă să capituleze pe acei care voiseră să-i reziste, pronunță:

— Nu ești de loc drăguț cu mine, vărule Rodney. Și eu care socoteam că va fi o sărbătoare să te întâlnesc! Ador cărțile dumitale!

— E foarte amabil din partea dv., lady Valeria, ceea ce îmi spuneți, căci nu de mult am fost asigurat că „Despărțirea cea mare” valorează cât toate cărțile mele împreună.

Ea bătu din mâini înveselită.

— Ah! Ce nostim e că-mi spui lucrurile astea tocmai mie! Ai simțul umorului? Desigur că-l ai! Prin urmare cred că e necesar să-ți încredințez o taină.

Soneria telefonului zbârnâi puternic în hall. Ei îl auziră pe Jake răspunzând.

— Ce este? strigă lady Valeria.

— Probabil că vrea cineva să vorbească cu doctorul Brown de la spitalul Metropolitan, sugeră Rodney.

— Ce enervanți sunt! Când au să-și însemne odată numărul cel nou al spitalului?

Jake intră și anunță.

— O doamnă vă cheamă la telefon, d-le.

— Vreți să fiți așa de bună să mă scuzați o clipă? zise Steele.

El ieși din odaie trăgând ușa în urma sa. Ridicând însă receptorul văzu ușa bibliotecii întredeschizându-se ușor.

— Alo, zise Steele. Da... da... da... da... da...

Când lăasă jos receptorul, văzu că ușa bibliotecii se

reînchide tot așa de ușor cum se deschisese.

Când Rodney, cu un aer serios, preocupat, intră în odaie, o găsi pe lady Valeria lângă fereastră, jucându-se cu degetele pe geam. Ca să reia conversația începută, lady Valeria, fără să întoarcă capul la zgomotul pașilor din spate, spuse în glumă:

— Cât de repede merg taxiurile! De când ai plecat am numărat 32. Cam câte să fie acum în toată Londra?

Steele închise ușa și se întoarse la locul lui preferat, în fața căminului.

Lady Hilary descurcă ițele

Lady Hilary scria tocmai niște scrisori când i se anunță vizita fratelui ei. Ea îi ieși în întâmpinare cu un zâmbet afectuos și îi spuse:

— Tu ești Bill? Ce plăcere! I-ați scaunul tău băiete. Rămâi cu mine la ceai?

Billy se așează și Madge își dădu seama imediat că era preocupat de ceva grav.

— Nu, nu rămân la ceai. Mulțumesc. Îl luăm în apartamentul nostru. Valeria s-a dus s-o vadă pe doamna Bellamy și apoi va urca la noi. Dorește să vorbească singură cu Rodney. Ea m-a trimis la tine și-mi pare chiar foarte bine. Aveam nevoie de tine, Madge, ca să-mi deschid sufletul.

Billy se instalează confortabil în fotoliu și își privi sora.

— Prin urmare, tu și cu Rod v-ați revăzut?

— Da, dragul meu. L-am chemat să vină aici acum vreo trei zile. Am avut atunci o discuție foarte lungă, apoi am mai schimbat de vreo două-trei ori câteva vorbe și ne-am întâlnit și în stradă. Măine trebuie să luăm masa împreună la d-na Bellamy și perspectiva asta mă bucură.

— Totul e deci în regulă, zise Billy cu o naivitate de frate.

— Da, e bine dragul meu Billy. Numai că bineînțeles ne trebuie puțin timp ca să ne obișnuim cu noua noastră situație. Și unul și celălalt am trecut prin ceasuri îngrozitoare, de la ruperea logodnei și a fost mai greu pentru Rodney decât pentru mine. Azi am nevoie de multă

răbdare ca să-l pot face să înțeleagă cum stau lucrurile.

— Ce prostie zise Billy! Ceea ce vă trebuie vouă e un pastor și o dispensă specială ca să vă căsătoriți în aceeași zi. Nu vreau să vă influențez, însă, și să mă amestec în treburile voastre personale. Îmi ajung peste cap ale mele. Ascultă Madge! Am o destăinuire foarte importantă să-ți fac foarte interesantă. Valeria îmi dă voie să ți-o fac cu condiția să păstrezi secretul.

Lady Hilary fu izbită de căldura privirilor sale și o nuanță de duioșie se ivi în ochii ei. Totuși, zâmbi când îi răspunse:

— Poți fi sigur de discreția mea, frate dragă. Misterul este oare așa de necesar? Cred că am și ghicit secretul.

— Nu m-ar mira, răspunse Billy cu bucurie. Acum îmi pare de necrezut că nu l-am ghicit cu toții mai demult, știind doar că Valeria e minunat de inteligentă. E tocmai genul de femeie care poate lucra pe ascuns. Bineînțeles că sântmându și fericit așa cum ar fi orice bărbat în locul meu. Totuși sunt și puțin zdruncinat.

— Billy, zise Madge cu blândețe, vorbim în șarade. Care e secretul?

— Cum nu ghicești? N-ai înțeles încă? Atunci ține-te bine. Soția mea e autoarea „Marii despărțiri”. Max Romer este pseudonimul Valeriei.

Lady Hilary arată o astfel de uimire, că Billy se putea declara satisfăcut. Ea se înroși, apoi deveni palidă. Ochii ei măriți de mirare îi puneau lui Billy o întrebare mută. Când văzu însă expresia de triumf a feței de copil a acestui om naiv, lacrimi mari începură încet să curgă pe obraji ei. Îi era așa de milă de dânsul! Sărmanul Billy! Ce băiat fermecător, așa de cinstit, așa de incapabil de a înșela pe cineva în lume sati de a concepe măcar viclenia la alții! „Arată-mi calea ta și du-mă pe drum neted, din cauza dușmanilor mei”. Madge își aminti că învățase Psalmul 27 pe de rost cu Billy, atunci când învățaseră împreună religia și cât de mult îi plăcea băiețelului să recite versetul al II-lea. Parcă mai auzea încă vocea lui limpede repetând vesel, „Arată-mi calea ta și du-mă pe drum neted, din cauza

dușmanilor mei”.

Un drum pașnic și ușor era acela care i se cuvenea lui Billy. Până acum nu-i cunoscuse încă dușmanii. Astăzi avea unul chiar în casa lui. Sărmanul Billy!

— Cartea era terminată în întregime înaintea căsătoriei noastre, reluă el. Ea știa că va scrie ceva puternic și a hotărât ca succesul să nu se datoreze decât valorii operei și nu avantajelor numelui și rangului ei.

Madge nu făcu niciun comentariu. Ochii ei miloși însă căutau mereu privirea fratelui său.

— Cât de extraordinar și-a păstrat secretul. Nici chiar editorul nu e la curent cu identitatea lui Max Romer. I-a trimis manuscrisul prin intermediul unui agent în care se putea încrede și care s-a însărcinat să aranjeze condițiile contractului. Cartea îi aduce o avere considerabilă. Ea însă o împarte toată în opere de binefacere. N-ai remarcat darul anonim de 25.000 Frs. făcut zilele trecute unui spital din Londra? Al ei era! Promise tocmai dreptul ei de autor pentru „Despărțirea cea mare”. Nu-i extraordinar, Madge? Mi-a povestit astea toate foarte simplu noaptea trecută în camera ei lângă foc, îmbrăcată într-un halat roz, cu părul ei frumos despletit care o înconjura, ca un vâl. Am stat de vorbă până la 2 dimineța. Valeria doarme foarte rar înainte de 3, și-i place să stau cu ea să-i țin țovărășil.

Ochii lui lady Hilary se umplură din nou cu lacrimi. Acum înțelegea ea de ce Billy părea așa de obosit, nervos și îi pierise sănătatea lui robustă de pe vremuri.

Sărmanul Billy!

— Valeria mi-a mai spus ceva foarte ciudat. Mi-a mărturisit că toată viața a avut un cult pentru mâinile ei și a dorit să le vadă făurind o operă mare despre care să vorbească lumea întreagă. A încercat într-o vreme să picteze, dar tablourile ei erau prea subtile și înțelesul lor le scăpa criticilor și oamenilor nu tocmai pricepuți ca mine, adăugă Billy cu umilință. Se ocupă de muzică și execuția ei era excelentă. Toți acei care o auzeau îi cereau să se consacre muzicii. Ei însă nu-i plăcea să cânte decât în singurătate, în cele din urmă se hotărî să scrie o carte pe

care fiecare ar putea s-o citească, s-o înțeleagă și s-o admire. Și a scris „Despărțirea cea mare”. Azi când își privește mâinile simte că a realizat o operă demnă de ele. Madge, oare tuția admirat vreodată mâinile tot așa de puternic?

— Niciodată! zise lady Hilary cu căldură. Mai mult încă, sărmanul meu Billy, dacă un astfel de gând mi-ar fi trecut prin cap m-aș fi servit imediat de propriile mele mâini ca să-mi trag o pereche de palme.

Billy râse. Un sentiment curat exprimat cu atâta energie corespundea foarte bine firii lui sănătoase, în ciuda eforturilor lui lady Valeria de a dezvolta într-însul idei morbide.

— Tu ești prea simplistă, Madge, reluă el bine dispus. Noi doi suntem ca toată lumea, un fel de boabe învelite în păstaie. Valeria mi-a spus adesea că n-am nimic de „intelectual” în mine. Ah! îmi dau seama și eu! În timp ce ea e o femeie superioară, cu totul deasupra omului de rând. A dovedit-o scriind „Despărțirea cea mare”. Repet că sunt mândru, încântat chiar, cu toate că mai rămâne pentru mine un punct negru.

— Care?

— Am auzit-o spunând pe Valeria, atunci când a apărut cartea, atunci când nici nu bănuiam că e scrisă de dânsa, că autorul acestui roman a zugrăvit precis propria lui viață. Sunt sigur că ea nu-și mai amintește să-mi fi spus așa ceva. Eu însă n-am uitat. Azi sunt obsedat de gândul că bărbatul singuratic de pe stâncă cu animalele moarte la picioarele lui, cu soarele ce apune și tot restul se va fi gândit că se sinucid în ziua căsătoriei mele, pentru că eu am avut norocul s-o cuceresc pe Valeria. Și mai mult decât asta, soră dragă, urăsc amintirea plimbărilor sub clar de lună a celor doi logodnici, cuvintele lor de dragoste, jurămintele lor... îți amintești?... Mă gândesc tot timpul că e vorba despre Valeria și un alt bărbat decât mine și sufăr când îmi închipui că dânsa a iubit cu aceeași pasiune ca și Catherine. Îți amintești cât de des vorbește autorul de mâinile frumoase ale Catherinei și cum le vedea Valentin?

Madge, de când știu că Valeria a scris „Despărțirea cea mare” n-am mai îndrăznit să-i ating mâinile!

Pe lady Hilary o străbătu un fior la gândul datorie crude care i se impunea. Eantînse mâinile ei frumoase la căldura focului. Nu iubea mâinile ei, dar fuseseră iubite pătimaș acum 10 ani. Și bărbatul care o iubise așa de mult era adevăratul autor al „Marii Despărțiri”.

Iar îmi revine în minte psalmul: „Arată-mi calea Ta și du-mă pe drum neted!”...

Și, pe loc, fără să șovăiască, se hotărî să lămurească lucrurile.

— Dragul meu Billy, spune ea privind în foc. Valeria nu ia cumva somnifere?

Billy ezită.

— Ei bine, Madge. Da, ia! Ar fi foarte supărată dacă ar ști că ți-am destăinuit. Nu reușește să adoarmă fără somnifere. Prima doză o excită și o face comunicativă. A doua de abia o adoarme, dar nu trebuie să ia cele două doze decât la intervale mari. De asta rămân lângă ea adesea ceasuri întregi.

— Știai de obiceiul acesta și înaintea căsătoriei?

— Sigur că nu! Cum să fi aflat? Dar am aflat imediat după aceea.

— Ah! sărmanul Billy! N-ai observat niciodată că Valeria sub influența stupefiantelor inventează unele lucruri extraordinare despre ea și despre alții?

— Inventează? Lucruri extraordinare? Oh, nu! îmi povestește numai o serie de lucruri pe care eu nu le-aș fi bănuț niciodată. N-am însă pretenția că sunt tot așa de inteligent ca Valeria.

— Înțeleg.

Lady Hilary se depărță de foc și-și privi fratele drept în față.

— Billy, e mult de atunci de când eram copii, tu m-ai înfuriat odată și eu te-am palmuit. Mi-a părut rău imediat după aceea. Îmi amintesc că ți-am dat singurul penny pe Căre-l aveam ca să ne împăcăm și că tu m-ai iertat cu generozitate.

La evocarea acestui episod al copilăriei lor, Billy râse cu hohote.

— Erai o pisicuță sălbatică în vremea aceea.

— Eram, dragul meu, și mai semăn cu o pisică sălbatică când sunt scoasă din sărite, numai că nu mai bat oamenii, îmi amintesc Billy că după împăcarea noastră ai spus cu o adevărată generozitate că tu preferi o palmă împunsăturilor neîncetate de bold cu care erau pedepsiți acasă unii din colegii tăi. Îți amintești?

— Nu. Nu-mi amintesc, dar sunt convins că e adevărat ce spui pentru că și azi aș simți la fel.

— Îmi pare rău din suflet, fratele meu iubit, că trebuie să-ți mai dau încă o palmă și de data asta numai din afecțiune prea puternică pentru ca să te las să nu știi un lucru pe care eu îl știu și pe care trebuie să-l știi și tu. Am să-ți spun deci pe față despre ce e vorba, oricât de greu mi-ar veni. Să știi însă că va fi chiar dureros.

— Hai spune odată!

— Yaleria nu e autoarea „Marii Despărțiri”.

— Ce vrei să spui? strigă Billy ca trăsnet.

— Mă tem că am spus exact ceea ce voiam să spun” dragul meu frate. „Despărțirea cea mare” n-a fost scrisă de soția ta. Sunt silită să te încunoștințez pentru că dacă vei repeta și altcuiva ceea ce mi-ai încredințat mie, și dacă vorbele tale ajung la urechile adevăratului autor, te-ai trezi într-o situație foarte penibilă.

— Și cine mă rog pretinde că e autorul?

— N-am dreptul deocamdată cel puțin să-ți destăinui numele lui. Secretul identității lui Max Romer va fi păstrat cu lealitate de acei cărora le-a fost încredințat.

Billy deveni alb ca varul.

— Pot să știu măcar de la cine ai aflat prostia aceasta?

— De la Rodney. El îl cunoaște pe autorul „Marii Despărțiri”.

— E o minciună! strigă Billy.

Lady Hilary roși de indignare.

— Cred că ești primul om pe lume care să-l fi acuzat

pe Rodney Steele că minte!

— Sora mea dragă, nu-l acuz pe Rodney Steele, pe bunul Rodney, așa de sincer, așa de leal! Nu spunem noi totdeauna „sincer ca oțelul”? Dar individul, care a îndrăznit să-i povestească lui Rodney că el a scris cartea soției mele.

e un mincinos nerușinat! Dacă-l prind vreodată i-o spun în față și dacă se încăpățânează în minciunile lui îi sparg capul.

Madge așteaptă cu răbdare ca Billy să termine. Apoi întreabă:

— Ai spus deja cuiva că Vaier ia e autoarea „Marii Despărțiri”?

— Nimănui! De altfel abia în noaptea asta am aflat că ea este autoarea. Mai făcuse ea unele aluzii, dar eu nu le luasem în serios. Cum să fi crezut eu că e scrisă de o femeie cartea aceasta, când toată lumea vede în ea numai opera unui bărbat?

— E opera unui bărbat! Max Romer e un bărbat!

— Ții să mă scoți din minți, Madge?

— Nu, dragul meu. Țin numai să-ți evit o eventuală umilință publică. Valeria s-a mai lăudat și altora că ea e Max Romer?

— Nu cred! E posibil însă ca în clipa aceasta chiar să-i destăinuiească lui Rodney.

Billy privi ceasul din perete.

— E 4 și un sfert. Ea trebuia să urce la noi la 4. M-a prevenit chiar că dacă se va ivi prilejul îi va destăinui prietenului nostru că e și ea scriitoare și chiar autoarea cărții despre care se vorbește atâta. Sper numai, din toată inima, că el n-are de gând să-i vorbească acum despre povestea absurdă că unul din prietenii lui ar fi adevăratul Max Romer.

— Eu cred, zise Madge încet, după cât îl cunosc eu pe Rodney că îi va spune Valeriei adevărul adevărat fără nicio cruțare.

— În cazul acesta, cu cât vom fi mai degrabă cu dâșii va fi mai bine. Nu vreau ca Valeria să fie

zdruncinată de incredulitatea lui Rodney.

Madge ridică din umeri.

— N-ai decât să-i spui în față lui Rodney că ești sigur că Valeria e autoarea „Marii Despărțiri” și ai să auzi ce are să-ți răspundă.

— Ai face bine să vii și tu Madge să auzi răspunsul lui și acel al Valeriei.

Lady Hilary șovăi. Billy îi cerea un lucru a cărui gravitate n-o bănuia. Dar nu era ea datoare să-și ajute fratele, fiind de față la o explicație așa de penibilă?

— Te însoțesc. Vom lua ceaiul împreună cu toții. În timp ce mă îmbrac însă du-te să dai bună ziua lui Nanny. A fost atât de mâhnită zilele trecute când a aflat c-ai fost pe acasă și n-ai urcat să-i dai bună ziua. Acum împletește niște paltonașe de copii pentru o serbare de binefacere. Fii băiat de treabă și admiră-i lucrul.

Rămase singură, Madge se repezi la telefon.

— MAYFAIR 494!

Așteptă cu înfrigurare legătura.

— Alo!

Era vocea lui Jake.

— D-l Steele e acasă?

— E în bibliotecă.

— Vrei să fi atât de bun să-l anunți că-l cheamă cineva la telefon?

— Cum să nu? Lăsați aparatul deschis.

Câteva secunde de așteptare îi părură ore întregi. În sfârșit se auzi vocea profundă a lui Rodney.

— Alo!

— Roddie! Sunt eu Madge. Cumnata mea e la tine. Răspunde-mi prin da sau nu.

— Da.

— Bănuiam. Dacă e Valeria în aceeași odaie cu tine va auzi tot ce-mi spui. „Da” este răspunsul pe care să-l rostești. Nu pierde însă nimic din ceea ce îți voi spune. Mă auzi bine?

— Da.

— Valeria i-a povestit bietului Billy cu multe detalii că

ea e Max Romer, autorul „Marii Despărțiri”. Billy o crede și în plus e extrem de măgulit. Din afecțiune pentru Billy trebuie să facem să înceteze cât mai repede gluma aceasta proastă. Nu crezi și tu?

— Da.

— Fratele meu are să vină acum la tine și m-a rugat să merg și eu. Îmi pare foarte rău că am să te deranjez dar sărăcuțul de el ține așa de mult la prezența mea acum!

Vom lua ceaiul împreună și după aceea Billy te va informa că soția lui e autoarea „Marii despărțiri”. Mă bizui pe tactul și prietenia ta ca să aranjezi lucrurile, să restabilești adevărul fără să provoci vreo catastrofă. I-am spus lui Billy că tu îl cunoști pe Max Romer, dar fără autorizația ta n-am putut să-i divulg adevărata identitate. Am făcut bine?

— Da.

— Billy, bineînțeles, e contra prietenului tău care-și atribuie cartea Valeriei pentru că el nu se îndoiește nicio clipă că romanul n-ar fi scris de soția lui. Să n-ai nicio grijă pentru că Valeria și cu dânsul îți vor păstra secretul chiar în propriul lor interes. Ți-am explicat lămurit?

— Da.

— Bun. Până într-un sfert de oră suntem acolo. Sunt sigură că vei face tot ce-ți va sta în putință ca să-l cruți pe bietul Billy și să ușurezi situația. Mulțumesc dinainte și la revedere!

Lady Hilary lăsă jos receptorul.

Eu sunt Max Römer!

Gând Steele se întoarce în bibliotecă, după telefonul important al lui lady Hilary, își dădu seama că nu-i mai rămânea decât foarte puțin timp ca să adopte o tactică.

Planul pe care i-l propusese Madge nu-i putea conveni, în ales pentru că nu-i plăcea să i se dicteze cum să se comporte. Dacă trebuia făcut ceva greu, va ști el să facă. Nu era necesar să aștepte, în fața unei cești de ceai și într-o conversație aparent indiferentă, bunul plac al lui Billy. e scenă neplăcută între dânsul și Valeria era inevitabilă. Ar fi preferat totuși să aibă loc înaintea sosirii

lui Madge. Wn instinct îi spunea de asemenea că dacă lady Valeria va fi susținută de soțul ei va fi mai greu de pus la punct.

Nu-i mai rămânea decât câteva minute. Din considerație pentru Billy trebuia ca lady Valeria și fie imediat demascată și redusă la tăcere față de el și Madge.

Tot timpul cât se gândi la aceasta în fața focului, Steele privea silueta femeii viclene desprinzându-se pe fondul luminos al ferestrei. El aștepta în tăcere și se întreba dacă Billy și Madge nu vor sosi prea devreme. El nu-și putea schimba totuși atitudinea imediat ca adversarul să nu bănuiască ceva.

Lady Valeria se îndepărtă de fereastră și lunecă ușor spre scaunul, ei.

— Ei, vărule Rodney, văd că nu prea ai multe de spus! Nici nu-mi poți indica măcar numărul taxiurilor care circulă în Londra în zilele noastre, zise ea, ridicând ochii spre dânsul cu un zâmbet care invita la vorbă.

Tăcerea încruntată a romancierului o făcea să dorească să-l facă să vorbească cu orice preț. În plus aversiunea pe care i-o inspira vizibil stimula într-însa dorința seducerii victorioase. Ținea mai ales ca vărul ei să-i observe mâinile, să-i spună că sunt aristocratice, s-o întrebe ce lucruri mari făcuse cu ele. De aceea le ținea unite în fața ei ca pentru rugăciune.

— Telefonul acesta nesuferit ne-a întrerupt în momentul cel mai interesant al discuției, zise el. Îmi mărturiseați tocmai că romanul „Despărțirea cea mare” valora el singur cât toată opera dumitale.

— Că mi-ar fi spus cineva așa, corectă Steele.

— E tot atâta pentru că, fără îndoială dumneata nu poți crede așa ceva. Autorii în fundul sufletului lor consideră întotdeauna opera proprie superioară față de a colegilor.

— Scuză-mă, lady Valeria, dar nu cred că poți știi dumneata sentimentele intime ale unui scriitor. Noi ne străduim de obicei să arătăm o frunte senină orice am gândi despre opera noastră proprie, și oricât de

descurajați am fi. Un scriitor sincer este cel mai sever critic al operei sale. Știu că în ceea ce mă privește pe mine, când citesc operele reușite ale unora din contemporanii mei, îmi vine să arunc în mare toate cărțile mele. A publica un roman sub numele adevărat e, după mine, lucrul cel mai curajos pe care-l poate face cineva.

Câte cuvinte aruncate și câte minute prețioase pierdute zadarnic! Trebuia însă neapărat să i se dea lui lady Valeria prilejul unui răspuns. Într-adevăr izbuti s-o hotărască.

— Cum, eu? Eu nu pot ști sentimentele intime ale unui scriitor, dragul meu domn Steele? Ai simțul umorului?

— Mi-ați mai pus întrebarea aceasta nu de mult și ați răspuns pentru mine, tot dv. spuse el străduindu-se să râdă. Păreți să dați mare importanță acestei calități a spiritului meu.

Una dintre garoafe îi căzu din mâini. „Ce idiot” își zise ea. Cât de nesuferit e! Nu-i dis plăcea însă să fie antipatică cuiva, mai ales atunci când putea perfect să umilească persoana care rezista. Îi niciun caz nu putea lăsa să scape prilejul acesta de a-l face de răs pe Steele și de a-l face să dorească poate să se arunce și el în mare dimpreună cu cărțile lui.

Se hotărî atunci să-i zâmbească seducător - cu zâmbetul din oglindă - la care se adăuga însă și o urmă de venin.

— Firește că aveți simțul umorului, pronunță ea, și în consecință vă voi destăinui secretul meu. Dacă mă trădați, prietenul dv. Billy vă va ucide. Eu, care după părerea dv. nu pot aprecia sentimentele intime ale unui scriitor, eu sunt Max Romer, autorul „Marii Despărțiri”.

În clipa aceea Steele se simți cuprins de o senzație cu totul nouă. Era indignarea profundă a unui părinte față de impostorul care îndrăznise să-și atribuie paternitatea celui mai drag dintre copiii săi.

Continuă în aparență să rămânăde un calm desăvârșit. În cele din urmă însă furia lui, provocată de minciuna îngrozitoare ieșită din buzele surâzătoare, mărită

încă de expresia ironică și triumfătoare a ochilor pe jumătate închiși ai tinerei femei, îl făcu să-și piardă sângele rece, să uite de Madge și de Billy și chiar și de interesul pe care-l avea să nu se cunoască adevărata identitate a lui Max Romer.

Se îndreptă brusc spre birou și cu o ironie a cărei notă veselă suna fals, pronunță la rândul lui:

— Să mărim încă umorul fin al situației, lady Valeria. Am să-ți arăt manuscrisul original al „Marii Despărțiri”.

Scoase dintr-un sertar un teanc gros de hârtii acoperit cu o scriere energică și citeață și-l puse pe măsuta de lângă vara lui. Apoi se întoarse din nou la locul de lângă foc și o privi în față.

— Examinați, vă rog, trebuie să fie extrem de interesant pentru Max Romer să vadă pentru prima oară manuscrisul original al „Marii Despărțiri?”

Măinile lui lady Valeria săltară până la gură. Steele înțelese că gestul acesta era menit să înăbușe un țipăt. Ea se stăpâni însă și se aplecă asupra manuscrisului pe care-l răsfoi în tăcere.

Steele avu aproape admirație pentru forța de caracter de care dădea dovadă femeia aceea. Ar fi fost așa de enervant dacă ar fi țipat și ar fi alergat Jake.

Deodată mânuțele ascuțite apucară cu furie paginile ca să le rupă. Rodney însă fu așa de rapid în mișcări, că într-o secundă sustrase manuscrisul prețios, îl închise din nou în sertar și puse cheia sertarului în buzunar.

În timp ce-și punea la adăpost manuscrisul, lady Valeria se ridică, se apropie de foc și aruncă garoafa pe care o ținea în mână. Ea privi întâi cum ardea floarea apoi se întoarse spre Steele cu o față lividă exprimând atâta ură că chiar și un bărbat așa de curajos cum era Steele se dădu înapoi.

— Voi dovedi, șuieră ea printre dinți, că e un fals, un fals odios.

— În cazul acesta, răspunse Rodney, voi fi silit să vă arăt un fals mai odios încă, anume contractul semnat de Max Romer cu editorul „Marii Despărțiri” și care poartă și

semnătura martorilor. Și îți voi cere dumitale lady Yalena să-mi prezinți în 24 ore manuscrisul dumitale al „Marii Despărțiri” odată cu contractul de publicare.

Ea întoarse unghiile lungi spre dânsul.

— Cum ai putut să-ți procuri manuscrisul? Și ce drepturi ai în cheștiunea aceasta?

— Simplul drept că e propriul meu manuscris.

Se apropie cu un pas și o privi cu un dispreț nimicitor pe femeia aceasta care încerca să-i fure cea mai frumoasă operă a sa. Însăpăimântată, ea ridică mâinile ca pentru apăsare, fără să-și poată lua privirea de la fața lui Rodney care exprima o indignare primejdioasă.

— Eu sunt Max Romer, zise Rodney Steele. Și te previn că dacă vei dezvălui aceasta cuiva voi dezvălui și eu în ce împrejurare ai aflat secretul meu, care fără dumneata n-ar fi fost cunoscut de nimeni vreodată.

Erau în picioare unul în fața celuilalt măsurându-se cu privirea când se auzi deodată zgomotul unei chei în broasca ușii de la intrare și apoi ușa deschizându-se și închizându-se. Billy vorbea în hall cu cineva.

Lady Valeria își schimbă imediat expresia. Încercă chiar să zâmbească adversarului, se întoarse la scaunul ei și se așeză leneș. Când ușa bibliotecii se deschise ca să intre Madge și Billy, lady Valeria se făcea că-l necăjește pe vărul ei cu o garoafă.

Caracterul Ladyei Valeria

— Ei bine, zise Madge, și vocea blinda îl potoli pe Rodney. Iată-ne în sfârșit. Mă tem că v-am făcut să așteptați. Bwly și cu mine am fost să facem o vizită bătrânei Nanny și e foarte greu când trebuie să pleci de la ea. Era așa de fericită că ne are lângă fotoliul ei! Redeveneam domnișoara Madge și dl. Billy. Și simțul nostru de disciplină din copilărie face ca atunci când ea ne spune „Așezați-vă lângă mine copiii mei” să ne așezăm tot așa de cuminti ca și când Nany trebuie să ne îmbrace șorțulețele și să ne dea lapte cu pâine. Nu-i așa, Billy? Rodney, trebuie să vii într-o zi să faci o vizită bătrânei noastre nurse. Ea ți-a citit toate cărțile și vorbește de tine

cu multă admirație și mândrie.

— Sună pentru ceai, Billy, zise lady Valeria. Ne-ai făcut să așteptăm aproape o jumătate de ceas. Dacă dl. Steele și cu mine n-am fi fost cufundați într-o discuție foarte interesantă de mult am fi început să mâncăm.

Billy sună fără să răspundă reproșului, obsedat mereu de un singur, gând. Madge îi ceruse să nu vorbească despre „Despărțirea cea mare” decât după ceai și el se supunea. Mai mult însă nu i se putea cere.

Rodney era și el tăcut. Furtunoasa explicație avută cu lady Valeria i se părea deja un coșmar imposibil. N-o mai considera reala din clipa intrării lui Madge în bibliotecă, din clipa în care auzi glasul ei iubitor, dulce, mângâietor.

Era atât de emoționant s-o știe pe Madge aici în odaia aceasta unde era de obicei singur, s-o privească, să-i întâlnească privirea calmă și dreaptă, să observe pe furis cum merge și se mișcă cu grația ei discretă, ușoară și vapoasă ca un vis.

Când sosi ceaiul, lady Valeria din adâncul fotoliului ei ordonă languros:

— Toarnă tu ceaiul Madge, eu sunt obosită. M-am prăbușit în fotoliul acesta și n-am putere să mă mișc. Billy pune-mi aici o măsuță lângă mine. Oh! Nu măsuța asta! Mi-e nesuferită și nu vreau s-o mai văd! Du-o în hall și spune-i lui Jake s-o dea imediat de pomană... Da, Măsuța aceea! Nu fi așa de neîndemânatic! Ce Dumnezeu!

Lady Hilary fu deci aceea care sună pentru ceai și după zece ani Rodney fu servit din nou de dânsa.

Amintirile se trezeau vii, puternice, obsedante în inima lui Madge ca și în a lui Rodney. Ceașca aceasta de ceai zidea puncte peste „Despărțirea cea mare”.

Billy rupse cel dintâi tăcerea.

— Rodney, vino te rog de Crăciun la țară. O așteptăm și pe Madge! Nu-i așa, Madge? Vom fi o bandă veselă. Nu putem suporta gândul că ești singur aici de sărbători. Nu-i așa Valeria?

— Veniți vă rog, zise lady Valeria cu cochetărie, dacă nu aveți cumva alte proiecte.

Rodney o privi pe Madge, dar Madge se uită la ceainic și mai adăugă apă clocotită întrebând:

— Mai vrea cineva ceai?

Rodney întinse ceașca și zise:

— Ești foarte drăguț, Billy. N-am niciun alt proiect pentru Crăciun.

— Vedeți, explică lady Valeria, nu vă putem invita la Castel până nu v-ați întâlnit voi doi, dumneata și Madge. A fost aici o serie întreagă de șiretlicuri și înscenări ca să nu afli dumneata că Madge ți-e vecină.

— Nu șiretlicuri, corectă Madge, cu bunăvoință. Doar o copilărie din partea mea. Am vrut să-i fac lui Rodney o surpriză și de altfel nu l-am lăsat multă vreme în eroare... Nu-i așa, Rodney? Ar fi trebuit totuși să mă duc la gară să-l primesc.

Lady Valeria râse silit și ironic, dar Madge răspunse râsului acesta cu un zâmbet.

— Nu voiam să fac o înscenare din asta, Valeria. Rodney și cu mine am fost foarte buni prieteni pe vremuri... și m-am gândit că noi doi nu trebuie să ne regăsim, ca toată lumea, după zece ani de zile...

Lady Valeria rosti atunci cu o privire de sfidare și cu un zâmbet batjocoritor pe buze:

— Catherine în „Despărțirea cea mare” m-a făcut totdeauna să mă gândesc la Madge, ceea ce trebuie să recunoașteți că dovedește multă perspicacitate din partea mea, dat fiindcă nu cunoșteam pe atunci identitatea lui Max Romer.

Billy sări de pe scaun și o privi trăsnit.

— Identitatea lui Max Romer? spuse el.

Se întoarse spre Steele și adăugă:

— Ghicesc că soția mea ți-a mărturisit secretul, Rod. Ea e autoarea „Marii Despărțiri”.

Lady Valeria izbucni în râs.

— Nu fi imbecil, dragul meu Billy. Nu mai e nevoie să continuăm gluma aceasta. Mica mea viclenie a reușit mai bine decât speram. Încă de mult de când am citit prima oară cartea aceasta care a făcut atâta vâlvă l-am bănuț pe

dl. Steele de a fi autorul, după asemănarea stilului „Marii Despărțiri” cu celelalte opere ale sale. Mi-am amintit totodată de mijlocul care s-a întrebuințat cu Sir Walter Scott, ca să mărturisească că el e autorul cărții „Waverley” și m-a amuzat mult să încerc și eu șiretlicul. D-l Steele a căzut imediat în cursă. Nu numai că a recunoscut că el e autorul dar mi-a arătat și manuscrisul original al „Marii Despărțiri”. E foarte interesant. Îți jur. Am observat chiar într-un loc cuvântul Madge, scris întâi și înlocuit apoi cu Gatherine. Fără discuție că tu ești eroina Madge. Îți vine aproape chef să întrebi ce s-a mai întâmplat cu bietul Valentin.

Privirea batjocoritoare se opri asupra feței emoționate și îngrijorate a lui lady Hilary.

Billy palid ca un mort i se adresă lui Steele.

— Prin urmare tu ești autorul cărții soției mele?

— Nu băiete! răspunse Steele liniștit. Sunt însă autorul propriei mele cărți. „Despărțirea cea mare” e opera mea pe care pentru diferite motive am ținut s-o fac să apară sub pseudonim. Nu am de gând să tolerez să fie dezvăluită identitatea mea cu Max Romer. Noi patru adunați aici trebuie să fim singurii care o știu. Până și editorul meu crede că i-am trimis copia la mașină a manuscrisului unui prieten, îți încredințez secretul meu Billy fără teamă. Îl încredințez onoarei lui Madge. Pe lady Vaier ia am anunțat-o deja că dacă se răspândește în public prin dânsa zvonul identității mele cu Max Romer, voi dezvălui imediat împrejurarea prin care a putut intra în posesia secretului meu și e de la sine înțeles că povestirea mea nu va semăna deloc cu aceea a lui lady Valeria. Billy zăpăcit își trecu mâinile peste frunte.

— Tu? Tu? Max Romer? Rod?

Apoi se întoarse spre soția lui.

— Dar nu mai înțeleg nimic Valeria! Cum ai putut dona tu 25.000 Frs. spitalului dacă n-ai căpătat drepturile de autor ale «Marii Despărțiri»? De ce m-ai...

— Oh! Nu fi chiar idiot Billy, strigă lady Valeria cu asprime. N-ai deloc simțul umorului, știi doar foarte bine

că era o farsă. Chiar tu mi-ai sugerat-o mai demult. Eu am găsit numai amănuntele ca să mă distrez mai bine. Cum aş fi putut să scriu, să public un roman așa de gros, fără ca să știi tu? E o prostie să prezinți că ai luat gluma mea în serios și pe deasupra mă pui pe mine într-o situație intolerabilă prin lipsa ta totală de imaginație și de umor. Mi-e silă că trebuie să-ți explic că pisică se scrie pisică și că glumesc când spun că se scrie câine. Viața nu merită s-o mai trăiești când ești nevoit s-o petreci cu un tovarăș fără pic de creier.

Vocea furioasă a lui lady Valeria se stinse, după acest crescendo de ironie, și o tăcere jenantă se lăsă.

Amândouă ființele care iubeau pe Billy îl priviră cu îngrijorare. El tresărise puternic în timp ce-l umilise soția lui, stăpânindu-se însă se ridică și spuse:

— Regret tot ce s-a întâmplat Rodney. E numai din vina mea, așa cum spune soția mea. Am luat toată gluma asta în serios și a ieșit o încurcătură. Probabil că e adevărat că n-am simțul acesta... al umorului. Nu-mi dau seama unde e hazul să spui câine în loc de pisică. Singura mea consolare e că știu că tu n-ai să lași ca prostia mea să fie cauza slăbirii prieteniei dintre noi. Te asigur că nicio aluzie la secretul pe care ai fost silit să mi-l încredințezi nu va fi făcută nimănui. Îți făgăduiesc asta pe onoarea mea și pentru soția mea ca și pentru mine. Hai Valeria, e mai târziu decât aveam intenția să rămânem. N-avem timp de pierdut. Paltonul tău e în hall.

Rodney și Madge se sculară, dar Billy nu le dădu timp să vorbească. Își luă soția de braț și rosti:

— Vino Valeria. Să ne grăbim. Bună seara Madge, bună seara Rodney. Sper că o să ne revedem curând.

O trase pe soția lui, deschise ușa și trecu ca un fulger prin hali. Nimeni n-o văzuse pe lady Valeria mergând așa de repede.

Când Billy trebui să închidă ușa apartamentului se opri o clipă și privi înapoi. Fața lui exprima rușinea, dezgustul și disperarea atenuate puțin de sentimentul că e înțeleș și iubit de acei pe care îi părăsea.

Un minut mai târziu se auzi zgomotul ascensorului oare cobora și a ușii de la intrare.

Madge și Rodney rămăseseră în bibliotecă și se priviră cu tristețe. Când putură în sfârșit să spună ceva, amândoi pronunțară deodată aceleași cuvinte.

— Sărmanul Billy, sărăcuțul de Billy!

Lady Hilary căzu zdrobită într-un fotoliu. În clipa aceea se auzi motorul automobilului care pleca. Steele își relua locul din fața căminului și se gândi pentru a doua oară.

„Așa pier toți dușmanii Regelui!”

Billy află adevărul

De îndată ce închise portiera mașinii și învelise cu grijă picioarele soției sale, Billy stinse lumina și se înfundă tăcut în colț fără s-o mai întrebe pe lady Valeria dacă se simțea bine și să-i ia mâna ca un supus umil și afectuos, așa cum făcea de obicei.

Se făcu chiar așa de mic că ar fi fost loc și pentru a treia persoană între ei.

Intuiția precisă a Valeriei o anunță că avea lângă dânsa un alt Billy. Furia ei contra lui Rodney și exasperarea de a fi fost umilită o făcură să uite de mijloacele naturale pe care le întrebuinta de obicei pentru a-l atrage pe Billy și de data aceasta.

De abia trecuse automobilul de gardul de fier care dădea spre Marlebone Road, că Valeria se întoarse spre Billy și îi zise cu o voce aspră și trufașă:

— Cu ce drept m-ai tras așa de repede afară din casă?

Billy se cutremură la auzul acestei voci, dar nu răspunse.

— Ţu-mi poţi răspunde când îţi vorbesc? Imbecilule!

Înainte ar fi trebuit să-ţi ții gura dacă ai fi avut cât de puțin tact. Ai de gând, da sau nu, să-mi răspunzi de ce m-ai scos în felul acesta din casă?

— Pentru că, răspunse Billy rar, eram convins că prietenul meu și sora mea nu ți-ar fi întins mâna. Și nu-mi era deloc plăcut să-i văd refuzând să strângă mâna soției

mele în casa unde sunt oaspeții mei.

Lady Valeria râse ironic.

— Bravo, strigă ea aplaudând. Ce melodramă reușită și ai găsit drept compensație să mă aduci într-un suflet până la mașină? Dar spune-mi, te rog, de ce sora ta și prietenul tău ar fi refuzat să-mi strângă mâna?

— Pentru că, spuse Billy, cu voce mahnită și cântărind fiecare cuvânt, ne-ai dovedit că ești hoată... O hoată din cele mai de jos... Dacă ai fi încercat să furi carnetul de cecuri al lui Rodney sau perlele lui Madge, ar fi fost poate mai ușor de iertat decât ceea ce ai făcut. Ți-ai însușit opera unui autor celebru, reputația lui, onoarea lui, întemeiată pe succesul operei sale. Furtul acesta e mai demn de dispreț decât oricare altul și trebuie să-mi dai explicație pentru el, Valeria!

O clipă, acest nou Billy, căruia disperarea îi dădea atâta curaj și demnitate, o domină pe soția sa. Și pentru că era dominată și înspăimântată ea îl ura acuma pe soțul ei tot atât ca și pe Steele. Se simțea însă în stare oricând de a pune din nou stăpânire pe bărbatul acesta îndrăgostit și slab, înainte de a ajunge acasă încă și să-l facă să primească drept bună justificarea ei ingenioasă care nu prinsese față de Madge și adevăratul autor al „Marii Despărțiri”.

Mai întâi își scoase mânușile căci avea nevoie ca mâinile și-i fie libere pentru vorbit sau mângâiat, și dacă va fi necesar, chiar să se înfigă în pumnul crisp al lui Billy în timp ce îi va vorbi.

— Te asigur că habar n-am despre ce vorbești, reluă ea cu un calm aparent. Ai auzit doar explicația foarte logică pe care am dat-o acolo și cu toate că tu nu ai nici de ajuns spirit și nici de ajuns umor ca să înțelegi hazul, trebuie să accepți și să recunoști că tu ai greșit.

— Dar ți-am acceptat explicația. E drept că din cauză că era de față Madge și Rodney, zise Billy din colțul lui, cu tristețe. Și știi foarte bine că am încercat să te scuz. Te iubesc și ești soția mea. Dacă ai face chiar o crimă aş cere să fiu spânzurat în locul tău dacă n-ar mai fi alt mijloc de a

te salva. Dar... dar repet nu accept explicația ta de astăzi decât față de ceilalți. Între noi însă, noi doi numai, trebuie să privim adevărul în față. Nu face să minți pentru mine singur.

Brusc, Valeria aprinse lumina, se aplecă spre Billy și-l privi în ochi.

— Imbecil ce ești! strigă ea. Idiotule! De ce m-aș osteni să mint numai pentru tine?

Îi aruncă lui Billy tot torentul de injurii destinate lui Steele.

Billy cunoștea limbajul școlilor rurale, a gimnaziilor, a cazărmilor, înjurăturile tradiționale ale oamenilor de trupă, dar niciodată în viața lui nu auzise atâtea cuvinte grosolane și atâtea injurii ieșind din această gură.

La început încercă s-o facă să tacă pe femeia aceasta ieșită din minți. Văzând însă că nu izbutește, își ridică gulerul de la palton și se înfundă mai mult în colțul său. La un moment dat însă suferința provocată de această scenă deveni de nesuportat. Scoase atunci ceasul și zise.

— Ascultă Valeria, îți dau două minute ca să-ți revii și să încetezi de a mai țipa. Dacă după aceste două minute n-ai tăcut opresc mașina, cobor și mă întorc în oraș, lăsându-te. să te duci singură la țară. Îți făgăduiesc că voi face așa cum spun Valeria, să știi!

Ea profită încă de primul minut ca să-l ocărăscă. După al doilea minut însă o tăcere desăvârșită se lăsă asupra lor. Lady Valeria se rezemă pe spate, prefăcându-se că e epuizată și că vrea să adoarmă.

Billy stinse din nou lampa, deschise geamul din partea lui și privi stelele care începeau să strălucească pe cerul înghețat. Parfumul puternic de vioarele al soției sale îl înăbușea.

Luminile Londrei începuseră să se estompeze în urma lor. Automobilul alerga pe un drum de țară. Brazii ridicau conurile lor negre spre orizont și farurile mașinii luminau în fugă bobitele roșii ale tufișurilor de ilice și diamantele pe care le lăsa bruma.

Lady Valeria tuși. Billy închise imediat geamul. Puțin

mai târziu auzi un zgomot, ca un plâns înăbușit cu greutate de blănuri. Se întoarse spre soția sa și inima lui Billy încetă de a mai bate la gândul că Valeria plângea. Gândul acesta.

bunul Billy nu-l putea îndura. El puse o mână emoționată pe manșon.

— Nu plânge Valeria, spuse el repede. Nu te pot vedea plângând.

Lady Valeria se mișcă și izbucni în râs.

— Nu plângeam! Eu nu plâng niciodată! Râdeam!

— Râdeai? strigă el.

— Siguri Râdeam!

— Și de ce râdeai?

— Pentru că prietenul tău mi-a căzut așa de ușor în cursă. În primul rând dându-mi prilejul să citesc numele surorii tale în manuscris, în al doilea rând spunându-mi că episodul principal al cărții nu era verosimil. Voia să spună prin asta că nicio fată n-ar fi rupt-o cu logodnicul ei pentru motivul mărturisit de Catherine. Prin urmare nu e tocmai greu de ghicit că s-a petrecut ceva grav între Rodney Steele și frumoasa ta soră. Mă însărcinez eu să aflu ce anume.

— Ți interzic să faci cel mai mic demers pentru a descoperi.

— Dragul meu Billy, replică ea într-un hohot de râs. Știi că ești nostim!

Automobilul trecea printr-o pădure de brazi. Billy rămase tăcut în fața problemei ce i se impunea. Cum va reuși el să reconstruiască un cămin fericit, pe ruinele acestea?

Cu toate că plânsetul Valeriei nu fusese decât râsete înăbușite, cu toate că știa că ea nu întrebuințase termenii afectuoși decât în bătaie de joc, sensibilitatea lui naturală redevenea mai puternică decât toate considerațiile. Indignarea lui slăbea. Furia i se potolise. Ar fi dorit chiar să înlănțuie deja cu brațele sale pe femeia pe care o iubea în ciuda tuturor, lucrurilor care se petrecuseră și să se reconforteze prin contactul acesta... Nimic nu mai putea schimba faptul că erau soț și soție și că se iubeau! Nimic

de asemeni nu putea. anula celălalt fapt care îl umpluse de atâta bucurie și orgoliu și provocase din partea lui un val nou de atenții și răsfățări pentru viitoarea mamă. „Poate că starea ei să fi influențat pentru moment asupra simțului moral”, îi trecu lui deodată prin cap. „Ar trebui deci să fiu mai indulgent”.

Încercă să ia mâna Valeriei în manșon.

— Draga mea, îi spuse el, din fericire există și ceva consolant pentru mine în povestea asta regretabilă.

— Ce?

— Iată ce! Pe când credeam că „Despărțirea cea mare” e scrisă de tine, am tremurat la gândul că l-ai iubit tu pe bărbatul pe care-l cheamă Valentin în roman. Nu puteam suporta ca tu să fi iubit pe alt bărbat înaintea mea și poate mai mult decât pe mine.

Soția lui Billy nu se mai stăpâni atunci și supunându-se unei impulsii de adevărată furie se întoarse spre dânsul cu un râs crud.

— Ah! Ce prost ești! exclamă ea. Eu n-am iubit niciodată pe cineva și nu mai mult pe tine decât restul lumii. Mi-au spus doar că nu-i niciun motiv să-ți mai spun minciuni. În cazul acesta n-ai decât să afli tot adevărul. Nu te-am iubit niciodată. Firește că stupid cum ești ai să mă întrebi de ce m-am măritat cu tine. Ei bine! Am să-ți răspund cu brutalitatea cea mai brutală. M-am măritat cu tine pentru că tu mă plectiseai mai puțin decât ceilalți bărbați. M-am măritat cu tine pentru că știam că am să pot face tot ce-mi va trece prin cap. M-am măritat cu tine pentru că obosisem să mai fiu o persoană de valoare dar săracă, prea săracă pentru a ocupa poziția mondenă care mi se cuvenea prin naștere. La moartea tatii, taxele de succesiune aproape ne ruinaseră în întregime. A trebuit să închiriem Beaucourt și-am trăit la Doverhouse. Într-o zi mi s-a oferit să conduc o secțiune la o serbare de binefacere. N-am primit căci nu aveam cum să-mi comand o rochie elegantă și nici n-aș fi putut face cumpărături la secțiunile prietenelor mele. Suma pe care o puteam avea în total pentru îmbrăcăminte îmi ajungea tocmai pentru mânuși. Și

să-ți spun ce-mi doream! Îmi doream o casă frumoasă la țară, un apartament în oraș, cai, automobil, multe rochii elegante, în sfârșit toată puterea și prestigiul pe care rangul singur nu ți-l dă dacă nu ești sprijinit de avere. Prin căsătoria mea cu tine căpătăm toate acestea. Prețul nu era prea mare. Îmi plăceai de ajuns și te aveam în mână. Îmi ghiceai totdeauna dorințele și n-aveam decât să întind un deget ca să obțin orice. Apreciez devotamentul tău, Billy, dar dragoste pentru tine. Dumnezeuule mare! asta n-am avut niciodată.

Lady Valeria râse din nou. Se simțea pe deplin eliberată de dominația de scurtă durată a lui Billy. Totuși răspunsul pe care i-l dădu el fu neașteptat pentru ea.

— Și tu, tu! Tu vei fi mama copilului meu?

Indignarea și disprețul pe care le exprimau vocea lui o biciuiră pe Valeria.

— Fii sigur că nu! ripostă ea cu trufie. Urăsc copii și din fericire n-am nicio „speranță” și nici cea mai mică intenție de a avea.

— Prin urmare și asta era minciună? făcu Billy trăsnit.

— Asta, cum o spui tu așa de politicoasă, era de asemenea o minciună. Grija, atențiile tale față de mine păreau să fi slăbit puțin în ultima vreme. M-a amuzat ca să trezesc din nou zelul tău cu câteva aluzii îndemânatică și să-ți dau provizor un motiv de bucurie. Asta a fost totul.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! oftă Billy și coborî iar geamul ca să se aplece în afară și să privească stelele.

Mașina urca aleea de la intrare.

Ferestrele vechiului castel erau luminate puternic. Turnulețele și coșurile înalte se profilau pe cerul limpede.

De îndată ce mașina opri în fața terasei, servitorul alergă și deschise portiera.

Lady Valeria coborî cu grație și cu aerul ei aristocratic, urcă treptele, presărând în treacăt ultimele flori. Cu un zâmbet de satisfacție puternică la vederea focului strălucitor care ardea în căminul mare al hall-ului, ea lăsă să-i cadă de pe umeri blana grea și înaintă cu

ambele mâini întinse spre cămin.

Bărbatul a cărui fericire o distrusese, însă, cu a cărui dragoste se jucase, pe care-l umilise cu atâta cruzime, rămasese în pragul ușii pe care n-o mai putea numi home-ul lui, șovăind o clipă dacă s-o urmeze pe aceea care mai era soția lui sau să urce și să plece înapoi cu automobilul spre Londra.

Rodney în contradicție cu sine

După ce Billy și Valeria plecaseră ca fulgerul, Rodney și Madge se treziră singuri în bibliotecă cu inima plină de tristețe, dar cu o ușurare mare în suflet ca după o furtună.

Simpatia lor comună față de suferința lui Billy îi apropie și în prima clipă îi împiedică să simtă jena de a fi singuri față în față. Rodney puse capăt contemplării focului și întâlni privirea întrebătoare a lui Madge. El îi povesti atunci ce se petrecuse între el și lady Valeria. Fiecare privire și fiecare cuvânt al frumoasei femei din fața lui îl învăluia într-o atmosferă de simpatie, plină de încredere și de înțelegere perfectă.

Situația aceasta era cu totul nouă pentru el și foarte plăcută. Atâția ani de singurătate fusese lipsit de bucuria de a se putea destăinui altei ființe omenești și de a vedea pe cineva interesându-se de ceea ce i se întâmpla lui, de ceea ce gândea el!

Madge nu-i reproșa lui Rodney de ce ripostase cu atâta energie, dar suferea puternic la gândul prăpastiei ce se deschisese înaintea lui Billy.

— Mă tem că avem pe viitor o adversară primejdioasă, zise ea. E periculos să fii prietenă cu Valeria, dare o catastrofă să-i fi provocat dușmănia.

— Nu ne poate face niciun rău Madge, pentru că am pus-o bine la punct. Dacă vorbește ea, vorbesc și eu. E de ajuns de inteligentă că în afacerea asta ea are mai mult de pierdut decât mine.

— Vaier ia nu-i chiar așa de inteligentă cum pare. Am văzut-o făcând gafe teribile cu convingerea că lucrează în avantajul ei. În furia umilirii va uita probabil orice prudență și se va lăsa condusă numai de dorința de

răzbunare. Afară doar, dacă, cu șiretlicurile și abilitatea de a-l cuceri și a-l orbi pe Billy nu reușește să-l convingă, încă înainte de a ajung la castel, că s-a distrat numai pe socoteala noastră. Regret că trebuie s-o spun, dar soția fratelui meu e o ființă fără suflet și fără conștiință.

— Cum de s-a căsătorit Billy cu ea?

— Billy s-a lăsat dus de puternica atracție fizică pe care o exercită Valeria asupra lui, atunci când vrea să se ostenească. Are ceva felin în ea. În puținele ocazii, când eram împreună, în timpul logodnei, Valeria îmi evoca întotdeauna o pisică jucându-se cu un șoricel. Săracul băiat era nebun după dânsa. Eu am încercat să-l previn, să-l conving să nu se căsătorească cu ea, dar singurul rezultat a fost că eram cât pe aici să-i pierd afecțiunea. N-am îndrăznit deci să merg mai departe știind însă că va veni foarte curând clipa în care Billy va avea nevoie de dragostea mea, pe care se poate bizui oricând.

— L-a iubit ea într-adevăr?

— Dragul meu Rodney! Valeria n-a iubit în viața ei pe nimeni pe lume decât doar pe dânsa. A atras-o luxul pe care i-l putea da Billy și i-a plăcut adorația pe care i-o arăta el și pentru care îl plătea cu alintările ei feline care îl transportau pe îndrăgostitul naiv în cerul al șaptelea. Am avut totdeauna impresia că există niște ghiare ascunse în lăbuțele de catifea ale Valeriei și mă tem serios acum ca bietul meu frate să nu simtă curând ghiarele acestea sfâșiindu-i inima. E totuși una din inimile care ar trebui să fie cruțate de o astfel de suferință.

Rămaseră tăcuți câteva clipe gândindu-se fiecare cu îngrijorare la ce se petrecea în clipa aceasta între Billy și Sofia lui.

Puțin mai târziu lady Hilary spuse cu mâhnire:

— Ah! Cât mă supără că trebuie să vorbesc în felul acesta de soția fratelui meu! în general îți place să gândești și să spui numai lucruri bune despre membrii familiei tale. Nu-i așa? Să sperăm că m-am înșelat... Să ne convingem că sunt și lucruri bune în Valeria pe care eu n-am știut încă să le descopăr, nefiind înzestrată cu sufletul

de apostol al d-nei Bellamy.

— Dumnezeu este dragoste, zise el.

— Ah! Cunoști deviza episcopului? Nu râde, Rodney! Deviza aceasta m-a ajutat nu o dată să trec prin momente grele.

Din nou se făcuse tăcere căci fraza aceasta le amintise ultima lor întrevvedere. Rodney se simți foarte vinovat. O privi pe Madge și în timp ce o privea era cuprins de regretul de a o fi pierdut și nevoia de a o recuceri. De ce nu putea el să depună la picioarele acestei nobile femei așa de demnă de devotamentul unui bărbat toată viața lui? De ce soarta i-o smulsese atunci când ar fi putut să i se dăruie în întregime? Soarta i-o dădea înapoi când era prea târziu? Dar era oare într-adevăr prea târziu?

Nesiguranța aceasta devenise un adevărat chin pentru dânsul. Cu o mișcare, lady Hilary, ridicând spre Rodney privirea ei limpede și încrezătoare, spulberă visarea lui dureroasă. El se duse atunci să-și reia locul obișnuit lângă foc.

— Madge, spuse el, sunt întristat, rușinat, furios pe mine însumi. Sunt mai furios însă pe soartă. Situația noastră e extrem de încurcată. Viața e un haos! Să-ți spun ce-mi amintește asta? Ultima oară când am fost la Florența am dorit grozav s-o aud pe Dagmara Remina, o tânără cântăreață rusă, cu o voce extraordinar de puternică, care promisese că va cânta în „Figlidi Re”. Cum trebuia să plec înainte de prima reprezentație, am fost invitat la repetiția generală. Cu câteva clipe înainte de ridicarea cortinei am părăsit loja prietenului meu – tenorul care-mi procurase invitația – ca să mă așez în locul meu. Sala era încă aproape goală dar muzicanții orchestrei erau deja la locurile lor. Fiecare dintre dâșii își acorda instrumentul sau repeta un pasaj mai greu. Era o cacofonie insuportabilă. Deodată însă silueta unui bărbat subțire și viori sări pe estradă și dădu câteva lovituri seci în pupitru. Era chiar șeful orchestrei, maestrul. Instantaneu se făcu tăcere și muzicanții și spectatorii așteptară cu un fel de neliniște ceea ce se va întâmpla. Toți ochii erau ațintiți

asupra maestrului. Toți instrumentiștii erau gata de atac la primul semnal. El pregăti partiturile, privi la dreapta și la stânga, ridică bățul și un sunet bogat, plin, dulce și melodios, într-o armonie perfectă, izvorî din orchestră. Preludiul începu. Și fu ca o vrajă! Mă simt exact ca muzicanții, înaintea apariției maestrului. Aștept armonia. Fiecare parte a ființei mele morale dorește cinstit tot ceea ce e mai bun și cu toate acestea este în mine o confuzie înspăimântătoare. Nu știu cu certitudine decât două lucruri. Primul că nu voi ierta-o niciodată pe femeia care a provocat despărțirea noastră și al doilea că niciodată doar pentru ca să satisfac un instinct egoist de al meu nu-ți voi oferi inima pe care o consider azi nedemnă de tine!

Lady Hilary nu răspunse îndată. Mâinile ei rămaseră încrucișate pe genunchi și părea hipnotizată de foc.

După o clipă spuse:

— Aștepti să vină maestrul, Roddie? Dar dacă ar veni, ar putea pune el capăt haosului orchestrei tale interioare și ar obține armonia?

— Într-adevăr, care e maestrul în stare să săvârșească un astfel de miracol?

Ea zâmbi și lăsă întrebarea fără răspuns. Apoi rosti rar:

— „Dumnezeu este dragostea”!

Rodney zâmbi și el, dar cu scepticism. Ar fi dorit ca ea să comenteze cuvintele, căci îi plăcea foarte mult să o audă vorbind chiar când nu gândea ca dânsa. Cât de fermecătoare era! Atâta vreme cât era ea aici, așezată liniștit în fotoliul din bibliotecă, de partea astălaltă a peretelui despărțitor, nu-i mai păsa de nimic pe lume.

Tânăra femeie ridică capul și privirile lor se întâlniră. O roșeață năvăli în obrajii frumoși ai lui Madge. Ea se sculă și spuse:

— Trebuie să plec!

— Așteaptă! răspunse nervos Rodney. Așteaptă, Madge! Mi-ai permis să-ți pun întrebări. De la cine ai lăcrămioarele pe care le porți mereu?

— De la nimeni. Le cultiv eu însumi în sera de la

Haslemere.

— Și individul de aseară cu lăcrămioare la butonieră, din loja ta, cine era?

— Dragă Rodney, ți-am permis să-mi pui întrebări în legătură cu faptele care ne privesc pe noi. Dar autorizația nu se extinde până la inventarierea prietenilor mei.

— Ai putea măcar să mă cruți de a te vedea în intimitate cu alți bărbați, când pe mine mă ții la distanță.

Ochii lui Madge deveniră veseli și drăgăstoși.

— Rodney vorbești ca un băiețuș furios! Când te-am ținut la distanță?

— Nu pot suferi nici în gând să te înconjure bărbați și nu cred nicio clipă că lăcrămioarele ți le-a oferit Billy.

— Ți-am spus deja dragul meu că lăcrămioarele acelea proveneau din sera mea. Nu-mi face rău și mie și ție, încălciându-te în nebunia aceasta.

El se întoarse spre cămin și se agăță cu ambele mâini de marmură.

— N-ai să reușești niciodată să înțelegi cât am suferit? strigă el. Nu poți oare să-ți închipui chinurile pe care le-am îndurat zece ani la gândul că-i aparții lui Hilary?

Ea stătea tăcută în spatele lui și-i vorbi în cele din urmă cu o duioșie fermecătoare care mărea încă muzicalitatea vocii ei.

— Oh! Sărmanul meu Rodney! zise ea. Nu suferi încă mai mult decât trebuie. Dragul meu, îmi vine foarte greu să-ți explic. Sunt lucruri pe care nu îndrăznești să le spui, chiar și bărbatului... pe care-l iubești! În sfârșit, dacă ai ști totul, cât de puține lucruri te-ar mai face să suferi din toți anii aceștia triști și nenorociți.

El nici nu răspunse, nici n-o privi. Continuă însă să țină mâinile crispate pe marginea căminului și fața era întunecată și chinuită. Ea așteptă o clipă, apoi se apropie de ușă.

— Ei hai! trebuie să plec! La revedere, Roddie!

Cu un salt brusc el se postă în fața ei.

— Cum? zise el, vrei să pleci? Fără o strângere de...

mă nă măcar!

Cu pasul ișor, ea se apropie de dânsul.

— Roddie, nu-ți mai amintești de ceea ce mi-ai spus în seara trecută? Că nu mai poți să-mi strângi mâna. Azi după amiază am avut grijă să fac lucrul posibil când ne vom întâlni tu și cu mine în fața lui Billy și a Valeriei sosind cu mâinile pline de flori. Am să fac la fel mâine seară la d-na Bellamy. Sunt gata să fac orice ca să te ajut Rodney, dar nu vreau să fi nedrept.

El o privi cu ochii plini de dorinți.

— Mă ții la distanță, murmură el. Și totuși, pe vremuri, inima ta îmi aparținea mie!

— Ei bine! Să ne strângem mâna dacă vrei, întinzându-i mâna ei frumoasă de pe care scosese mânușa.

Rodney o privi șovăind, apoi încet, delicat, luă mâna aceasta într-ale sale.

Lady Hilary îl lăasă o clipă s-o rețină, apoi o retrase grațios:

— Acum nu mai ai nimic de zis. Trebuie să plec! La revedere, Roddie.

Se întoarce și se apropie de ușă. Rodney însă i-o luă înainte.

O înlănțui deodată cu brațele și o acoperi cu sărutări pe păr, pe ochi, pe buze, pe gât și din nou pe buze.

Ea nu i se opuse dar nu-l îmbrățișa la rândul ei. Rămânea nemișcată în brațele lui arzătoare, palidă și mută de emoție.

El o strânse mai puternic în brațe, rezemând capul iubitei de pieptul lui apoi, aplecându-se, o sărută o ultimă oară pe gură.

Cu un zâmbet pătimăș îi dădu drumul. Apoi se întoarce la cămin, puse mâinile pe mânuși și-și ascunse fața în ele.

Niciun cuvânt nu fusese rostit.

În tăcere, lady Hilary ieși din odaie.

Bastonașul șefului de orchestră în aceeași zi, la 9 seara, Steele sună la apartamentul de la etajul întâi.

— Pot s-o văd pe d-na Bellamy câteva minute? întrebă

el.

Prudence îl primi cu un zâmbet blând.

— Poftim. D-na, stăpâna mea, e în salon.

Văduva episcopului, pe jilt lângă portretul soțului ei, împletea liniștit.

— Poftim, poftim, zise ea. Fii binevenit, d-le Steele. Chiar în clipa asta mă gândeam la dumneata. Mă gândeam ce seară plăcută. Dumneata, Madge Hilary și cu mine vom petrece mâine.

— Regret din suflet, d-nă Bellamy, dar vin tocmai să-ți spun că-mi va fi imposibil să vin mâine. Sunt nevoit să plec... A survenit o schimbare neprevăzută în proiectele mele... îmi pare foarte rău, credeți-mă.

Văduva episcopului continuă să împletească. Nu mai avea nevoie să privească încă odată chipul întunecat pe care-l avea în față. De la prima aruncătură de ochi asupra musafirului, înțelesese că e adus de un motiv grav.

— Ce deziluzie, dragul meu copil! Atunci masa mea nu este decât amânată, nu-i așa? Ai să lipsești mult timp?

— Nu știu.

— Unde pleci?

— Încă n-am ales. Plec în tot cazul într-un loc sălbatic, pustiu, departe de ziduri, de case și de coșuri de sobă; am să plec într-acolo unde vântul suflă fără stavilă, unde păsările de pradă zboară în cercuri în jurul victimei; acolo unde voi putea merge la nesfârșit singur între cer, pământ și mare.

— Cine ți-a provocat o suferință așa de mare, dragul meu copil?

— Nimeni, zise el. De ce credeți că am fost rănit? Fug doar de oraș, de zidurile lui în care mă simt ca într-o închisoare. Am nevoie să mă simt iar liber.

— Între zidurile acestea, ieri nu te simțeai ca într-o închisoare. Erai mulțumit, bine dispus. Un suflet fericit își fixează el însuși linia orizontului său și acesta e nesfârșit. Ești silit să-ți iei suferința cu dumneata în singurătate? N-ai putea împărți greutatea care te apasă cu o femeie bătrână care are pentru dumneata sentimente de mamă?

Fă însă cum crezi că e mai bine pentru tine, dragul meu copil.

Rodney plecă capul și fruntea lui atinse aproape jilțul d-nei Bellamy. Apoi murmură:

— Am căzut acolo unde mă credeam de neînvins.

— Așa cade omul totdeauna. Simon Petru era absolut sigur că nu-l va trăda niciodată pe Stăpânul lui divin, chiar dacă toți apostolii l-ar fi părăsit deodată. Cu toate acestea, câteva ceasuri mai târziu, Petru nega cu jurământ că l-ar fi cunoscut vreodată pe Mântuitorul. Episcopul avea obiceiul să spună „Când știi care ți-e punctul slab poți să faci din el punctul tare, dacă vrei”. Adesea, datorită descurajării căpătăm cele mai bune lecții ale vieții; numai că, nu trebuie să îngăduim descurajării să ne ducă la disperare.

Rodney nu răspunse. Ar fi vrut să-i povestească totul bătrânei lui prietene, dar nu se știa în drept s-o facă. Își îngădui doar să zică atât.

— Sunt ca și Valentin în ultimul capitol al „Marii Despărțiri”. Vă amintiți? Scena care nu vă place, în care stă cu brațele încrucișate, singur pe stânca sa, la capătul speranței și a dorului de viață.

— Ți-am mai spus eu că scena aceasta ne face mult rău, oftă văduva cu tristețe Iată că ți-a făcut rău. Max Romer va avea o răspundere grea. Ești a doua persoană.

de două zile, la care constat influența proastă a acestei cărți nenorocite.

Rodney avu un zâmbet puțin jenat.

— Care e cealaltă victimă? întrebă el.

— Madge Hilary. Am observat eu că încrederea strălucitoare a spiritului acesta nobil, în fine, suferea o eclipsă. Când am întrebat-o a trebuit să-mi mărturisească că tocmai terminase de citit „Despărțirea cea Mare”. Într-o i poate Max Romer va simți pedeapsa.

— Oh! Fiți mai indulgentă, zise Rodney. 1 n scriitor arată viața așa cum o vede el. Și sunt convins că Max Romer a trecut prin încercări grele.

— Nu e o scuză ca să distrugi curajul și speranța celorlalți. Există ceva în noi care trebuie ucis, dar nu e

tocmai ueor de ucis asta, știu eu.

— Ce?

— Eul nostru.

Văduva episcopului reluă împletitura și se aplecă pentru ca să numere cu grijă punctele.

— De ce să-ți ucizi eul? Întrebă Rodney. Eul este esențial în viața individuală. Respectul față de sine, considerația față de sine, stăpânirea de sine, apărarea eului, afirmarea propriei personalități, și a-și ajunge sie însăși, toate acestea sunt absolut necesare ființei omenesti și mai ales ori cui vrea să-și croiască un drum în viață.

D-na Bellamy lăasă împletitura. O iraza a lui Rodney îi reținea atenția. Ea o relevă, lăsând de o parte intenționat tot restul.

— N-ar trebui să existe în lume niciun păcat mai mare ca voința de a-ți aparține cu totul numai ție însuți.

— Cum de împăcați lucrurile astea?

— Nimeni nu trebuie să trăiască numai pentru sine, afirmă d-na Bellamy. Este unul din cele mai importante axiome ale religiei creștine. Dacă-i cauți antiteza, o găsești în profetul Isaia. E legătura cu „măgarul sălbatic, singur cu sine”.

Rodney nu se putu stăpâni să nu râdă. Apoi, înțelegând că credincioasa lui prietenă vorbea cu toată seriozitatea.

părăsi pe loc gluma care îi venise în minte în legătură cu măgarul sălbatic. Grav, reluă discuția și pronunță:

— Un bărbat singuratic e totuși silit să trăiască singur! Singurătatea lui îl obligă să-și ajungă sie însuși.

— Spune mai degrabă, răspunse d-na Bellamy, că punctul de a voi să-ți ajungi ție însuși a creat singurătatea. Îmi amintesc că l-am auzit pe soțul meu tratând subiectul acesta în fața unei adunări de lucrători minieri. Era în aer liber; el stătea în picioare, foarte drept, pe o stâncă. „Prietenii, zise el, noi englezii suntem singurul popor care scriem „Eu” cu literă mare. Atitudinea mea în clipa aceasta exprimă tocmai acel „Eu” cu literă mare. Numai când deschid brațele în atitudinea celui răstignit, numai atunci

Eu devine T ca să-ți aduc Doamne pe acei re care ni i-ai încredințat ca să-mi îndeplinesc misiunea față de dânșii. În gestul acesta rezidă taina puterii vieții Mântuitorului. El a umblat pe acest pământ cu brațele deschise, îmbrățișând în mila lui dumnezeiască pe toți acei care aveau nevoie să fie ajutați și tămăduiți. A murit pe cruce, tot cu brațele întinse, săvârșind sacrificiul care trebuia să răscumpere lumea. S-a urcat apoi în ceruri tot cu brațele întinse în gestul binecuvântării. Dacă vreți ca viața voastră să fie într-adevăr o forță, învățați secretul din cuvintele Sf. Paul: „Sunt răstignit ca Mântuitorul și totuși trăiesc. Nu eu sunt acela care trăiește ci Domnul trăiește în mine, și viața pe care o trăiesc cu trupul o trăiesc prin credința în Fiul Domnului care m-a iubit și care a murit pentru mine”.

Parcă îl văd în fața ochilor pe episcop, în picioare pe stâncă, cu un apus strălucitor de soare în spatele lui, și fețele atente ale lucrătorilor în jurul lui. Ce deosebire față de scena finală a „Marii Despărțiri” în care omul, cufundat în suferința lui egoistă, rămâne în picioare, singuratic, cu brațele încrucișate, înconjurat de moarte și pustietate.

Steele, cu capul plecat, cu bărbia în mâini, nu răspunsese nimic. D-na Bellamy își relua împletitura și începu încet să numere ochiurile. După o pauză, Rodney reluă.

— Zilele trecute, cineva care discuta cu mine despre cartea aceasta a sugerat un sfârșit mai bun pentru „Despărțirea cea Mare”.

— Care?

— Că după zece ani de despărțire, Catherine și Valentin trebuie să se întâlnească din nou. Bărbatul cu care se căsătorise dânsa, murind, era liberă și niciodată nu putuse alunga din suflet dragostea ei pentru primul ei logodnic. Foarte curând chiar își dăduse seama de gravitatea greșelii ei că nu voise să asculte explicațiile lui Valentin. Valentin, la rândul lui, continua s-o iubească. Lucrurile s-ar putea aranja, ei s-ar putea căsători și se poate bănuî că vor fi fericiți.

— 18, 19, 20, zise d-na Bellamy, apoi zâmbi. E un

sfârșit foarte simpatic. Max Romer ar trebui să scrie o urmare a romanului său.

— Am discutat posibilitatea, reluă Steele. Pierderea încrederii în dragostea unei femei l-a dus pe un bărbat la turnul de fildeș care în ochii dumitale e un păcat. Desigur că amintirea logodnicei sale i-a rămas în suflet, dar ca într-un fel de raclă pe care o deschizi din când în când, în ceasurile de tristețe și de descurajare. Dreptatea aceasta nu mai era deci o forță vie și creatoare. Cum ar putea un Valentin îmbătrânit, dezamăgit, trezit dintr-odată în fața unei Catherine maturizate de viață, așa cum ar fi firesc să se întâmple în cazul de care vorbim, cum ar putea să-i ofere el dragostea pe care o simțise pentru fata de odinioară?

— Desigur că n-ar putea, admise d-na Bellamy.

— Prin urmare, sfârșitul fericit nu mai poate avea loc și ultima situație a bărbatului acesta e mai rea încă decât cea dintâi.

— Ei bine! Eu, dragul meu domn Steele, am să-ți indic mijlocul de a ajunge la deznodământul fericit.

— Care e?

D-na Bellamy lăasă împletitura.

— Valentin să nu mai țină seamă de vechea dragoste și s-o iubească din suflet pe noua Catherine.

— Dar „turnul lui de fildeș” nu va face imposibil aceasta?

D-na Bellamy deschise un exemplar legat frumos, de poeme de Thomson, care se afla pe măsuță lângă dânsa, întoarse câteva pagini, se opri și-i citi încet versurile acestea fără să facă vreun comentariu.

„Dragostea luă harpa vieții și pișcă toate coardele cu putere.

La atingerea degetelor ei magice, coarda egoismului. se rupse”.

Auzind cuvintele acestea duioase, Rodney își aminti comparația sa cu o orchestră în tumult înaintea sosirii maestrului.

Dreptatea să fie maestrul?

Dar viața lui nu fusese ea prea mult timp dezacordată ca să mai regăsească pacea și apoi armonia la primul semnal al bastonașului vrăjit?

Lasă iar capul între mâini. În tăcere găsea o ușurare.

Văduva episcopului înțelese și nu rosti niciun cuvânt, dar gândul ei tainic se ridică într-o rugăciune interioară.

După câteva clipe puse cu afecțiune mâna ei pe părul negru ai lui Steele.

— Dragul meu copil, zise ea, pot să încetez de a mai discuta despre ficțiuni. Să vorbim de fapte reale. Viața care se închistează în ea însăși se strânge din an în an până la ultima clipă supremă de singurătate în spațiul strâmt al unui biet coșciug. Viața aceea însă, care s-a dat în întregime altcuiva, care și-a găsit fericirea consacându-se celuiilalt dându-i totdeauna locul de frunte, departe de a se strânge, se dezvoltă, înfloarește și se dăruie nu numai celeilalte persoane ci întregii umanități. Este un adevăr fundamental al vieții spirituale. A vrut Domnul, mai demult, să-mi ia pe neașteptate copiii mei iubiți. După aceea a găsit tu cale să mă lase fără mângâierea care ar fi fost pentru bătrânețea mea prezența iubitului meu soț. Și cu toate acestea, pentru că i-am iubit așa de puternic pe cei trei micuți, sufletul meu e deschis acum pentru toți copiii mici. Și dragostea pe care soțul meu și cu mine am avut-o unul pentru celălalt, m-a învățat să înțeleg și să împărtășesc bucuriile și suferințele celorlalți. Una din primele fraze dumnezeiești în legătură cu crearea bărbatului fu următoarea: „Nu e bine ca bărbatul să fie singur”... Acest adevăr al genezei e tot așa de adevărat azi ca și acum șase mii de ani. Dar știi ca și mine că nu e dat oricărui bărbat să întâlnească tovarășa nobilă prin dragostea căreia să se înalțe. Acei, cărora le-a hărăzită această favoare, trebuie să cugete bine înainte de a refuza un dar așa de minunat.

Ceasul din hali sună zece, odată cu ceasul acela din depărtare pe care Rodney, în etajul de mai sus, îl așteptase cu nerăbdare, în fiecare seară, să bată de zece ori.

El ridică fruntea și zise:

— Mulțumesc. Mi-ați făcut mult bine. Eram foarte frământat de o chestiune personală care din vina mea luase o întorsătură neplăcută. Cred că încep să zăresc unde e greșeala mea.

Se sculă în picioare și-i spuse:

— Plec diseară, la miezul nopții. Duc cu mine amintirea bunătații dumitale imense. Pot să duc și binecuvântarea dumitale?

D-na Bellamy, sculându-se la rândul ei, luă mâinile lui Rodney într-ale sale, cu ochii plini de o înțelegere duioasă.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, copilul meu drag. Să te ducă pe drumul cel drept și să te pregătească pentru evenimentele, oricare ar fi ele, pe care ți le hărăzește viitorul. Și acum în amintirea dragostei pe care ți-o purta mama dumitale și în amintirea fiului meu care ar fi avut vârsta dumitale vreau să te sărut înainte de plecare.

Rodney se aplică, o sărută pe minunata femeie și sărutul acesta îi păru că-i purifică inima, că-i potolește arsura unei rușini dureroase: aceea de a nu-și fi putut stăpâni dorința față de Madge.

Această binecuvântare părintească îi va da puterea să plece în exilul pe care și-l impunea, exil în care își puse toate speranțele spre mai bine.

În pustiu

Când ceasul bătu sfertul după zece, Rodney, în picioare în hall, înfrigurat, aștepta lângă telefon.

Minutele treceau încet.

Soneria aparatului rămânea mută.

Rodney se plimbă nervos în lungul și-n latul camerei.

— Câteodată se căpătă greu legătura, își zise el.

Când bătu ceasul jumătate, Rodney se duse cu pași mari spre camera sa.

Era limpede că Madge nu-l va mai suna.

La ora 11 era în hall, cu micul lui bagaj de turism lângă el.

Scrise o adresă pe o foaie de hârtie și apoi sună.

— Uite, Jake, poate am să lipsesc mai multă vreme; iată adresa unde-mi poți trimite corespondența. Se poate

să mă întorc în una din zile pe neașteptate sau să nu mă mai întorc deloc. În cazul acesta ai să-mi trimiți valizele în portul pe care-l voi indica. Dacă te întreabă cineva de mine, spui c-am plecat într-o excursie pe jos. Dacă ți se atrage atenția că o excursie pe jos în decembrie e o idee cam originală, să răspunzi că viața ar fi prea monotona dacă n-ar fi și puțină fantezie. Să adaugi că după cum se poate mânca iarna sparanghel, fragi, fasole, ciuperci, liliac alb, se poate tot așa de bine face o excursie pe jos... Cât ai să poți să păstrezi adresa asta numai pentru tine. Nu vreau să fiu plictisit de scrisori, afară dacă-s scrisori de afaceri... Nu fi așa de mândrit, băiete. Tu și cu d-na Jake ați făcut șederea mea aici foarte plăcută, dar eu nu pot sta mult timp într-un oraș. Am nevoie să văd din când în când marea, pescărușii, mlaștinile.

Jake îl ajută să-și pună paltonul, îi luă valiza, deschise ușa și sună ascensorul.

Înainte de a intra în ascensor, Rodney avu o clipă de șovăire.

— Uite, Jake, coboară tu întâi cu bagajele mele; pune-le într-un taxi și așteaptă-mă acolo. Eu vin îndată.

Întorcându-se în apartament, Steele închise ușa în urma sa, luă anuarul telefonic și căută numărul lui lady Hilary.

Căpătă îndată legătura.

— Alo?

— Da!

Era vocea lui Madge.

Rodney puse pălăria pe scaun lângă dânsul.

— Ești acolo? zise el cu neliniște.

— Da, Roddie, sunt aici.

— Madge poți să mă ierți?

— Da, dragul meu. Din tot sufletul. Am înțeles.

— Eu plec.

— E ceea ce mi-am închipuit că ai să faci, Rodney.

— Dar nu pot pleca fără iertarea ta.

— O ai.

— Adio Madge.

— Bună seara Roddie.

Lăsă jos receptorul, luă pălăria și aruncă o privire ciudată în jurul lui. Își dădu seama deodată că apartamentul acesta îi devenise mai intim și mai drag decât crezuse. Cobori apoi în fugă scara și sări în taxiul care-l aștepta.

Când automobilul porni, Steele se aplecă să privească ferestrele lui Madge.

Perdelele erau perfect trase; totuși i se păru lui Rodney că o mișcare imperceptibilă a uneia lăsă să se întrevadă o rază de lumină.

În timp ce automobilul luneca spre gară, își aminti că Madge răspunsese numai bună seara la adio al lui.

Cuvântul acesta îi păru de bun augur.

Așa pier toți dușmanii regelui”.

Lady Hilary stătea la masa ei de scris, după amiază târziu, a doua zi după plecarea lui Rodney.

Când auzi sunând la ușă îi păru rău că nu anunțase servitoarea că nu primește pe nimeni.

Ușa salonului se deschise și se reînchise.

Madge se sculă de pe scaun ca să primească musafirul între bându-se cine putea intra astfel la dânsa, fără să se fi anunțat.

Ieșind de după paravan, Billy apăru. Era un Billy palid, răătăcit, clătinându-se pe picioare, încât Madge se opri speriată în loc.

— Billy, strigă ea, dragul meu Billy! Ce-i cu tine? Spune-mi!... Vino repede aici! Așază-te lângă foc... Ce este Billy?

Billy se așeză, o privi pe sora sa, și-și umezi buzele uscate. De două ori încercă să vorbească. Apoi, năuc, se uita țintă spre foc.

Sora lui se așeză pe un scaun lângă el.

— Dragă Billy... reluă ea.

În cele din urmă Billy vorbi.

— Valeria n-a scris „Despărțirea cea mare”, pronunță el încet cu glas stins.

— Dar asta o știu de ieri, obiectă Madge cu blândețe.

Știu că e foarte greu pentru tine băiete, totuși nu trebuie să exagerezi importanța faptului. De altfel n-o știm decât noi trei și te poți bizui fără grijă pe discreția noastră, a lui Rodney și a mea.

Billy nu o contrazise. Părea să n-o fi auzit.

— Vaier ia n-a scris „Despărțirea”, urmă el privind mereu țință în foc. Dar a semnat-o cu o cruce.

— Ce vrei să spui? Billy, strigă lady Hilary.

— Valeria a murit, continuă el, cu vocea tăragănată și monotonă.

— A murit? Valeria? a murit?

— Da, Madge. Am găsit-o moartă azi dimineață, când am intrat în camera ei. Doctorul crede că a luat o doză prea mare de veronal... O, nu înadins! Valeria nu s-ar fi sinucis niciodată. Iubea prea mult viața și pe sine. Nicio bănuială de felul acesta nu i-a trecut doctorului prin minte. Vorbea doar de un accident!... Dar ce impresionată ești! Iartă-mă Madge că ți-am spus catastrofa asta așa de brusc. Vrei să-ți povestesc exact cum s-a întâmplat?

Am avut o scenă îngrozitoare în mașină, la întoarcere acasă. Dă-mi voie să trec peste amănuntele acestei scene, Îl rog pe Dumnezeu să le pot uita dar știu totuși că n-am să le uit niciodată.

Când am intrat în castel am văzut-o pe Valeria apropiindu-se de foc cu mâinile întinse înainte și pe Morris ridicându-i zibelinea pe care o lăsase să-i cadă de pe umeri.

Eu eram dincolo de prag și mă întrebam dacă voi intra după Valeria în casă sau mă voi urca în mașină ca să mă întorc în oraș.

În clipa aceea am auzit un țipăt înfiorător. Am alergat în hall și am văzut-o pe Valeria care căzuse cu mâinile pe perete... Ți amintești de obiceiul ei de a merge totdeauna cu mâinile întinse? Sau s-a împiedicat de covorul de blană de lângă cămin sau căldura aceea mare după frig a amețit-o. Nu pot să știu, dar ceea ce e sigur e că era pe jos cu mâinile în foc. Oricât de repede a alergat Morris, eu am fost mai repede. Am ridicat-o și am așezat-o pe un scaun. Hainele nu i se aprinseseră încă.

I-am telefonat lui Birkett atunci. Măinile Valeriei erau dureroase dar arsura nu era adâncă. Doctorul o pansă cu cea mai mare grijă și-i porunci să se culce imediat în pat din cauza șocului mare... Avu chiar o discuție cu ea. Îți amintești că Valeria nu știa să suporte durerea fizică. Mă tem că doctorul a pierdut răbdarea până la urmă. Valeria îl întreba la fiecare două minute dacă are să-i rămână cicatrice pe mâini. Birkett a răspuns întâi evaziv, apoi la insistențele ei, a sfârșit prin a-i mărturisi că firește că-i vor rămânea cicatrice, dar că el nu se îndoiește că, cu îngrijiri, se va putea servi din nou de ele ca înainte.

Valeria începu atunci să țipe cu disperare. Știi doar cultul pentru mâinile ei. După aceea” doctorul a plecat recomandând calm; a lăsat un narcotic pentru cazul când durerea și emoția ar împiedica-o pe Valeria să adoarmă.

Am aflat amănuntul acesta numai după plecarea lui Birkett și am fost îngrijorat îndată. Doctorul n-avea de unde să știe că biata mea soție avea tristul obicei de a lua somnifere ca să adoarmă. Am alergat în odaia ei s-o implor să nu ia narcoticul. Drept răspuns ceru să i-l aducă camerista imediat. I-am propus atunci să veghez lângă dânsa. Ea refuză și-mi porunci cu furie să mă îndepărtez. Cum doctorul insistase să nu fie enervată am plecat rugând-o pe Rose să n-o părăsească o clipă. O oră mai târziu însă, Valeria o concedie. Cred că voia atunci să ia narcoticul ei obișnuit.

Dimineața am găsit-o moartă, cu mâinile bandajate, întinse în fața ei pe cuvertură, ca și cum ar fi dormit.

— Billy, Billy, zise Madge înspăimântată! Oh! Sărmanul meu Billy!

— Doctorul crede, urmă Billy cu aceeași voce fără timbru, că prima doză de veronal, luată de Valeria puțin după ce înghițise calmantul lăsat de dânsul, o amețise deja și că putea foarte bine să ia doza următoare, fără să-și dea seama de ce făcea. Și asta a ucis-o. Avea inima slabă, se pare. Doctorul ei de acasă mă anunțase și mă sfătuisese s-o îndemn să se păzească. De asta vegheam noaptea ceasuri întregi lângă dânsa, ca s-o împiedic de a lua mai multe

narcotice.

Billy tăcu puțin apoi ridică spre sora sa ochii grei de suferințe.

— Am făcut tot ce-am putut cu Valeria, crede-mă Madge.

Lady Hilary plângea.

— Da, știu, dragul meu Billy, că ai fost bun cu ea, neînchipuit de bun...

— Nu, nu. Îi eram inferior, dar am iubit-o și până ieri credeam că și ea mă iubea...

— Până ieri?

— Da. Ieri mi-a spus că nu m-a iubit niciodată, că s-a măritat cu mine numai pentru că îi aduceam tot ce dorea ea să aibă... Da, mi-a spus-o: nu m-a iubit niciodată... Eu o plictiseam mai puțin decât ceilalți, asta-i tot.

— Oh! Billy!

— Ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat au fost: „Pleacă! Nu înțelegi o dată să pleci?” Și ultimele cuvinte pe care camerista a auzit-o spunând au fost: „Oh, minunatele mele mâini! Minunatele mele mâini!”

— Sărmana Valeria! murmură lady Hilary.

— Familia ei a sosit la castel la două. Eu am plecat imediat pentru că nu puteam suporta prezența lor. O vorbeau cu toții de rău, chiar și mama ei! Și asta în camera în care era întinsă moartă! Cunoști dictonul vechi „despre morți să nu vorbești decât de bine”. Biata mea soție îi vorbea de rău atât pe morți cât și pe vii și acum ea se plătește. Pentru mine însă e prea penibil. La trei a sosit și ducea și s-a apucat să vorbească pe șleau rudelor ei. Știi doar că ducea nu cruță expresiile. N-au să uite ei așa de repede tot ce le-a spus ea în indignarea ei. Trebuie să merg la Overdene îndată după înmormântare. Până atunci însă aș vrea să fii cu mine. Mi-e peste putere să stau singur cu familia Valeriei.

— Nici vorbă că te însoțesc. Până într-un sfert de ceas sunt gata.

Lady Valeria, socotind că orice consolare ar fi zadarnică, îl convinse pe fratele ei să se ducă s-o vadă pe

Nanny în timp ce ea se va îmbrăca și o luă înaintea lui spre camera credincioasei „nurse” ca să-i anunțe acesteia vestea înfiorătoare.

Lady Hilary de abia o pusese la curent că Billy apăru.

— Vino, mititelul meu, vino! strigă bătrâna.

Billy încercă să zâmbească apropiindu-se de ea.

— Cum îi merge lui Nanny? Cum îi merge?

Privirile îi căzută pe coșulețul de lucru pe care Valeria și cu dânsul îl aleseseră împreună ca să-l dăruiască bătrânei nurse în amintirea căsătoriei lor. El ar fi vrut să fie albastru pentru că era culoarea preferată a lui Nanny dar Valeria ținuse să fie roz. îl atinse cu emoție și rosti: – A murit, Nanny, soția mea a murit. Lady Hilary îl auzi pe Billy izbucnind în plâns și o văzu pe nursă deschizându-i brațele să-l cuprindă.

Plecă repede închizând ușa în urma ei în clipa în care Billy cădea în genunchi lângă fotoliul bătrânei „nurse” care încerca să-l liniștească ca și atunci pe când era copil mic.

Sabia sclipitoare

Vestea morții lui lady Valeria ajunsese la urechile lui Rodney Steele într-un sătuleț de pe coasta răsăriteană.

Sosise în ajuns la hanul acesta ospitalier, prea obosit, după o zi de umblat pe jos în cerul înghețat, ca să se mai sinchisească de lipsa confortului.

La ceasul acesta Rodney lua micul dejun într-o sală care-i amintea un muzeu de științe naturale prin animalele împăiate, plasele, rojoginile, scoicile și mărgeanul la care se adăugau ici și colo flori de ceară și fotografii.

În starea de spirit în care se găsea Rodney, fu mișcat de melancolia unei veverițe care sub un glob de sticlă ținea în lăbuțele ei înțepenite o mică nucă, foarte aproape de gura închisă pe veci.

Apoi Rodney încercă să-și fixeze atenția asupra aromei minunate a pâinii de casă, a somnului afumat, a marmeladei de portocale.

Privirea i se întoarse însă la patetica veveriță.

— Când oare vor înțelege oamenii, își zise el, că animalele de orice soi au tot atâta drept la viață ca și

oamenii, care din sport, din distracție, din lăcomie, vânează și ucid bietele ființe adesea în mod groaznic?

Pe un scaun lângă Rodney era un ziar vechi de două zile. Auteanat îl parcurse cu ochii. Deodată văzu anunțul morții lui lady Valeria, infoțit de amănunte tragice.

Zăpăcit, ieși din han, se cățăără pe stâncă și trebui să simtă în față vântul puternic al mării ca să creadă că poate fi adevărată o tragedie așa de imposibilă de prevăzut.

Când ființa umană se găsește brusc în fața unei catastrofe care o lovește de aproape, efectul e cu totul altul dacă poate discuta faptul cu altă persoană decât atunci când singur trebuie să-și închipuie cauzele, împrejurările și să le aprecieze la justa valoare.

Ziarul vorbea într-adevăr de accidentul cu focul, de mâinile arse și de doza prea mare de veronal luată de victimă, dar de la prima clipă Steele avu impresia că lady Valeria se sinucisese și că fusese împinsă la gestul acesta îngrozitor și iremediabil de asprimea cu care denunțase el falsitatea afirmației că ea ar fi autorul „Marii Despărțiri”.

Nu-și dădu seama că o ființă așa de plină de sine nu se omoară niciodată, că nu-și distruge singurul bun la care ține cu pasiune.

N-o cunoscuse îndeajuns pe lady Valeria ca să-și închipuie indiferența ei față de tot ce nu era ea, față de suferințele lui Billy de exemplu și cât de incapabilă era de o pocăire sinceră.

Nu putea ghici că, chiar înainte de întoarcerea la castel, lady Valeria râsese în hohote la gândul că se va putea răzbuna pe dânsul și pe Madge, dezvăluind secretul lor comun și exploatând un prilej de scandal.

În ochii lui Rodney, prin sinuciderea ei, devenea victima furiei îndreptățite de care se lăsase stăpânit.

Îi trecu deodată prin minte că n-ar fi trebuit să ia în serios lăudăroșenia unui copil răsfățat.

Care vor fi pe viitor sentimentele lui Bill față de dânsul? Ce gândea Madge despre dânsul? Și unul și celălalt vor mai vrei vreodată să-l revadă? Fusese până acum prietenul lui Billy și de acum înainte cadavrul

Valeriei va fi între ei.

În timp ce mergea la întâmplare, îl cuprinse spaima singurătății sale.

Norii acopereau soarele palid de iarnă, Pescărușii cu țipete stridente zburau deasupra capului lui.

Lady Valeria era mai mult decât răzbunată. Niciodată nu va mai putea călca în casa lui Billy ca să-l vadă, nici s-o revadă pe Madge. Cât de meschin și absurd i se părea acum episodul care provocase nenorocirea aceasta mare!

Ce importanță avea la urma urmei dacă altcineva își însușea paternitatea romanului său, deoarece el hotărâse că nu-l va recunoaște niciodată? Dacă-i făcea plăcere unei femeiuști vanitoase și proaste să pretindă că ea a scris cartea aceasta, de ce se ostenise s-o dezmință și în consecință s-o umilească? El și cu Madge ar fi putut așa de bine să păstreze secretul între ei și să râdă împreună de pretențiile lui lady Valeria și de mândria lui Billy.

El și cu Madge! Să fii râs împreună! Madge și cu dânsul!

Cât de pline de fericire i se părea cuvintele acestea în mijlocul singurătății acesteia aspre și a pustietății din suflet.

Singura lui licărire de fericire era cuprins în cuvântul acesta: „Împreună”.

După placul lui propriu, cu voința liberă ieșise din paradis, lăsând însă ușa întredeschisă, știind în fundul sufletului că se va putea întoarce într-o zi în paradis și convins fiindcă se va întoarce. Madge care înțelegea totdeauna va înțelege și acum. Azi însă! Moartea lui lady Valeria a închis ermetic ușa în urma lui. Nu mai putea fi nicio speranță pentru dânsul!

În lumina acestui dezastru, purtarea lor față de lady Valeria în bibliotecă îi păru îngrozitor de egoistă. Nu se gândise atunci la Billy, nu-i fusese milă de soția lui Billy. Și acum era prea târziu ca să repare răul. Nu mai avea decât să plece mai departe fără un cuvânt, fără un semn } departe de viața acelora pentru care întoarcerea lui nu adusesese decât suferință și nenorocire.

Când va fi în emisfera cealaltă, îi va putea scrie lui Madge. Nu! Și asta ar fi egoist și zadarnic. Trebuia să suporte consecințele acțiunilor sale. Ce n-ar fi dat în ceasul acesta de descurajare nesfârșită să poată șopti la urechea tinerei moarte: „Iartă-mă, nu aveam intenția să-ți fac atâta rău”.

Noaptea se lăsase demult când Rodney Steele ajunsese în orașelul din regiunea Norfolk, unde-l așteptau bagajele și scrisorile expediate de Jake.

Cum poșta era închisă, nu putu lua decât valizele de la gară.

Amintindu-și de experiența neplăcută din hanul cu animalele împăiate, se îndreptă spre cel mai bun hotel, vecin cu poșta și aproape de biserică.

Își petrecu toată seara căutând prin ziare amănunte noi, dar nu descoperi decât că înmormântarea lui lady Valeria avusese loc în ajun, la 3 după amiază și că Billy era în fruntea convoiului însoțit de sora sa, lady Hilary.

Obosit trupește și sufletește Rodney se urcă spre camera sa.

În hali întâlni grupuri de băieți și fete care-și spuneau bună seara.

— Și mâine, strigă una dintre fete cu veselie, mâine e Ajunul! Am de gând să-mi pun ciorapii în fața căminului. Nu-mi pasă dacă e copilăros! Anul trecut Moș Crăciun mi-a adus un ceas brățară. Anul acesta am spus încet lângă cămin că doresc o broșă cu perle. Bună seara la toată lumea.

Rodney urcă scara.

Mâine, Ajunul Crăciunului? Sigur că da. Azi e doar în 2<3. Cum pierduse noțiunea timpului!

Poimâine va fi Crăciunul.

Se vor împlini exact 10 ani de când nu mai fusese în Anglia de Crăciun.

El și cu Madge ar fi trebui să-l petreacă anul acesta la castel cu Billy și Valeria.

Acum Madge și Billy îl vor petrece într-adevăr împreună, dar în ce tristețe! El, Steele și lady Valeria îl vor

petrece fiecare singur. El în fața orizontului vid și pustiu al mării, ea, în fundul unui mormânt, închisă în coșciugul strâmt de care vorbise văduva episcopului.

Aceasta era pedeapsa lor, a lui și a ei care voiră să fie egoiști.

Ceilalți doi, care fuseseră buni și generoși, vor fi mereu împreună, într-un „home”.

Când Rodney. stinse lumina își aminti de cuvintele cu care îl binecuvântase soția episcopului în clipa plăcerii.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, copilul meu! Să te ducă pe drumul drept și să te pregătească pentru evenimen ele, oricare ar fi ele, pe care ți le hărăzește viitorul.

Cuvintele acestea îl ajutară să găsească orele mai puțin lungi și întunericul mai puțin apăsător.

Farul din noapte

Rodney luă micul dejun foarte devreme. Dimineața era limpede și rece. Soarele se ridica în gloria lui de iarnă, roșu deasupra orizontului marin.

— Probabil că nu s-a arătat încă după coșurile din Harley Street, se gândise călătorul cu ironie.

Își aminti atunci de bobitele mici negre care atârnau de ramurile desfrunzite ale platanilor profilindu-se pe cerul londonez de iarnă.

Ah! Cât de departe e acum de apartamentul acela și ție tot ce se leagă de el!

Ieșind din sufragerie trecu prin fața telefonului hotelului și-i veni gust să ceară legătura cu 494 Mayfair și să insiste să vorbească cu infirmiera primă sau cu dr. Brown. Jake va răspunde „Doriți să vorbiți cu spitalul?...”

La poștă i se dădură două scrisori, ambele reexpediate din Regent House de către mica Sarah al cărui scris copilăresc îl cunoștea. Una era scrisoarea de afaceri pe care o aștepta, cealaltă...

Cealaltă, cerule, era de la Madge!

Care e, sentimentul unui marinar naufragiat, pe jumătate înghețat, și care crezându-se pierdut în largul oceanului zărește deodată când ceața se ridică că un val l-

a arunbat în apa liniștită a unui port plin de lumini și de bărci?

Rodney nu mai văzuse scrierea aceasta mare și frumoasă de zece ani întregi, dar. O recunoscui imediat. Cu un salt ajunse în hotel, urcă scara, se încuie în odaie și se lăsa într-un fotoliu.

Cu dosul palmei desfăcu plicul. Scrisoarea era datată din 21 decembrie și scrisă la castel.

Dragul meu Rodney.

Sunt sigur c-ai aflat din ziare evenimentul înspăimântător care s-a petrecut aici.

E dureros pentru tine și Billy, precum și pentru mine, că moartea Valeriei a urmat așa de aproape scena penibilă pe care am avut-o cu Unsa.

Dar Billy și cu mine ținem să-ți spunem imediat că n-ai nicio răspundere în drama aceasta și că trista moarte a cumnatei mele n-a fost provocată de incidentele după-amiezii.

Îi trecuse chiar de tot supărarea și părea foarte veselă.

Billy o văzu intrând în hall zâmbind focului frumos de care se apropie cu mâinile întinse; apoi după cât se pare se împiedică în blana de tigru.

După accident era preocupată mimai și numai de cicatricile care-i vor urâți mâinile și nu se mai gândea la nimeni dintre noi, nici la „Despărțirea cea mare”.

Și era cu mintea tulburată deja de narcoticul prescris, când a înghițit pe ascuns o doză nouă de veronal.

Sărmanul Billy își reproșează amarnic că n-a vegheat-o, dar ea îi poruncise cu toată puterea să plece. El trebui să se resemneze și s-o încredințeze pe Valeria cameristei ei.

Astea toate nu-s sfâșietoare?

Billy și-a deschis ochii în drumul spre castel asupra indiferenței totale a Valeriei față de dânsul. Ba ea i-a spus chiar pe față că nu l-a iubit niciodată și că se căsătorise cu el numai pentru avantajul pe care i le oferea un soț bogat.

De revelația aceasta jignitoare tu și cu mine suntem

poate în oarecare măsură responsabili căci Valeria demascată și umilită, uitând orice prudență, s-a răzbunat pe sărmanul meu Billy.

Dar să nu ne necăjim prea mult de suferința produsă, fratelui meu de mărturisirea aceasta; ea îl va ajuta să suporte mai ușor doliul și cred că, faptul că a trecut ca printr-un incendiu prin deziluziile acestea crude asupra, soției sale, îl va purifica și întări.

Aceste patru luni de viață conjugală cu Valeria nu vor mai fi decât un episod în viața sa de bărbat.

Când își va reveni din uimirea de a nu fi fost iubit niciodată de Valeria, din durerea cauzată de moartea ei, moarte care a urmat așa de aproape mărturisirile Valeriei, va recăpăta desigur gust de viață, va deveni mai matur și mai puțin naiv, și sper că nu înăcrit.

Toată lumea îl iubește pe Billy. Atmosfera de simpatie și de afecțiune cu care se va vedea mereu înconjurat va fi un imbold mai mult spre consolare.

Nu putem admite că înșelându-se odată cu căsătoria cu Valeria, viața să-i fie definitiv zdrobită.

Pentru moment pare să dorească să încuie casa și să călătorească în străinătate mereu, timp de un an. Îmi spunea chiar aseară așa: „dacă Roddie o pornește din nou, poate va voi să mă ia cu dânsul”. Nu m-am îndoit de prietenia ta și l-am încurajat să-ți scrie lucrul acesta.

Iată cea mai bună dovadă că fratele meu nu te învinuiește cu nimic. Poți crede tot așa de bine că Valeria ar fi putut muri în același fel după o zi plăcută când s-ar fi întors acasă cu mâinile înghețate.

Îți poți da seama, dragă Rodney, în ce situație dureroasă trăim. Și cu toate cele ce am fost silită să ți le spun de Valeria, inima mea simte o milă nețărmurită pentru nenorocita ființă. Ea doarme acolo sus, mai frumoasă decât a fost vreodată în viață.

Bunul Billy a acoperit-o cu flori albe care îi acoperă mâinile bandajate.

Nu e emoționant că nu poate ști ea cât e de frumoasă în clipa aceasta, ea care pune atâta preț pe frumusețe?

N-ai cunoscut-o de ajuns ca să observi că toate mișcărilor ei erau studiate în vederea obținerii unui efect estetic.

Sunt foarte mișcată de a-l vedea pe Billy vorbind de o mulțime de lucruri contrare gusturilor și ideilor sale, numai pentru că știa că Valeria ar fi dorit ca ele să fie așa.

Înmormântarea va fi mâine, deci înaintea Crăciunului. N-am putea suporta mai multă vreme o asemenea tensiune.

Billy a fost acum în camera mea, cu fața lividă. Mi-a adus două mulaje ale mâinilor Valeriei pe care le descoperise într-un sertar. Le-am luat și am urcat în odaia Valeriei. Am pus modelele acestea pe pat ca să fie puse odată cu dânsa în sicriu. Am făcut rău? Aș fi vrut să se poată îngropa de asemenea tot răul pe care mâinile acestea micuțe l-a făcut.

Trebuie însă să termin epistola aceasta lungă.

Sunt sigură că ai să înțelegi că singurul motiv care m-a făcut să-ți scriu a fost ca să-ți evit remușcări inutile și să te asigur că Billy și cu mine nu te acuzăm deloc de a fi cauza tragediei care ne zdruncină acum.

Madge

P.S. N-am încercat să aflu adresa ta. Știam că i-ai lăsat-o lui Jake, încât am să-i dau lui scrisoarea pentru tine.

Nu pleca din Anglia fără să-ți amintești de dorința sărmanului nostru Billy. El poate fi gata de plecare în orice zi și-mi va trece mie conducerea afacerilor.

Rodney se sculă îndoii scrisoarea și merse spre fereastră.

Soarele făcea acuma marea să sclipească.

— Madge, zise el! Oh! Madge! Madge!

În ceasul acela numele acesta închidea pentru dânsul tot universul.

— Ah, cât de bine ghicise ea totul! Cum înțelesese! Și cită generozitate! Câtă dezinteresare!

Duse la gură, în gând, mâna leală care scrisese această scrisoare și o sărută cu sfințenie.

Desigur că el și Billy trebuiau să plece în străinătate și ea se va sacrifica ocupându-se de regularea succesiunii, a gestiunii domeniului, de închirierea apartamentului și să tkia piept inevitabilelor complicații. Apoi, se va întoarce în singurătatea ei să aștepte... Să aștepte ce? întoarcerea lui Billy?

Viața acestei femei va trece oare într-o așteptare permanentă? Atâta frumusețe morală nu va avea oare răsplatacuvenită?

El reluă scrisoarea și o parcurse din nou cu înfrigurare, aperiând să descopere vreun semn, vreo indicație printre Cinduri care să-i îngăduie să creadă că mai avea și el un loc fier planurile de viitor ale lui Madge.

Nimic însă. Madge nu era dintre acei sau acelea cațe criu printre rânduri.

El Rodney era acela care închisese ușa. Ea nu putea s-o deschidă.

Nu mai avea de ales între cele ce avea de făcut, trebuia să se supună și să-l ia pe Billy, devreme ce asta însemna să-i ajute pe amândoi să străbată greutatea acestora dureroase.

Ieși și se plimbă pe cărarea cea mai de sus a falezei, simțindu-se ciudat de liniștit și fericit. Se va da deci celorlalți locul întâi de-acum înainte în organizarea vieții sale! Și nu impuse tăcerea noilor sentimente care-i umplea inima și cărora nu voia încă să le dea un nume.

Străbătu un teren de golf și ajunse la un sătuleț care fusese pe vremuri una din țintele lui preferate de plimbare.

În locul bătrânei biserici prăbușite, a cărei ruine acoperite cu iederă le umbrise, se înălța o biserică bogat restaurată.

Înaintă pe tindă și examinează lucrul recent cu cel mai mare interes și cu o privire de cunoscător.

La ușa din apus era agățată o cutie pentru ofrande. Deasupra ei cineva agățase un tablou încântător reprezentând ruinele de pe vremuri, acoperite cu iederă, zadarnice și pustii, desprinzându-se pe un cer roșu. Pe - acest cer era scris cu litere de aur:

Repară ruinele sufletului meu

Și fă din inima mea o casă de rugă. ciwne.

— E mult talent în tabloul acesta, remarca Rodney.

Artistul izbutise într-adevăr să redea nu numai pitorescul impresionant al ruinelor dar și impresia de părăsire „și singurătate pe care le trezeau. Evocarea aceasta invita trecătorul să lase obolul său.

Însă cuvintele de aur pe cerul de purpură erau acelea care mișcau mai mult inimile credincioase.

Rodney se trezi repetând mașinal inscripția cu glas tare: *Repară ruinele sufletului meu și fă din inima mea o casă de rugăciune.*

Luă din portofel o hârtie de cinci lire și o strecură în cutie, apoi reluă cărarea de pe faleză.

Salvarea și căminul

La ieșirea din sat, Rodney zări o căsuță veche cu o grădiniță împrejmuită cu un gard de bolovani.

Când trecătorul fu aproape, ușa căsuței se deschise și în tinda țărănească apăru o femeie în rochie de culoarea liliacului, cu un șal de lână pe umăr. Ea ținea în mână o farfurie plină cu miez de pâine pe care-l răspândi în curte. După aceea se rezemă de perete și privi strălucirea soarelui pe mare.

Un prihor care aștepta într-un măr veni imediat la picioarele ei, cu toată încrederea să ciugulească pâinea.

Femeia aceasta avea într-însa ceva demn și cinstit care-i plăcu lui Rodney. Era un tablou frumos, femeie în rochie liliachie pe fondul alb al fațadei căsuței. Ușa deschisă lăsă să se vadă un foc bun care ardea în cămin.

Rodney nu se mișca ca să nu-l sperie pe prihor și celelalte păsărele flămânde care-i țineau tovărășie.

Prihorul se întoarse apoi la postul lui de observație sus în măr și scoase câteva triluri de fericire.

Femeia ridică ochii și zâmbi.

— Ah Bobby. zise ea, mâine ai să - apeți brânză în cinstea Crăciunului!

— Bravo! răsună vocea lui Rodney din partea cealaltă a gardului. Sunt de acord să se dea brânză păsărelelor

iarna.

La auzul acestui glas, femeia se întoarce scoțând un țipăt. În uimirea ei lăasă chiar să cadă farfuria care se sparse cu zgomot.

Rodney salută.

— Oh, îmi pare foarte rău că v-am speriat așa. Vă rog să-mi permiteți să înlocuiesc eu farfuria.

Tânăra femeie se apropie însă repede de gard, cu amândouă mâinile întinse.

— Dumneata, strigă ea, dumneata! Chiar azi dimineață mă rugam Domnului să-mi dea bucuria de a te revedea!

Rodney privi fața slabă și arzătoare îndreptată spre dânsul: era aceea a sărmaneii văduve întâlnită cu câteva zile mai înainte și căutată zadarnic.

Deasupra gardului luă cele două mâini tremurătoare.

— Ce coincidență extraordinară, zise el. Ai crede că pentru ca să te găsesc pe dumneata am explorat Oxford Street, Regent Str., Baker Str., Piccadilly, Harley Str., Wimpole Str., Bond Street, toate străzile posibile, toate grădinițele, toate bulevardele în jurul locului unde te-am întâlnit. Și te regăsesc în cele din urmă aici, în grădinița unei căsuțe la malul

— De ce m-ați căutat atâta d-le, dvs. care m-ați ajutat atât de mult?

— Pentru că, răspunse Rodney, doream să știu cum te poate scoate o singură liră, din mizerie, fie și momentan, și doream să te ajut mai serios. Am discutat semnificația cuvintelor dumitale și salvarea și home-ul cu o văduvă foarte valoroasă a unui episcop. Ea zicea probabil că ești în urmă cu chiria, dar eu susțineam că cuvântul „home”, rostit cu atâta căldură, exprima ceva mai mult.

Privi căsuța confortabilă cu focul din cămin și adăugă:

— La asta făceai aluzie.

— Da, domnule, răspunse ea. Lira aceea însemna pentru mine întoarcerea în casa copilăriei mele, lângă bătrânul meu tată, a mamei și a tuturor acelor care mă

cunosc dintotdeauna și-mi dau cu drag de lucru. Moneda dumitale mi-a îngăduit să-i plătesc gazdei de la Londra și să iau un bilet ca să vin aici. Când mi-a murit soțul rămăsesem fără un ban, fără casă, fără prieteni. Am fost silită să sacrific ultimele noastre mobile ca să-i plătesc datoriile și cheltuielile de înmormântare. Nu mai știam încotro s-o apuc. Vindeam chibrituri ca să-mi cumpăr pâine și cu speranța că voi economisi ceva bani ca să mă pot întoarce acasă, lângă familia mea. Nu voiam să le cer bani bătrânilor mei părinți care nu-s bogați, după cum vedeți, dar eram sigură că mă vo primi cu brațele deschise dacă aș putea veni. Mi-era rușin să cerșesc. Singura societate de binefacere la care m-am înfățișat mi-a promis că va lua informații asupra cazului meu, dar niciodată n-am auzit vorbindu-se de ajutor. Să iei informații asupra cuiva e o chestiune care durează, d-le. Săracii au vreme să moară de foame și să fie înmormântați între timp. Asta simplifică toate. În clipa în care tocmai eram disperată dvs mi-ați pus în mâini suma exactă care-mi trebuia. După ce am plătit gazdei am luat primul tren înapoi. Am deja impresia că nici n-am. fost vreodată plecată de la țară. Stăpânii mei de altă dată m-au numit păzitoare a casei aceleia mari care se vede acolo, pe care nu o locuiesc iarna și e plină de lucruri scumpe. Afară de asta, altă lume care m-a cunoscut de față îmi dă să cos diferite lucruri. Și toate astea vi le datoresc dvs. d-le! Dimineța și seara îl rog pe Dumnezeu să te răsplătească și sunt sigură că-mi va îndeplini rugăciunea. Pot să îndrăznesc să vă rog să intrați în casa noastră sărăcăcioasă? E prea frig ca să stați afară și mama mea ar fi fericită să vă poată mulțumi.

Rodney o urmă căci îi plăcea acest aspect nou al „mișcătoareii sale văduve”.

În căsuță, doi bătrâni așezați lângă foc se sculară la intrarea sa: bărbatul era îndoit, cu o față arsă de soare și cu niște ochi șireți și zâmbitori care clipeau clar sub stuful sprâncenelor, femeia era micuță și plâpândă. Ea îi arătă recunoștință noului venit cam cu multă exuberanță și cam plângăreț. Ea simțea în același timp bucurie de vizita

acestui domn elegant și îngrijorare la gândul celor ce va spune bătrânul.

Tânăra femeie zâmbea cu mândrie duioasă înfățișându-i pe tatăl și mama ei. Făcea onorurile căsuței modeste cu o simplitate încântătoare.

Curând Rodney trebui să asculte povestirile gazdelor sale, istorisite pe rând sau de toți deodată și văzute diferit, despre aventurile mai mult sau mai puțin patetice ale aceleia pe care o ajutase el așa de potrivit și o salvase așa de fericit.

„Polly”, care intrase în serviciu la stăpânii castelului încă de când ieșise din școală, ar fi putut să se mărite cu oricine ar fi poftit. Mai mulți tineri din sat îi făceau curte și era chiar aproape să-l primească pe Willy, lucrător tâmplar, când un șofer din altă parte, chipeș și cu vorba dulce, îi cuceri repede inima lui Polly. Sărmanul Willy, inima lui în sfâșiată.

— Femeile sunt ființe proaste, zise bătrânul sentențios, scoțând pipa din gură în semn de considerație pentru Rodney. Le place mai mult un filfizon decât un muncitor cumsecade și cinstit.

Tânăra văduvă își mușcă buzele și privi pe fereastră.

Se zărea în apropiere un atelier de tâmplărie al cărui patron era acum Willy și alătura casa pe care și-o zidea cu toate că rămăsese voit burlac.

Proprietarii mașinii condusă de „arătosul” pleacă înapoi la Londra. Seducătorul șofer o convinsese pe gășca aceasta de Polly să-și lase slujba de la castel și să-l urmeze la Londra. Acolo se căsătoriră civil.

— Nu te poți aștepta la multă fericire în astfel de condițiuni, observă bătrânul.

Erau 5 ani de atunci!

La început Polly scrise des și după scrisorile ei părea mai fericită decât avea dreptul să spere. Apoi scrisorile ei deveniră mai rare, la intervale mari și în cele din urmă nu mai scrise deloc.

Atunci, credinciosul Willy plecă la Londra să vadă ce se întâmplase cu Polly. „Arătosul”, căzut în beție, își

pierduse locul și se făcuse șofer de taxi; curând însă i se retrase și permisul de conducere din cauza beției. În garaje nu putea rămâne în niciun loc. Ah! Nu mai era frumos deloc! Și Polly însăși – mamă deja a unui băiețuș bolnăvicios – era slăbită, îmbătrânită.

Soții trăiau în două camere. Polly lua de lucru ca să se hrănească pe sine, copilul și soțul.

De cum se întoarse, credinciosul Willy îi trimise bani. Polly însă îi trimise înapoi, preferând să moară de foame decât să primească banii lui Willy.

Copilul muri. Ea trebui să se mute și nu voi să lase noua adresă. Nimeni nu mai știa nimic de dânsa.

Acum opt zile cineva bătu ușor în ușă și bătrânul se duse să deschidă. Pe prag era Polly, umbra ei mai bine zis, palidă, tremurătoare, în doliu.

Ea mormăi:

— Mamă, tată, m-am întors acasă. Pot să intru?

Când ajunsese aici cu povestirea, bătrâna începu să plângă.

Tatăl trăgea puternic din pipă ca să-și ascundă emoția.

— N-a durat mult până să-i deschidem brațele și s-o așezăm lângă foc, zise el, tușind; pentru asta vă dau cuvântul meu de onoare. De cum s-a așezat în jilțul ăsta ne-a povestit că a putut veni acasă numai datorită dărniceiei unui domn care îi dăduse o liră pentru o cutie de chibrituri. Fericiți cei darnici căci vor fi răsplătiți la rândul lor!

Polly întoarse spre Rodney privirea ei recunoscătoare.

— Iată știți acuma d-le ce înseamnă „salvarea și homeul”. Toată lumea aici e foarte bună cu mine. Am reluat viața dinainte și nimic nu-mi pare schimbat... afară de mine însumi, adăugă ea cu vocea scăzută. Nu mai sunt aceeași femeie. Am suferit prea mult.

Conversația mai dură câteva clipe, apoi Rodney se sculă și-și luă rămas bun prietenește de la bătrâni.

Mama plânse din nou și-l întovărăși pe oaspete până

la ușă, acoperindu-l cu binecuvântări.

Polly își luă pe umeri un palton și ieși cu salvatorul ei.

— Ei bine, Polly, ce-mi poți spune despre credinciosul Willy?

Chipul tinerei femei se întristă.

— A fost la noi aseară în trecere, zise ea. E foarte bun. E același Willy credincios. Înțeleg ceea ce simte, știu ceea ce speră, însă...

— Însă ce? întrebă Rodney cu bunătate, văzând tulburarea tinerei femei.

— Iată ce, dl. Willy nu s-a schimbat deloc. Aproape că nici n-a îmbătrânit, trăind mereu aici cu lucrul lui și așteptându-mă pe mine. Cât de bun a fost cu părinții mei! Dar vedeți, nenorocirea e că eu m-am schimbat. Acum cinci ani am făcut o greșală mare și a trebuit să-i sufăr urmările. Acuma știu ce e viața. Știu ce e suferința. Mi-am îngropat băiețașul și m-am gândit nu o dată c-aș putea muri de foame. Acum cinci ani eram mai tânără decât Willy dar acum sunt mult mai bătrână. Sentimentele pe care mi le-ar inspira el azi nu mai pot fi aceleași de pe vremuri, adică simple, încrezătoare, pline de iluzii.

— Sigur că nu! o aprobă Rodney cu putere. Dar poți face ceva mai bun pentru credinciosul Willy, Polly! Merită mai mult decât o dragoste tânără, instinctivă și neștiutoare, ca răsplată a unor ani lungi de așteptare, de fidelitate și de generozitate. Trebuie să te îndrăgostești din nou de Willy. Merită el dragostea unei femei care a trăit și a suferit, a unei femei care cunoaște viața și înțelege totul.

Lângă porțița pe care o ținea deschisă, ea îl întrebă roșind sfios.

— Să încerc?... Voi putea?...

— Sigur că vei putea, zise Rodney. Nu lăsa ca o singură greșală veche să vă zdrobească viețile, a ta și a lui. Providența oferă o șansă nouă. Profită de ea, Polly.

Ea privi spre casa bunului Willy.

— Vă mulțumesc d-le pentru sfatul dumneavoastră.

— Asta va însemna iar „salvarea și home-ul”?

Ea zâmbi.

— Poate, d-le.

— Anunță-mă dacă lucrurile ies bine, încheie el întinzându-i cartea sa de vizită. Dacă-mi scrii la adresa aceasta îmi ajunge scrisoarea ori unde aş fi. Şi când veţi fi stabilit ziua nunţii, dacă nu sunt în emisfera cealaltă a globului, vin să asist şi eu.

Ea zâmbi din nou şi ochii ei blânzi străluciră. La gândul acesta al unui cămin refăcut, nu mai era o „umbră”; speranţa o transfigura.

Rodney îi spuse prieteneşte la revedere şi-şi continuă plimbarea pe faleză.

Cântecul prihorului. din copac îl întovărăşi o bucată de vreme.

Cine ar fi putut crede vreodată că o biată monedă de aur ar putea fi un factor aşa de important în viaţa a patru oameni!

Gestul acesta îi dădu lui Steele o înţelegere nouă a răspunderii sale înaintea lui Dumnezeu, amintindu-i că lăsa să stea degeaba atâtea bani prin bănci.

— Tatăl vostru v-a hrănit, zise el păsărelelor. Polly, în sărăcia ei, v-a dat din pâinea ei pentru că a vrut şi ea să ia parte, cât de puţin măcar, la opera Domnului.

Scriitorul începu să simtă confuz că există o datorie a solidarităţii de care n-ar mai trebui să se dezintereseze.

Mergea la întâmplare tot timpul acesta şuiersând şi visând, când deodată se regăsi lângă biserica din bătrânul cimitir.

În grădina uitării

Rodney Steele se opri în mijlocul mormintelor paşnice şi privi în jur.

Era în ţara macilor. Oricât de ciudat ar părea, cu toate că era în ajun de Crăciun, un mac micuţ înflorea la picioarele lui, pată mică roşie în iarba îngheţată. El îl culese şi-l puse la butonieră.

Cu mulţi ani în urmă vizitase cimitirul acesta de pe viţiul falezei. Când trebui să se dărâme biserica bătrână şi să de zidească alta pe un teren mai bun, departe de prăbuşiri, nu se atinsese nimeni totuşi de turnul acoperit

cu iederă de la marginea falezei care servea demult de semnal marinarilor. Se prevedea însă, ziua apropiată în care se va prăbuși în valuri.

Era imposibil să-i facă cineva înconjurul.

Rodney intră înăuntru și ridicând privirea văzu șopâr Je lungi odihnindu-se pe ziduri. Când ieși observă că pietrele funerare fuseseră transportate departe de țărmul nesigur și culcate cu grijă pe iarbă.

Se apropie și citi epitafele. Una dintre pietre de o lungime neobișnuită îi atrase în special atenția. Piatra aceasta acoperise pe vremuri groapa unui fermier de vază care părăsise lumea foarte băetrân, cu o sută de ani în urmă.

Din dorința lui epitaful spunea că fusese cel mai mare păcătos, dar familia lui redactase în 16 rânduri un panegiric care contrazicea afirmația de sus și-l denumea sfânt.

Un zâmbet ironic trecu pe buzele lui Rodney, când se îndepărtă de piatra funerară a fermierului bogat. Desigur că bătrânul știuse că se putea bizui pe ai lui ca să-i înșire meritele.

Pe o altă piatră era un epitaf scurt: „În memoria lui Denis Blythe”. Urmau câteva date și dedesubt era scris cu litere groase „Trecătorule, pregătește-te pentru întâlnirea cu Domnul”.

Rodney repetă aceste cuvinte și se întrebă câte mii de trecători le citiseră de când fuseseră gravate.

Deodată cuvintele dumnezeiești făcură ceea ce numai ele puteau face. Ele strânseseră inima lui Rodney și-l puse față în față cu realitatea: trecutul, prezentul și viitorul vieții sale interioare.

În lumina scurtă a unui fulger văzu tot ce poseda el și tot ce-i lipsea în concepția sa asupra vieții.

„Trecătorule, pregătește-te pentru întâlnirea cu Domnul”.

Cu capul gol stătea în picioare, străduindu-se să adâncească semnificația acestei inscripții.

Trăise zece ani zadarnici, fără ideal, fără credință,

fără dorinți.

După lovitura penibilă a rupturii cu Madge trăise de la o zi la alta, preocupat numai de prezent, călătorind, scriind, cântând gloria și bucurându-se de faima căpătată. Dar pacea sufletului, meditația asupra celor de dincolo îi rămăseseră străine.

A munci, a lupta, a atinge gloria, asta fusese singura lui dorință, singura preocupare.

Primea dușmanul trăgând sabia, sărea peste stavile ca să-și atingă ținta. Îngropase trecutul și nu voise să privească viitorul în față.

Numai prezentul avea importanță și în prezentul acesta numai el avea loc.

„Trecătorule, pregătește-te pentru întâlnirea cu Domnul”.

Fiecare se putea pregăti cum înțelegea el, dar întâlnirea aceasta era inevitabilă.

Și care era Dumnezeu acesta pe care-l va întâlni într-o zi?

Succesul, faima, părerea contemporanilor, averea, ce vor fi toate acestea după moartea sa?

— Și acum Doamne, ce mai am de așteptat? Speranța mea e în tine.

Deviza episcopului îi revenea imediat în minte, ca răspuns la toată neliniștea lui. „Dumnezeu este dragostea”.

Își puse din nou pălăria, înfundă mâinile în buzunarele paltonului și se plimbă în lungul și în latul cimitirului liniștit.

Deodată însă, dragostea prețioasă a unei femei i se oferise și el nu era pregătit s-o primească. Fusese luat pe neașteptate. Vocea demonică a eului egoist răspunsese la darul cel mai minunat care se poate face unei ființe omenești singuratică, astfel:

„Ce să fac cu tine? Te resping. Nu mă necăji!”

„Dumnezeu este dragostea, Dumnezeu este dragostea”.

Esența umană și cea divină îi apăruse ca una și aceeași în ceasul acesta de revelație intimă. Îndepărtându-

se voit de una, era incapabil s-o primească pe cealaltă.

Cu egoismul lui orgolios sfărâmasese tot. Dar speranța nu mai era oare îngăduită? Se opri scurt la marginea falezei aprea de tot de vechiul turn.

Cuvintele blânde ale d-nei Bellamy îi răsunară din nou în urechi.

„Dumnezeu să te binecuvânteze copilul meu și să te ducă pe drumul cel drept, pregătindu-te pentru ceea ce îți hărăzește viitorul”.

Și deodată, în vârful falezei măturată de valuri, Rodney simți într-însul o viață nouă regeneratoare.

„Vântul suflă unde vrea”.

Nu putea explica ce se întâmplase, dar știa că în țintirimul acesta, sufletul lui se trezise brusc, gata să răspundă poruncilor Domnului.

Rodney se întoarse și se apropie din nou de piatra funerară a lui Denys Blythe.

Amintiri chinuitoare îi strângeau pieptul încă o dată. Madge pierdută zece ani de zile în brațele altcuiva! Madge, crezându-l sperjur!

Alungă însă gândurile acestea dureroase și, cu capul gol, cu un picior pe piatra funerară, făcu primul act al rugăciunii sale.

— O iert pe femeia care s-a vârât între noi, zise el cu glas tare. Dumnezeule, o iert așa cum sper să fiu și eu iertat.

Reverie

Prihorul continua să cânte în copac când Rodney trecu din nou prin fața gardului căsuței. Urmându-și drumul se găsi curând în fața casei tâmplarului. Prin fereastră zări un bărbat care netezea o scândură; acesta simțindu-se observat ridică ochii. Avea o înfățișare plăcută, cinstită, niște ochi albaștri, părul des și creț și o barbă castanie.

Era desigur credinciosul Willy care lucra la mântuirea casei sale, viitorul „home” al lui Polly.

Va ști oare, sărmana aceasta dezamăgită, să se bucure de prilejul pe care i-l oferea Providența?

Rodney privi la ceas. De abia îi mai rămânea timp să ajungă la hotel, să-și facă geamantanul, să achite nota de plată și să prindă expresul de Londra.

Ce va face după aceea, nu mai știa nici el. Dar pentru moment simțea o nevoie puternică de a se regăsi în apartamentul lui Billy.

Madge nu va fi acolo, căci petrecea Crăciunul cu fratele ei. După sărbători însă, se va întoarce desigur acasă.

În tot cazul o va aștepta pe Madge acolo unde Madge îl aștepta pe el.

Avu timpul să mai prindă expresul; ba mai mult încă; în drum spre gară mai intră la un băcan și comandă o mulțime de lucruri bune, rugând să fie duse imediat la căsuța de pe faleză unde Polly și părinții ei vor avea astfel un Crăciun vesel.

Alese un jambon de York foarte frumos.

— Și mai ales, pune o bucată mare de brânză, îi zise băiatului care-l servea, gândindu-se la făgăduiala făcută prihorului de către Polly.

— Jumătatea unui Stilton, d-le?

— Da, asta va fi tocmai de ajuns.

Londra se învăluia în mantaua ei de ceață galbenă. Când Rodney ajunse în fața lui Regent House, ferestrele etajelor de sus erau invizibile. Ferestrele pe care le putea vedea însă, adică acele ale apartamentului lui Billy, erau kichise. Nici de data asta nu-i va urma nimeni bun sosit.

Totuși, când Jake deschise ușa, Rodney fu plăcut surprins de aspectul primitiv al hall-ului încălzit și luminat ca și cum s-ar fi prevăzut întoarcerea lui.

În seara aceea, instalat confortabil lângă foc într-unul din fotoliile mari ale bibliotecii, Rodney auzi ceasul bșttând în depărtare. Era singur și de data aceasta dar nu solitar totuși. Conștiința lui, trezită de meditația din cimitir, îl! ajută să examineze, să întărească, să judece toate evenimentele vieții sale, să recunoască greșelile și să caute mijlocul de a le repara în măsura posibilității. Odată intrat pe calea aceasta, înaintă repede.

O sfătuiuse pe Polly, înainte de o părăsise acolo pe faleză, să se bucure de al doilea prilej pe care i-l oferea Providența de a fi fericită.

Și el era acum hotărât să se căsătorească cu Madge dacă ea îl mai voia. Fericirea vieții lui va depinde de acum înainte de răspunsul pe care i-l va da ea.

Descotorosit de egoismul său, i se păru lui Rodney că purtarea sa în biblioteca aceasta chiar, după plecarea lui Billy și a Valeriei, fusese așa de jignitoare pentru Madge, încât ea trebuie să-l fi alungat din sufletul ei pe veci. Să fi îndrăznit el să abuzeze în așa hal de încrederea absolută* pe care i-o dăruia ea!

Și după o astfel de explozie a pasiunii cum de nu căzuse la picioarele ei ca s-o implore să-i fie soție? Se înfioră amintindu-și de paloarea și tăcerea lui Madge, de expresia ei despaimă când plecase.

Ea îl iertase pentru această slăbiciune; îi fusese milă poate. Dragostea ei însă supraviețuise oare unei astfel de jigniri urmate de o fugă de neiertat? Și mai putea privi perspectiva vieții, a unei vieți noi, regenerate, dacă pierduse irevocabil dragostea lui Madge?

Trebuia să-și mărturisească rușinat că nu voise niciodată s-o piardă.

Absurda jignire a amorului său propriu de a fi fost dus de nas la telefon îl împiedicase să se supună imediat dorinței sale adânci a prezenței lui Madge.

Pentru ca să satisfacă orgoliul său egoist și ca să-și sape singur mormântul, ca să se arate stăpân al destinului său propriu și al lui Madge, fugise lăsând minunata femeie rușinată și umilită de mărturisirile lui fără rost. Pedepsind-o așa de dureros, se pedepsise pe sine. Și ce e mai rău e că găsisse o plăcere perversă în a produce suferință, știind bine, da, știind bine tot timpul aceasta dar mărturisindu-și că va sfârși prin a se căsători cu Madge.

Trebuia să se întâmple moartea subită a lui lady Valeria, moarte de care se învinuise și care ar fi putut aduce o ruptură irevocabilă cu Madge ca să înțeleagă cât de dragă îi era ființa aceea minunată și cât îi era de

necesară.

Atunci simțise el cea mai mare disperare a vieții sale, căci văduva episcopului nu se înșelase: vechea lui dragoste pentru Madge, fata tânără, nu era nimic pe lângă aceea pe care o resimțea față de lady Hilary.

În acest prim examen de conștiință, Rodney era fără pic de indulgență pentru purtarea lui pe care o socotea neînchipuit de egoistă și nelalocul ei.

Luă atunci din buzunar ultima scrisoare a lui lady Hilary și reîncepu s-o citească.

Scrisoarea aceasta îi adusese întâi o ușurare imensă, încetul cu încetul însă, ea îi apăru ceea ce era în fond: numai un act de generozitate și de lealitate. Nu conținea nici un singur cuvânt care să-i îngăduie să spere că se aștepta sau se dorea întoarcerea lui. Ba chiar, insistența aceasta a lui Madge ca să-l ia pe Billy cu dânsul în străinătate nu însemna oare că Madge prefera să-l știe departe de dânsa?

Ajunse la sfârșitul scrisorii. „Sunt sigură că vei înțelege că singurul motiv pentru care am scris este ca să-ți evit remușcări inutile și ca să te asigur că Billy și cu mine nu te socotim deloc răspunzător de nenorocirea care ne-a lovit”.

— „Noi, Billy și cu mine”.

Cuvintele acestea păreau că pun fratele și sora de o parte și pe Rodney singur de partea cealaltă.

Împături la loc scrisoarea.

Madge îi scăpa printre degete.

Omisesese intenționat formula obișnuită „a ta” și iscălise numai „Madge”.

Rodney se aplecă, puse coatele pe genunchi și lăsă capul să se sprijine în mâini.

— Nu pot trăi fără dânsa, gemu el.

O senzație de singurătate înfiorătoare îl cuprinse.

Ceasul îndepărtat bătuse de zece ori.

— Și acuma Doamne, ce mai aștept? Speranța mea e în tine. Dă-mi puterea de a trăi fără ea dacă așa dorește ea și e mai bine astfel pentru ea. Ca să mă supun îmi voi lua pe

Billy cu mine și voi face cu toată inima totul cu puțință ca să-l distrez. Doamne, dă-mi curaj și veselie.

Solitar cum era se vedea ca Valentin la sfârșitul Marii Despărțiri – dar animalul la care făcuse aluzie d-na Bellamy, așa de greu de ucis – Eul egoist – era culcat la picioarele sale.

După rugămintea aceasta către Domnul, își simți sufletul liniștit.

Deodată, de partea cealaltă a peretelui, în tăcerea cea mare, se auzi pianul lui Madge redând dulce, melancolic, Reveriș lui Schumann.

Zăpăcit, neputând crede urechilor, Rodney asculta.

Cum! Madge era acolo? Așa de aproape de din sul? Era posibil.

Fiecare notă părea că duce un mesaj: regretele trecutului, tristețile prezentului, speranțele timide în viitor.

Melodia celebra bucuria nobilă a unirii a doua inimi și a înălțării lor împreună pe aripile dragostei.

Aceeași temă trecea în altă cheie, trecea în minor, trâmbița triumful dragostei și al încrederii care alungau departe suferințele despărțirii și ale îndoielii.

Bucata se termina crescendo, dar ultimele note, lovite cu putere, păreau că strigă prin perete în urechea neliniștită a celui care asculta:

— Ești acolo?

Ești acolo?

Rodney sări din fotoliu, alergă la telefon și ceru numărul lad-ei Hilary.

Gâfâind, înfrigurat, aștepta răspunsul la chemarea lui, neputându-se opri de a murmura în receptor.

— Madge, ești acolo? Madge!

— Da Rodney, sunt aici.

— Madge, nu pot trăi fără tine!

— Oh, Roddie, ai descoperit tu asta?

— Dacă am descoperit? Nici vorbă că da! Te iubesc mai mult decât vreun bărbat a iubit vreodată o femeie.

— Roddie, nu pot suporta să aud așa ceva la telefon. Vino dragul meu să mi-o spui aici.

— E adevărat că mai vrei să mă vezi, Madge? Am fost, din orgoliu, un orb stupid, o brută.

— Sigur că poți veni, dragul meu! Dragostea te face să înțelegi totul și să ierți totul. Vino la mine.

— Madge, nu pot trăi fără tine.

— Roddie, refuz absolut de a asculta declarațiile tale la telefon. Copilule! Nu ne mai lăsa să tânjim și unul și celălalt. Și așa ne-ai făcut să pierdem prea mult timp.

— Madge, tu...

— Întrerup legătura.

Rodney închise receptorul la rândul lui. Apoi coborî încet scara ca într-un vis minunat.

— Pregătește-te pentru întâlnirea...

Era pregătit și cu toate acestea se simțea nedemn de o dragoste așa de frumoasă, de o fericire așa de extraordinară.

Ușa apartamentului lui lady Hilary era deschisă. Rodney intră și o închise.

Ușa salonului era deschisă; el o împinse în urma sa dar se opri o clipă în dosul paravanului.

Deodată i se păru peste putere să străbată odaia ca să ajungă la locul unde Madge stătea desigur în fotoliu lângă foc, ca în seara aceea în care o dezamăgise așa de crud.

Se simțea așa de rușinat și timid!

Kilometri de covor îl despărteau de lady Hilary! Cum va reuși să-i parcurgă liniștit, cu privirea tinerei femei ațintită asupra-i? Va ajunge vreodată lângă dânsa?

Însă femeia care-l iubea pe Rodney și care-l cunoștea așa de bine se sculase și cu pasul ușor și grăbit străbătu salonul de îndată ce-l auzi.

Când Rodney se hotărî să înainteze și se găsi în lumină, brațele lui Madge îi înlănțuiră gâtul. Dragostea ei netezise totul și cuvintele erau zadarnice.

De aceeași parte a peretelui

Un ceas mai târziu Madge zicea:

— Dragul meu, trebuie să pleci. Nu pot să te rețin până la miezul nopții. Am să rămân însă în odaia asta până

- vor bătea cele douăsprezece bătași și tu ai să mă toți suna atunci să-mi urezi un Crăciun vesel prin scumpul nostru telefon.

— Telefonul mă enervează, zise Rodney și zidul mai mult încă. Ia spune Madge n-ai putea obține o dispensă specială și să ne căsătorim mâine?

— Desigur că nu. Numai săracii se căsătoresc de Crăciun. Ar trebui să te îmbraci cu o bluză țărănească.

— Aș îmbrăca cu plăcere orice deghizare ca să capăt mai repede „drăguța”.

— O mică așteptare n-are să-ți strice! Nu lungă. Poate până în ajunul Anului Nou. Ți-ar place să începem anul împreună?

— Mă mai întrebi? Promite-mi Madge.

— Da, dragul meu, îți promit.

— Ne căsătorim la biserica din Marylebone, hotărî Rodney. Soții Jake ne vor fi martori. Cred că nu putem cere sârmanului Billy să ne fie martor dar episcopul îl va înlocui.

— Episcopul? Care episcop?

— Pentru noi nu poate fi decât un singur episcop: D-na Billamy care va fi împuternicita lui. Ea ne va spune exact ceea ce ar fi gândit, zis și făcut el. Vom avea aproape impresia că e el de față.

Madge zâmbi.

— Cred că inima ei miloasă ți-a fost de mare ajutor, Rodney.

— Într-adevăr. Și o altă văduvă încă, săraca vânzătoare de chibrituri... care rostise așa de patetic cuvintele „salvarea home-ul”. Am aflat după aceea că situația ei semăna cu a noastră.

— Mă întreb dacă are să-ți placă căsuța mea din Haslemare.

— Unde cultivi lăcrămioare pentru butoniere? Sigur că are să-mi placă: Dar voi supraveghea producția lăcrămioarelor ca să nu fie decât pentru o singură butonieră și un singur corsaj.

— Nu face pe prostul, iubitul meu. Habar n-am de

unde avea individul acela lăcrămioare. Era o simplă coincidență că purtam și eu în seara aceea tot lăcrămioare... Rodney, vom merge la Haslemare chiar în ziua nunții?

— Nu, afară doar dacă ții îndeosebi. Aș dori să văd sfârșindu-se anul acesta și începând celălalt, de care parte a peretelui vrei tu în unul din cele două apartamente pe care zidul acesta le desparte și care nu va mai exista pentru noi.

Ochii lui Madge scânteiau cu sclipiri vesele.

— Perfect. Și după aceea?

— O săptămână la Haslemare, după aceea unde vrei.

— Atunci, în Egipt. De când am citit *Sentinela de-șer* —*tului* am dorit mult să cunosc Egiptul așa cum îl cunoști tu.

Rodney era încântat. Deodată se întristă.

— Și ce facem cu Billy?

— Billy e la Overdene. Am avut vești de la el azi dimineață. Ronald Ingram e și el la ducesă și face probabil proiectul de a călători împreună. Nici vorbă că, dacă Billy are să vrea mai târziu, va putea să vină cu noi, dar în niciun caz acum.

La unsprezece reuși să-l trimită acasă, cu multă greutate.

Cântecul colinelor de purpură

La miezul nopții, Rodney Steele aștepta la telefon ca Madge să-l sune să-i ureze sărbători fericite.

Auzi ceasul îndepărtat bătând de 12 ori și clopotele bisericilor din împrejurimi.

Era Crăciunul!

Fericirea lui era așa de mare că-i venea greu s-o creadă, Bătrânul cântec din Betleem: „Colinele de purpură” părea, că se înalță din toate inimile. „Gloria Domnului în înaltul, cerului și pace pe pământ oamenilor buni”.

În sufletul lui Rodney era într-adevăr un sentiment de triumf, o pace adâncă și îngăduință pentru toată lumea.

Cât de ușor îi venea să o ierte pe nenorocita care îi

furase odinioară fericirea! Fericirea aceasta se putea compara oare cu aceea pe care o simțea azi? Se bucura însă că putuse să ierte chiar atunci când suferea, fără speranță.

Soneria telefonului zbârnâi. Rodney luă receptorul.

— Alo? Acolo 494 Mayfair?

Era vocea blândă.

— Da, zise Rodney.

— Pot vorbi cu infirmiera primă sau cu dr. Brown?

Rodney râse, încântat.

— Infirmiera primă și dr. Brown se căsătoresc astăzi de Crăciun, cum știți. Dr Brown s-a dus să-și comande o bluză țărănească.

— Ah! Interesant, răspunse vocea duioasă. Oh, Roddie, sunt oare tot așa de fericiți ca noi?

— Dr. Brown nu poate fi, zise Rodney cu trufie. Nu pot răspunde însă pentru infirmieră.

— Vrei să mergem la nunta lor?

— Refuz să asist la vreo căsătorie până nu voi fi mers la a ta.

— Dragul meu, nu fi așa de autoritar. Fără îndoială că vei asista la nunta mea. Am să-ți trimit chiar o invitație și lăcrămioare pentru butonieră.

— Madge?

— Da?

— Am ceva să-ți comunic care nu se poate transmite prin telefon. N-aș putea reveni un minut lângă tine?

— Nu, nu poți. Mi-ai spus deja atâtea lucruri prin telefon încât cred că te mai poți servi și pentru comunicarea asta importantă. Despre ce e vorba?

— Îți doresc sărbători fericite!

— Asta-i tot?

— Nu, mai sunt încă și altele.

— Înțeleg. Vino la micul dejun mâine dimineață și am să-ți fac atunci urările mele de Crăciun.

— Madge! La ora aceasta, peste o săptămână, nu va mai exista niciun perete despărțitor, niciun telefon... Și voi avea dreptul să-ți spun tot ce are să-mi placă.

— Bună seara Roddie.

— Bună seara Madge.

Cu toate că auzi pe Madge lăsând jos receptorul, mai rămase câteva clipe să asculte. Apoi cu un zâmbet de mulțumire deplină, Rodney lăsă jos receptorul la rândul lui.

Apărut: 199 «. Bun de tipar: 17. «t. 199» Format: 16/54X84. Coli tipo: 13.

fe întreprinderea poligrafică

„13 Decembrie 1918” str. Grigore Alexandrescu

București, ROMÂNIA

Lei 48

ISBN 973 - 90 48 - 005

...” Cred că cunosc mai bine spiritul feminin decât Max Romer îți pot să-ți spun că nicio fată tânără și mai ales Catherine, așa de delicată și de bună, n-ar fi părăsit bărbatul iubit cu care voia să se căsătorească, numai pentru că o altă femeie i-ar fi arătat un teanc de scrisori de dragoste...”

EDITURA PARTICULARĂ „TERRA”.